

Bao Dung Bất Hoàn Mỹ

Contents

Bao Dung Bất Hoàn Mỹ	1
1. Chương 1: Sau Khi Kết Hôn Mới Phát Hiện Bà Xã Là Song Tính	1
2. Chương 2: Bắt Đầu Nhận Thức Bạn Bè Của “chồng”	13
3. Chương 3: Phụ Phụ Sinh Hoạt Rốt Cúc Bắt Đầu	17
4. Chương 4: Mềm Mại Và Cứng Rắn (h)	21
5. Chương 5: *một Thử Tình Thơ, Trúng Bị Ném Vỡ	29
6. Chương 6: Nghiêm Túc Mà Phát Bánh Gato	34
7. Chương 7: Quá Khứ	38
8. Chương 8: Tự Xét Lại(có Chút Thịt Vụn)	42
9. Chương 9: Đều Là Của Anh. Cải Trang Thành Phụ Nữ. Liếm Hoa Huyết Thận Trọng Đi Vào .	49
10. Chương 10: Chụp Ảnh	77
11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ	81
12. Chương 12: Suy Nghĩ Thật Kỹ	87
13. Chương 13: Nói Đến Luân Lý Gia Đình Một Chút	90
14. Chương 14: Không Nhanh Không Chậm	95
15. Chương 15: Đã Về Rồi	100
16. Chương 16: Vui Sướng Và Sợ Sệt	105
17. Chương 17: Lệ Nóng	110
18. Chương 18: Bảo Tàng Của Tôi (kết Thúc ~)	114
19. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Anh Là Một Ba Ba Hư Hổng. (h Nha, Sản Nhũ, Cho Con Bú. Cẩn Thận Trước Khi Lột Hố)	120
20. Chương 20: Phiên Ngoại 2: Bảy Giờ Chúng Ta Nhắc Đến Ngô Phàm...	125
21. Chương 21: Phiên Ngoại 3: Ngô Phàm Và Khách Hàng Kịch Thích Anh...	128
22. Chương 22: Phiên Ngoại 4: Chúng Tôi Đều Rất Tốt	134

Bao Dung Bất Hoàn Mỹ

Giới thiệu

Người dịch: Thu ThủyBeta: Hà ThủyThẻ Loại: Hiện đại, chính kịch, ngược tâm. Song tính, sinh tử, H văn. Ấm áp, ôn m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-dung-bat-hoan-my>

1. Chương 1: Sau Khi Kết Hôn Mới Phát Hiện Bà Xã Là Song Tính

“Các cậu mới quen nhau không tới nửa năm có thật muốn kết hôn không?” Phương Trần nhìn gương mặt Mạnh Nhất Tông thần thái sáng láng vẫn cảm thấy khó mà tin nổi. Anh không hề báo trước mà đột ngột tuyên bố muốn kết hôn, đối tượng còn là một người đàn ông chỉ yêu đương không tới nửa năm, quả là đừng

một cái kết hôn danh xứng với thực.

Mạnh Nhất Tông nhú nhú mảy, khoe môi hình thành độ cong căn bản không có cách che giấu.”Nếu cậu biết người này chính là người cậu yêu là người quan trọng nhất trong cuộc đời của mình nói không chừng chỉ quen biết một ngày cậu cũng muốn sống cùng người ta cả đời.”

Phương Trần không chịu được Mạnh Nhất Tông buồn nôn như vậy, nhưng nếu anh cũng đã quyết định làm anh em đương nhiên cũng chỉ có thể ủng hộ.

“Người nhà của thầy Nguyễn cũng đồng ý với cậu?”

“Đó là đương nhiên ” Mạnh Nhất Tông giơ tay lên, một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản được đeo ở ngón áp út.”Tri Khiêm tuy rằng hơi kinh ngạc, nhưng tôi bảo đảm sau này đáp ứng mọi yêu cầu của em ấy.”

Phương Trần gật gật đầu ra hiệu đã biết.

Nguyễn Tri Khiêm chính là đối tượng Mạnh Nhất Tông đột xuất muốn kết hôn, cậu là giáo viên trung học mỹ thuật, tự mình ra ngoài mở một lớp dạy mỹ thuật nho nhỏ. Tuy rằng quy mô không lớn, thế nhưng cũng bồi dưỡng được nhiều học sinh ưu tú, dù sao bản thân Nguyễn Tri Khiêm cũng tốt nghiệp từ trường mỹ thuật nổi tiếng toàn quốc. Về phần tại sao đi làm giáo viên trung học, Phương Trần không có tìm hiểu qua, nhưng nghe Mạnh Nhất Tông nói, đại đa số mọi người đều cảm thấy Nguyễn Tri Khiêm là người quá mức vô vị, cậu nói cười rất ít, nói chuyện hài hước thật vất vả mới làm cậu hiểu trong khi người khác đã quá rõ ràng. Lâu dần tất cả mọi người không ai muốn chủ động hẹn cậu đi chơi bởi vì có cậu thường thì sân khấu sẽ vắng lặng. Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy cùng bọn trẻ ở chung thoải mái hơn, vì vậy trở lại làm một giáo viên trung học.

Phương Trần tiếp xúc với Nguyễn Tri Khiêm rất nhiều lần, làm cách nào cũng không quen thuộc được. Anh ta cảm thấy Nguyễn Tri Khiêm làm người quá lễ phép, lễ phép đến mức xa cách, luôn lạnh như băng. Tuy rằng không phải mặt than, mà tính tình của cậu đúng là không có gì đặc sắc không có gì để nói, mấy lần Mạnh Nhất Tông dẫn cậu đi chơi cùng với mọi người, Phương Trần nhìn thấy mặc dù cậu tận lực tham gia đề tài cùng với mọi người nhưng cuối cùng lại thường thất bại.

Sau đó bạn bè nào muốn hẹn với Mạnh Nhất Tông cũng phải hỏi anh có dẫn người yêu đi không. Mạnh Nhất Tông am hiểu đạo lý đối nhân xử thế, vừa nghe là biết các bạn của mình không thể hòa hợp được với Nguyễn Tri Khiêm, sau đó cũng rất ít dẫn cậu theo. Đột nhiên anh lại nói muốn kết hôn, Phương Trần có chút lo lắng sinh hoạt sau này của hai người bọn họ. Nguyễn Tri Khiêm như miệng của chiếc hồ lô, vừa nhỏ vừa kín lại không thú vị.

Chuyện này cũng không trách được Phương Trần thiên vị Mạnh Nhất Tông, hai người bọn họ đã quen biết hơn 20 năm Phương Trần đương nhiên hướng về anh em của mình, chỉ lo anh gặp những chuyện không vui.

Phương Trần còn muốn nói thêm nhưng Mạnh Nhất Tông nhìn đồng hồ đeo tay phát hiện đã đến thời gian hẹn với Nguyễn Tri Khiêm nói phải đi trước. Phương Trần ra hiệu bye bye, Mạnh Nhất Tông nhanh chóng chạy đi, Phương Trần chán ghét nhăn nhăn mũi, anh chàng này cũng có ngày hôm nay. Anh ta uống hết

cà phê còn lại tính tiền rồi đi.

Mạnh Nhất Tông đến cửa tiệm đồ cưới thì Nguyễn Tri Khiêm đã chờ ở đó, anh ba chân bốn cẳng chạy vào trong kêu một tiếng Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm vốn ngồi yên ở trên ghế sa lon, nghe được tiếng của Mạnh Nhất Tông lập tức mừng rỡ ngẩng đầu, khoe mắt đuôi lông mày trong nháy mắt trở nên nhu hòa. Nhân viên cửa hàng cảm giác tình cảm của vị khách này biến hóa rõ ràng lập tức nhìn Mạnh Nhất Tông đang đi vào bằng ánh mắt cảm kích.

“Chờ lâu lắm không? Có chút kẹt xe.” Mạnh Nhất Tông xoa xoa đầu của Nguyễn Tri Khiêm những sợi tóc làm đầu ngón tay có cảm giác rất mềm rất nhỏ, cùng chủ nhân của nó cho người cảm giác rất khác nhau.

Nguyễn Tri Khiêm lắc đầu một cái: “Anh đi thử đồ nhanh lên, Tiểu Tổng đã chờ lâu rồi.”

Mạnh Nhất Tông vừa định hỏi ai là Tiểu Tổng, thì một nhân viên cửa hàng đang chờ một bên nhanh chóng phản ứng lại, dẫn Mạnh Nhất Tông đến phòng thử quần áo, một người nhân viên khác của cửa hàng nhanh nhẹn lấy cho bọn họ âu phục đã đặt may trước đó.

“Em có muốn thử chung với anh không?” Tuy Mạnh Nhất Tông biết rõ Nguyễn Tri Khiêm sẽ không đồng ý vẫn không nhịn được mở miệng đùa giỡn với cậu.

Mặt của Nguyễn Tri Khiêm nóng lên phất tay một cái ra hiệu không được rồi nhanh chóng đẩy anh vào phòng thay quần áo, không muốn anh nói nhảm nhiều như vậy.

Bộ lễ phục của hai người là cổ ý đặt làm riêng, Nguyễn Tri Khiêm biểu thị không muốn lãng phí số tiền này, Mạnh Nhất Tông lại nói đây là thời khắc kỷ niệm cả đời đương nhiên phải may một bộ lễ phục hoàn mỹ. Nguyễn Tri Khiêm ít khi phản đối Mạnh Nhất Tông, cũng cùng đi với anh.

Mạnh Nhất Tông thay đồ đi ra, bởi vì đặt may riêng nên rất vừa vặn. Vốn Mạnh Nhất Tông là người rất có khí thế dễ khiến người cho người khác có cảm giác bị áp bức. Anh mặc bộ lễ phục này thân như một sư tử oai hùng tạm thời thu liễm khí tức, mà ánh mắt như lửa nóng, dễ dàng khiến người run chân.

Nguyễn Tri Khiêm bị anh liếc mắt nhìn, mắt tự nhiên ho khan một tiếng. Lập tức tiếp nhận lễ phục Tiểu Tổng chuẩn bị xong cho mình nhanh chóng đi vào phòng thử quần áo không cho Mạnh Nhất Tông cơ hội trước mặt mọi người làm chuyện mất mặt.

Nguyễn Tri Khiêm rất ít khi mặc trang phục chính thức như vậy nên phải bỏ ra chút thời gian chỉnh lý. Mới vừa thay đồ đi ra Tiểu Tổng chờ ở một bên định tiến lên giúp cậu chỉnh trang lại thì Mạnh Nhất Tông lại nhanh hơn cô một bước kéo Nguyễn Tri Khiêm đến trước gương, cúi đầu giúp cậu chỉnh lại y phục.

Hơi thở của Mạnh Nhất Tông mơ hồ mà phả trên mặt cậu, mùi vị quen thuộc lại làm mặt cậu có chút nóng lên. Cậu không nhịn được vỗ nhẹ cánh tay của Mạnh Nhất Tông, nhỏ giọng nói: “Không muốn dựa vào em

gần như vậy.”

Mạnh Nhất Tông đã chậm rãi học được tính cách của cậu, tự động đem câu nói trước bổ sung cho câu nói sau, không nhin được cười lên một tiếng, sờ soạng cái eo nhỏ một chút rồi mới nghe lời mà buông cậu ra.

Hai người ở đây chụp ảnh cưới giống như chụp ảnh “Giấy chứng nhận hộ chiếu”, vì Nguyễn Tri Khiêm đối mặt với ống kính quá cứng đờ. Thợ chụp ảnh thật vất vả mới trong nháy mắt bắt lấy mấy khoảnh khắc đẹp, đều là những lúc Mạnh Nhất Tông đùa Nguyễn Tri Khiêm thì Nguyễn Tri Khiêm mới thả lỏng.

Cuối cùng trong buổi chụp ảnh này nhìn hình của Nguyễn Tri Khiêm vô cùng không đẹp, nhìn cậu trong hình thật sự quá chất phác. Mạnh Nhất Tông lại biểu thị không liên quan, cuối cùng chọn một tấm ảnh ôm eo Nguyễn Tri Khiêm, mà Nguyễn Tri Khiêm lại nhìn về phía anh cười to phóng lớn dùng làm ảnh trang hoàng.

Nguyễn Tri Khiêm biết mình là loại người làm người khác cảm thấy ngọt ngào như trời sinh chú định cậu là người sao cũng được, tướng mạo thì không trở ngại gì nhưng cũng không có chỗ nào đáng được khen, xã giao cơ bản nhất cậu cũng không biết chỉ là người làm sản khấu vắng lặng. Cậu gặp được Mạnh Nhất Tông xem như là ngoài ý muốn, Mạnh Nhất Tông là loại người mà cậu muốn trở thành nhất, anh là người nhiệt tình, thẳng thắn, phi thường chói mắt. Cho nên kỳ thực lúc Mạnh Nhất Tông còn chưa có theo đuổi cậu, cậu cũng đã thường để ý Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông là cậu của một học sinh học ở trường mà cậu dạy, thời gian đó cha mẹ học sinh kia đều đi nước ngoài công tác không rảnh chăm sóc con vì vậy Mạnh Nhất Tông gánh lấy trách nhiệm đưa đón cháu ngoại trai của mình. Nguyễn Tri Khiêm sợ bọn nhỏ có chuyện, cơ hồ đều là tự mình đưa mỗi học sinh từ nhà trường đến tận tay phụ huynh. Hơn nữa trí nhớ của cậu rất tốt các phụ huynh chỉ xuất hiện qua một lần cậu sẽ nhớ tới.

Người như Mạnh Nhất Tông không muốn chú ý cũng rất khó.

Một hai lần gặp mặt hai người trở nên thân quen. Nguyễn Tri Khiêm lấy dũng khí hẹn Mạnh Nhất Tông đi ăn một bữa cơm, mà quá trình đi ăn thực sự rất lúng túng, cậu cảm thấy mình không có hi vọng. Ai biết sau khi trở về được mấy ngày, Mạnh Nhất Tông chủ động hẹn cậu đi ra ngoài chơi hai người mới chậm rãi bắt đầu nói chuyện tình cảm.

Lúc Mạnh Nhất Tông cầu hôn cậu cơ hồ muốn lập tức thốt lên nói đồng ý.

Thế nhưng hai chữ kia dừng lại ở bên miệng, cậu cũng không dám tùy tiện nói ra. Bởi vì cậu hiểu rất rõ mình, cũng đối với mình thật không có lòng tin. Cậu không biết mình rốt cuộc có thể cho Mạnh Nhất Tông một cuộc sống như mong muốn. Thế nhưng tình yêu của Mạnh Nhất Tông đã sớm mọc rễ nảy mầm trong cõi lòng cần cỗi của cậu, vào lúc này, Nguyễn Tri Khiêm mới ý thức được ái tình này sớm đã thành đại thụ tuy rằng chỉ có ngắn ngủi mấy tháng.

Mạnh Nhất Tông ôn nhu và cậu thì cường thế nên có vẻ không phù hợp, anh nhẹ giọng nói với Nguyễn Tri Khiêm mấy câu, sau đó Nguyễn Tri Khiêm mới đồng ý.

Mạnh Nhất Tông nói: Anh yêu tất cả con người của em, không phải cái gì anh cũng có thể cho em, chỉ có thể bảo đảm chắc chắn sẽ không rời xa em trước.

Tốt, Nguyễn Tri Khiêm nghĩ. Hai mươi tám năm vận may tích lũy, rốt cục có thể vào đúng lúc này phát ra.

Mặc dù nói là lễ cưới, hai người lại không mời quá nhiều người. Một là Nguyễn Tri Khiêm không có bao nhiêu người có thể mời, hai là tuy rằng bọn họ không cần che giấu, nhưng chỉ muốn cùng người thân nhất chia sẻ.

Lễ cưới tuy rằng đơn giản mà lại rất náo nhiệt, Mạnh Nhất Tông cùng các bạn của anh uống rất vui vẻ. Bên Nguyễn Tri Khiêm chỉ đến hai người, một là em họ của cậu Vương Chân Chân, một người khác là bạn học cấp ba của cậu Mộc Liễu Dương. Nguyễn Tri Khiêm không muốn nhớ lại cuộc đời của mình, cậu không có một vị trí nào trong lòng của cha mẹ nhưng hai người họ và Mạnh Nhất Tông giống nhau, là những người trọng yếu nhất trong cuộc đời của cậu.

Đợi đến lễ cưới tan lúc về đến nhà Mạnh Nhất Tông qua loa tắm rửa sạch sẽ mệt mỏi ôm Nguyễn Tri Khiêm ngủ. Nguyễn Tri Khiêm nhìn về mặt Mạnh Nhất Tông đang ngủ không nhịn được hôn một cái lên đôi môi anh. Cho tới bây giờ từ đầu đến cuối hai người không có làm đến bước cuối cùng. Khi đó cậu chưa chuẩn bị đem bí mật sau cùng cho Mạnh Nhất Tông xem. Mà qua ngày hôm nay bọn họ đã là vợ chồng, cuối cùng cả hai đã thuộc về nhau cậu cũng có thể nói ra hết toàn bộ với Mạnh Nhất Tông.

Ngày thứ hai Mạnh Nhất Tông tỉnh dậy rất muộn, sau khi rửa mặt xong đi ra khỏi phòng vừa vặn nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm bưng cơm trưa đến.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn anh nở nụ cười, lộ ra hai lún đồng tiền nho nhỏ.

“Vừa định đánh thức anh, rất đúng lúc, đến ăn đi.”

Mạnh Nhất Tông tiến lên một bước đem người ôm vào trong lòng, đầu anh ở trên hõm vai của cậu cọ loạn.

“Lúc nào thì anh có thể ăn em?”

Tim của Nguyễn Tri Khiêm đập cấp tốc, cậu ngại ngần đẩy Mạnh Nhất Tông ra, nhỏ giọng nói: “Chúng ta không phải muốn đi chơi sao? Đi, đến bên kia liền... Liền để cho anh...”

Mạnh Nhất Tông chưa nghe cậu nói xong, hung hăng hôn cậu một hồi mới ngồi xuống bắt đầu ăn cơm trưa.

Mạnh Nhất Tông, Phương Trần và những bạn khác cùng nhau mở một văn phòng kế toán kiểm toán, trước đó đã nói với Phương Trần muốn xin nghỉ phép một tháng cùng Nguyễn Tri Khiêm đi chơi. Phương Trần kỳ thực rất hiểu kỳ Nguyễn Tri Khiêm làm một giáo viên trung học có thể xin nghỉ phép một tháng hay không, nhưng Mạnh Nhất Tông thề son sắt nói không thành vấn đề, nên Phương Trần cũng đồng ý với anh.

Nguyễn Tri Khiêm cũng cảm thấy lần này mình cũng không thể xin nghỉ phép được nhưng không biết Mạnh Nhất Tông dùng cách gì mà cấp trên của mình đồng ý phê chuẩn. Nếu như vậy cũng không có nỗi lo về sau, Nguyễn Tri Khiêm cẩn thận thu thập xong hành lý đi chơi, mong đợi thấp thỏm thời gian lữ hành đến.

Trước khi kết hôn hai người không có ở chung, tuy rằng chưa bao giờ Mạnh Nhất Tông tức giận với cậu nhưng cậu cảm giác được có lúc Mạnh Nhất Tông đối với cậu cũng có chút bất đắc dĩ. Nhưng khi hai người sắp âm ỉ lên, Mạnh Nhất Tông sẽ sớm một bước rút đi để tránh xung đột phát sinh. Thời điểm như thế này, ở chung một chỗ những điểm không tốt sẽ lộ ra. Nguyễn Tri Khiêm biết mọi chuyện đều bởi vì mình ngốc nghếch và không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho nên cậu sẽ không tranh cãi với Mạnh Nhất Tông.

Lần này đi ra nước ngoài du lịch cũng là lần đầu tiên cậu cùng Mạnh Nhất Tông ngày đêm chung sống. Cậu cảm thấy căng thẳng nhưng cũng mười phần mong đợi. Sau này mỗi một ngày bọn họ đều sinh hoạt chung một chỗ, sớm có thói quen ở chung cũng tốt.

Bọn họ chọn một đảo nhỏ ở Đông Nam Á, bởi vì phải chơi một tháng Mạnh Nhất Tông cũng không đặt khách sạn mà chọn một nhà dân ngủ qua đêm. Chủ nhân hiền hòa cũng có kiến thức rộng rãi, đối với đồng tính luyến ái cũng không có biểu hiện kỳ lạ vẫn vô cùng nhiệt tình giới thiệu bọn họ chỗ nào ăn ngon chỗ nào thú vị.

Nghỉ ngơi suốt một ngày sau đó Mạnh Nhất Tông mới dẫn Nguyễn Tri Khiêm xuất phát đi chơi. Lúc đi học thành tích của Nguyễn Tri Khiêm rất giỏi, sau khi lên đại học tuy rằng học về mỹ thuật nhưng tiếng Anh cũng không có xuống dốc. Mạnh Nhất Tông từ nhỏ đến lớn đều ở nước ngoài du học, giao lưu tự nhiên cũng là không có vấn đề. Mạnh Nhất Tông cũng không biết Nguyễn Tri Khiêm lại còn có thể nói lưu loát một tràng tiếng Anh, trong lúc nhất thời hơi kinh ngạc.

“Làm cái gì kinh ngạc như vậy? Lúc em học đại học cũng không có bỏ học tiếng Anh mà ” Nguyễn Tri Khiêm nhìn về mặt Mạnh Nhất Tông kinh ngạc mà cảm thấy thú vị, không nhịn được ở trước mắt anh nắm tay anh trước sau đung đưa mấy cái.

“Bà xã của anh thật đúng là bảo tàng “Mạnh Nhất Tông nói nắm chặt tay cậu hôn một cái.” Sự hiểu biết của anh đối với em vẫn là quá ít.”

“Gấp làm gì...” “Bà xã của anh” ba chữ đối với Nguyễn Tri Khiêm lực trùng kích lớn vô cùng, cậu càng nghe trong lòng càng tràn đầy nhu tình mật ý.

Trên đảo cảnh sắc vô cùng đẹp thế nhưng du khách tương đối ít, Nguyễn Tri Khiêm vô cùng hưởng thụ cảm giác nhàn nhã này, thời gian ở cùng Mạnh Nhất Tông một chỗ cậu không nhịn được muốn cầm máy ảnh chụp lại mỗi một thời khắc này. Có lúc cậu lén lút chụp ảnh Mạnh Nhất Tông, Mạnh Nhất Tông xoay đầu nhìn thấy cậu lại làm bộ chụp phong cảnh. Mạnh Nhất Tông sớm phát hiện động tác nhỏ của cậu, chẳng qua cảm thấy thú vị, không muốn vạch trần cậu. Cuối ngày máy ảnh cũng sắp hết pin.

“Bà xã, em có thể cho anh xem ảnh chụp.” Mạnh Nhất Tông cười nói, với tay lấy máy ảnh thừa dịp còn có một chút pin cuối cùng xem cậu chụp cái gì.

Nguyễn Tri Khiêm cũng không cho anh xem: “Tùy tiện chụp thôi, không có gì.”

Mạnh Nhất Tông nhìn vành tai cậu hồng hồng anh lấy tay nặn nặn: “Được được được, anh không nhìn.”

Buổi tối trở lại nơi nghỉ trọ gặp chủ nhà đang ăn cơm tối. Chủ nhà nhiệt tình mời hai người cùng ăn, Nguyễn Tri Khiêm có chút ngượng ngùng, Mạnh Nhất Tông lại cười đáp ứng.

Trong bữa cơm Nguyễn Tri Khiêm lén lút nhìn Mạnh Nhất Tông, nhìn anh cùng với những người bạn mới quen chậm rãi trò chuyện, trên mặt thần thái sáng láng, cậu cảm thấy anh thật sự vô cùng sáng chói, vô cùng ưu tú, mình nhất định phải cố gắng thay đổi để xứng với anh.

Chủ nhà trọ còn muốn giữ Mạnh Nhất Tông lại uống rượu, Mạnh Nhất Tông đưa tay chỉ Nguyễn Tri Khiêm, ra hiệu còn có việc muốn làm. Chủ nhà lộ ra một nụ cười mập mờ, vung tay lên ra hiệu thả người đi.

Sau khi trở về phòng, Mạnh Nhất Tông đi vào trước tắm rửa sạch sẽ. Mạnh Nhất Tông từ phòng tắm bước ra cho cậu một ánh mắt, Nguyễn Tri Khiêm biết đêm nay bọn họ mới thực sự trở thành vợ chồng. Nguyễn Tri Khiêm vô cùng căng thẳng, cho đến khi những giọt nước từ trên tóc của Mạnh Nhất Tông chảy xuống cổ của cậu, lúc đó cậu mới bắt ngờ phản ứng lại.

“Không muốn tắm sao? Vậy thì ...”

Nguyễn Tri Khiêm đẩy anh ra một chút, nhanh chóng lặc mình đi vào trong phòng tắm.

Cậu tắm gần nửa giờ, khi đi ra tóc Mạnh Nhất Tông cũng khô rồi, bên hông chỉ quấn quanh một cái khăn tắm, buồn bực ngán ngẩm mà đổi kênh trên đài truyền hình. Vừa nhìn cậu đi ra thì anh như một con sư tử phát hiện con mồi xuất hiện trong phạm vi đi săn của mình, thủ thế chờ đợi.

Nguyễn Tri Khiêm đi tới bên cạnh anh Mạnh Nhất Tông vừa định ôm cậu đè xuống thì cậu lại giữ lấy tay của Mạnh Nhất Tông.

“Nhất Tông, em.. trước hết em phải cho anh biết một chuyện.”

Mạnh Nhất Tông lấy một cái tay khác ôm thật chặt eo cậu, không nhìn được ở trên da thì mềm mại qua lại vuốt ve.

“Chuyện gì?”

“...”Nguyễn Tri Khiêm không nói gì, lại cầm lấy tay của Mạnh Nhất Tông lần mò xuống dưới thân của mình tìm kiếm.

Lúc đầu Mạnh Nhất Tông còn tưởng rằng Nguyễn Tri Khiêm làm như vậy là chủ động, đang muốn trêu đùa cậu thì đầu ngón tay truyền lại một xúc cảm làm cho anh ngậm miệng lại.

Cảm giác ướt át này là từ một cái khe nhỏ mang lại.

Mạnh Nhất Tông kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm lại nắm lấy tay anh hướng sâu xuống dưới tìm kiếm. Nơi đó đã bắt đầu thấm ướt, Mạnh Nhất Tông thậm chí có thể cảm giác được ngón tay của mình bị hút lại thật chặt.

“A, Nhất Tông... em, em có... thứ mà con gái mới có...” Nguyễn Tri Khiêm đưa đầu qua muốn hôn anh lại bị Mạnh Nhất Tông tránh né.

Nguyễn Tri Khiêm trong phút chốc không biết làm sao, Mạnh Nhất Tông lại đem cậu đè xuống khiến cậu ngửa mặt nằm trên giường, cổ khăn tắm của cậu ra.

Hạ thân Nguyễn Tri Khiêm lộ ra ở trước mắt anh. Lông ở dưới hạ thể của Nguyễn Tri Khiêm thưa thớt, bộ phận thuộc về nam tính tuy rằng không hùng tráng bằng anh nhưng phát dục cũng không tệ. Chỉ là chỗ có hai túi cầu thịt bị bộ phận sinh dục nữ thay vào. Mạnh Nhất Tông đem bộ phận sinh dục nam của cậu đẩy qua một bên, khiếp sợ nhìn chăm chăm nơi đang tiết ra nước kia. Nơi đó chính hai cánh hoa môi tình tế co rúc lại, như là vô cùng thẹn thùng khi bị nhìn thấy.

“Nhất Tông?” Nguyễn Tri Khiêm vẫn duy trì tư thế hai chân bị ép mở lớn, cậu muốn đem chân khép lại nhưng Mạnh Nhất Tông phản ứng ngoài dự liệu của cậu.

“Tại sao không nói trước cho anh biết?” Mạnh Nhất Tông thả lỏng tay đang giữ chặt bắp đùi của cậu ra, ngồi qua một bên, thoát nhìn không tính tiếp tục làm tiếp.

“...” Nguyễn Tri Khiêm yên lặng mà đem chân khép lại, cậu biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.” Anh nói, anh sẽ tiếp thu tất cả mọi thứ thuộc về em...”

“Anh chỉ muốn nói đến tính cách tương đối quái của em mà thôi!” Mạnh Nhất Tông đột nhiên lớn tiếng rống lên một câu, từ trước đến nay anh không giận dữ với Nguyễn Tri Khiêm như vậy, Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm hoảng sợ đến sững sờ, không biết phải làm gì.

“Xin lỗi, em, em...” Sự ngốc nghếch của Nguyễn Tri Khiêm vào lúc này biểu lộ ra hết cậu không biết cần phải làm sao dập tắt lửa giận của Mạnh Nhất Tông, một mặt cảm thấy mình xác thực đã lừa gạt Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông cũng ý thức được mình phản ứng quá mức, sau khi hô hấp bình phục một chút, ngữ khí trở nên ôn nhu rất nhiều: “Bây giờ đầu óc của anh có chút loạn, đêm nay chúng ta ngủ trước đi, có chuyện ngày mai lại nói.”

Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, yên lặng mà tìm quần mặc vào, sau khi tắt đèn nhẹ nhàng nằm ở bên kia giường.

Sáng ngày thứ hai khi Nguyễn Tri Khiêm thức dậy thì Mạnh Nhất Tông đang ở ngoài ban công hút thuốc. Cậu vừa tỉnh Mạnh Nhất Tông liền phát hiện, anh tắt thuốc bảo cậu đi rửa mặt.

Nguyễn Tri Khiêm biết đêm qua Mạnh Nhất Tông ngủ không ngon, sáng nay thoát nhìn anh rồi như tơ vò. Nguyễn Tri Khiêm nghĩ ngợi lung tung mấy móc rửa mặt xong liền đi ra. Mạnh Nhất Tông ngồi ở trên giường chờ cậu, nhìn cậu đi ra, do dự không biết làm sao mở miệng.

“Tri Khiêm, đêm qua, xin lỗi. Phản ứng của anh thực sự quá khốn kiếp.” Mạnh Nhất Tông kéo tay Nguyễn Tri Khiêm lại tinh tế vuốt ve.

Nguyễn Tri Khiêm lắc đầu một cái: “Không sao. Em hiểu.” Thanh âm cậu có chút run rẩy, cũng không dám biểu hiện ra.

“Anh ... anh thích vẫn là đàn ông, đối với phụ nữ, anh... Không cứng nổi.” Mạnh Nhất Tông nói chuyện rất chậm, như là đang suy tư tìm từ.

“Nhưng mà em không phải phụ nữ a!” Nguyễn Tri Khiêm hít một hơi: “Em chỉ là, em chỉ phải..”

“Xin lỗi, Tri Khiêm.” Mạnh Nhất Tông đứng lên hôn một cái lên trán của cậu: ” Anh cần thời gian để tiếp nhận.”

Nguyễn Tri Khiêm thực sự không biết phải trả lời ra sao cũng hình dung không được cảm giác trong lòng. Một mặt tự nói với mình tình huống này mình đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, một mặt lại cảm thấy vô cùng oan ức. Cậu không thể làm gì khác hơn là khẽ gật đầu một cái, quay người thay quần áo.

Mạnh Nhất Tông còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn Nguyễn Tri Khiêm cầm quần áo đi vào phòng tắm thay nội tâm lại cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Nguyễn Tri Khiêm thay đồ rất nhanh đi ra, rồi đem quần áo của Mạnh Nhất Tông sửa sang lại, đặt lên giường: “Anh thay đồ đi.”

Mạnh Nhất Tông vẫn cảm thấy không đành lòng đem người ôm lấy, đầu ở hõm vai Nguyễn Tri Khiêm cà cà: “Em không cần trốn tránh anh.”

Nguyễn Tri Khiêm không dám nhìn anh không thể làm gì khác hơn là lấy tay đẩy anh ra một chút, trả lời: “Không có.”

Hai người cuối cùng vẫn là dựa theo hành trình đã sắp xếp ra ngoài chơi, buổi sáng bầu không khí giữa

hai người có chút cứng nhắc, sau khi ra ngoài chơi Mạnh Nhất Tông mất nhiều khí lực mới làm Nguyễn Tri Khiêm chơi đùa tốt hơn một chút.

Trong lòng Nguyễn Tri Khiêm không dễ chịu, cảm giác bởi vì mình mới làm cho Mạnh Nhất Tông khó chịu. Lúc hai người đang tản bộ cậu đưa tay ra chặt chẽ nắm tay Mạnh Nhất Tông, ngẩng đầu lên hôn vào má Mạnh Nhất Tông một cái.

Mạnh Nhất Tông thật cao hứng, đỡ sau gáy cậu không coi ai ra gì tiếp tục hôn cậu.

Nụ hôn vừa qua đi bầu không khí giữa hai người rất cực khôi phục bình thường, cũng không khác gì thời kỳ trăng mật của các cặp vợ chồng trẻ. Nguyễn Tri Khiêm được Mạnh Nhất Tông mua cho một đồng lớn đồ vật, vòng hoa, còn có cả quần sọt màu sắc hoa hòe khoa trương, thậm chí còn mua một chuỗi trang sức bằng bạc. Mạnh Nhất Tông biểu thị vợ vui vẻ là được rồi, mua đi.

Buổi tối lúc trở lại nhà nghỉ trọ Nguyễn Tri Khiêm mới phát hiện mình mua một đồng lớn đồ vật vô dụng, mà ở nơi này giá hàng cũng không phải rất đắt và chất liệu cũng tốt. Cậu đem đồ ngày hôm nay mua treo hết lên người Mạnh Nhất Tông, lấy máy ảnh chụp cho anh một tấm. Mạnh Nhất Tông rất là phối hợp, còn làm ra mặt quý. Nguyễn Tri Khiêm nhin không được bật cười, hỏi Mạnh Nhất Tông có muốn tự chụp hay không.

Mạnh Nhất Tông mở rèm cửa sổ ra, buổi tối mặt biển trở nên vô cùng u ám trầm tĩnh, chỉ có sáng đèn nề ông đỏ và mặt trăng khổng lồ tô điểm. Hai người dựa vào ban công chụp một tấm, Nguyễn Tri Khiêm có chút ngượng ngùng tưởng như vậy kết thúc, ai ngờ lại bị Mạnh Nhất Tông đề lại chụp thật nhiều hình.

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua không vui, nên đêm nay ai cũng không nhắc lại. Tắm rửa xong Mạnh Nhất Tông từ phía sau lưng ôm lấy Nguyễn Tri Khiêm, hít lấy mùi thân thể dễ chịu trên người của cậu rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Mà Nguyễn Tri Khiêm lại không thể ngủ được như vậy.

Cậu muốn chung sống với Mạnh Nhất Tông cả đời thì nhất định phải làm cho Mạnh Nhất Tông tiếp nhận điểm khác biệt của mình với tất cả mọi người.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, quyết định chọn một ngày chủ động một lần.

Hôm nay bởi vì sở sự vụ của Mạnh Nhất Tông có chuyện quan trọng muốn mở video hội nghị, nên hai người không có đi ra ngoài. Nguyễn Tri Khiêm nằm ở trên giường lén lút lên weibo, diễn đàn, xem kinh nghiệm của người khác dụ dỗ bạn trai lên giường. Thế nhưng những tình huống được gợi ý này ở chỗ cậu không thể thực hiện được, sau đó tự cậu một phen tổng kết, quyết định là: “Trước tiên đem cái của mình làm cho cứng, dùng tay thủ dâm miệng rên hừ hừ, sau đó mới có thể làm đối phương kích động ” Cái bước này được đó, phải thử một chút xem.

“Được...tốt. Vậy trước tiên cùng Trần tổng nói như vậy, mấy ngày nữa tôi trở về, đến lúc đó tôi tự mình tới

cửa cùng người đàm luận.” Mạnh Nhất Tông chuẩn bị kết thúc hội nghị, anh liếc nhìn người nào đó ở trên giường cong cái mông lên chơi điện thoại di động không nhận được lộ ra một nụ cười.

“Được, hẹn gặp lại.” Mạnh Nhất Tông tắt video lặng lẽ đi tới phía sau lưng Nguyễn Tri Khiêm. Nguyễn Tri Khiêm vô cùng nghiêm túc đang nhìn vào điện thoại hoàn toàn không biết Mạnh Nhất Tông đi tới phía sau mình.

“A!!!” Mạnh Nhất Tông vỗ vào cái mông đang vênh cao một cái, Nguyễn Tri Khiêm giật mình quát to một tiếng, điện thoại di động cũng ném đi.

“Nhìn cái gì chứ, lại nghiêm túc như vậy?” Mạnh Nhất Tông vừa định đi kiểm điện thoại di động lại bị Nguyễn Tri Khiêm đoạt lấy.

“Không, không có gì, anh nói xong rồi à?” Nguyễn Tri Khiêm vô cùng căng thẳng, nếu như bị Mạnh Nhất Tông nhìn thấy, kế hoạch kia của mình còn chưa bắt đầu đã chết yểu.

“Àn, Phương Trần tên ngu ngốc này, thua cậu ta luôn.” Mạnh Nhất Tông thuận thế đem người áp ngã ở trên giường, như có như không mò bắp đùi Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng vuốt ve.

“ ... ”

Chân của Nguyễn Tri Khiêm trong nháy mắt kẹp chặt: “Chớ có sờ.”

Khoảng thời gian này tuy rằng Nguyễn Tri Khiêm có dùng tay và miệng giúp Mạnh Nhất Tông giải quyết, hai người từ đầu đến cuối không có nhắc lại sự kiện kia, cũng từ đầu đến cuối không có làm đến bước cuối cùng.

Nguyễn Tri Khiêm nghĩ, bằng không không cần chờ đêm nay, liền... Liền bây giờ luôn đi.

Sau khi nghĩ thông suốt Nguyễn Tri Khiêm không biết lấy khí lực ở đâu ra, một cái đem Mạnh Nhất Tông đè ngã ở trên giường, hai chân mở ra khóa ngồi ở trên người anh.

“Tri Khiêm?” Mạnh Nhất Tông hiển nhiên là không nghĩ tới Nguyễn Tri Khiêm sẽ làm như thế còn có chút sững sờ.

Nguyễn Tri Khiêm không hề trả lời anh, đem áo sơ mi của Mạnh Nhất Tông cởi ra cúi đầu như con mèo nhỏ liếm cơ ngực của Mạnh Nhất Tông. Một đường liếm xuống phía dưới, tại nơi cơ bụng rắn chắc dừng lại một hồi, đem huy nhệ của Mạnh Nhất Tông móc ra, một cái ngậm vào.

“ ... ” Mạnh Nhất Tông chỉ trong phút chốc liền cứng, không chỉ bởi vì đột nhiên xuất hiện chuyện này mà vì đây là lần đầu tiên Nguyễn Tri Khiêm chủ động ngậm cái đó của anh.

Chóp mũi khoang miệng của Nguyễn Tri Khiêm tất cả đều là mùi vị của Mạnh Nhất Tông, bộ phận giữa hai chân của cậu cũng không tự chủ trở nên ẩm ướt, một tay cậu nâng vật của Mạnh Nhất Tông, một cái tay khác luồn vào trong quần bắt đầu xoa nắn chỗ không giống người khác của mình.

Phân thân của Mạnh Nhất Tông trưởng lớn quá nhanh, trong chốc lát Nguyễn Tri Khiêm ngậm không hết. Cậu phun ra, lè lưỡi liếm vài vòng ở đầu khắt làm vật kia càng dựng thẳng hơn rồi đem thân thể của mình nâng lên, dùng quy đầu hùng tráng của Mạnh Nhất Tông qua lại ma sát chỗ kia của mình.

“A, Nhất Tông, anh thử xem, có được hay không?” Đôi môi Nguyễn Tri Khiêm đỏ sẫm, nước bọt cũng không kịp nuốt làm đôi môi sáng lấp lánh. Hai mắt cậu ướt át chăm chú nhìn Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông cảm giác được hạ thân muốn đi vào chỗ ướt át ẩm áp kia, nội tâm còn có chút mâu thuẫn, mà thân thể đã sắp không thể khống chế.

Nguyễn Tri Khiêm thấy Mạnh Nhất Tông vẫn không có đề cậu lại mà làm, nội tâm có chút tuyệt vọng muốn khóc lên. Càng dùng âm hộ cọ vào tính khí của Mạnh Nhất Tông: ” Nhất Tông, ông xã, liền... lần này thôi, bên trong đã rất ướt... anh thử xem, đi vào...”

Mạnh Nhất Tông nghe thấy Nguyễn Tri Khiêm gọi mình là ông xã, hai tay nắm chặt eo Nguyễn Tri Khiêm, đồng thời đỉnh mạnh hạ thân vật kia liên tục xông vào.

“Nha a!” Nguyễn Tri Khiêm bị đâm vào suýt chút nữa ngồi không vững, tay tóm chặt lấy cánh tay Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông sau khi đi vào thì thoải mái thở dài, không chờ Nguyễn Tri Khiêm phục hồi tinh thần lại liền bắt đầu dùng sức va chạm. Đồng thời đem Nguyễn Tri Khiêm ấn xuống, dùng miệng cắn mạnh lên đầu vú Nguyễn Tri Khiêm. Nguyễn Tri Khiêm nha nha rên rỉ, cậu không nghĩ tới Mạnh Nhất Tông lúc làm tình lại thô bạo như vậy. Cậu thuận theo ưỡn ngực cho Mạnh Nhất Tông chơi đùa, một tay khác cũng bóp lấy đầu vú của mình.

Bởi người là song tính nhân nên đầu vú của Nguyễn Tri Khiêm lớn hơn đàn ông bình thường một chút, cũng rất mềm lấy tay bóp rất thoải mái. Mạnh Nhất Tông đột nhiên phát hiện xoa bóp như vậy thật thích, một bên dùng lực thao huyết một bên dùng lực vò bóp ngực.

“Nha, a a a! Nhất Tông, anh.. anh...” Nguyễn Tri Khiêm muốn kêu nam nhân chậm một chút nhẹ một chút, lại không dám, chỉ lo nam nhân lần này không hài lòng, có lẽ sau này sẽ không có...

Mạnh Nhất Tông đột nhiên dừng lại, Nguyễn Tri Khiêm mê man giãy giụa mở mắt, thì ra mình vẫn bị ghét bỏ. Vừa muốn nói liền bị đẩy ngã ở trên giường, lại một lần nữa bị anh hùng ác đâm mạnh vào.

“Tự mình đem chân mở lớn ra...” Mạnh Nhất Tông cúi đầu hôn cậu: “Em để anh làm, ngày hôm nay thật tốt để nghiệm hàng.”

Nguyễn Tri Khiêm nha nha gật đầu, hai tay nâng bắp đùi của mình trưng mở tối đa, mắt cá chân còn treo quần lót theo tần suất ra vào của Mạnh Nhất Tông mà lắc lư.

Mạnh Nhất Tông lúc tính sự xác thực so với lúc thường hung tàn hơn rất nhiều, trong chốc lát làm phía dưới của Nguyễn Tri Khiêm sưng đỏ. Anh tàn nhẫn duỗi tay nắm chặt âm vật xoa nắn, Nguyễn Tri Khiêm khóc đến đáng thương cũng không buông tha.

Thật vất vả Mạnh Nhất Tông mới bắn một lần, Nguyễn Tri Khiêm đã phun hai, ba lần. Vốn tưởng Mạnh Nhất Tông kết thúc, Nguyễn Tri Khiêm duỗi chân ôm lấy eo anh hỏi anh có được hay không, sau này còn muốn hay không, đổi lấy bị anh đem người ấn xuống từ phía sau thao vào.

Lần này Mạnh Nhất Tông đâm vào rất sâu đột nhiên đâm đến một chỗ khó có thể dùng lời diễn tả được, Nguyễn Tri Khiêm vừa sợ sệt vừa khó chịu: “Nhất Tông, nơi này, rất kỳ quái... Nha!”

Mạnh Nhất Tông vỗ vào mông của cậu một cái nói: “Chắc cũng là thứ phụ nữ mới có, chọc nhiều một chút sẽ không kỳ quái.”

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy vừa sướng khoái vừa đau, không muốn cho Mạnh Nhất Tông đâm sâu như vậy, lại không dám lên tiếng.

“Kia, vậy anh... sau này.. mỗi ngày... A! A! Đều, đều...”

Mạnh Nhất Tông lại không trả lời, hai tay ôm chặt Nguyễn Tri Khiêm vào ngực, đem cậu ôm chặt chẽ siết lại, càng dùng sức ra vào thân thể cậu. Tính khí của Nguyễn Tri Khiêm vung vẩy, phía dưới cũng rất ẩm ướt, lấy lợi một mảnh.

Nguyễn Tri Khiêm trước khi ngắt đi nghĩ, lần này Mạnh Nhất Tông chắc cũng hài lòng đi.

2. Chương 2: Bắt Đầu Nhận Thức Bạn Bè Của “chồng”

Qua hôm sau Nguyễn Tri Khiêm cuối cùng cũng yên tâm một chút. Nói thật, Mạnh Nhất Tông ngoại trừ buổi sáng đầu tiên đối với cậu có chút không kìm chế được về sau mỗi ngày vẫn ôn nhu giống như trước đây làm cho trong lòng cậu vẫn cảm thấy được không chân thật, cũng vô cùng thấp thỏm. Cuối cùng như bây giờ cũng là tốt lắm rồi.

Thời gian đi du lịch trôi qua rất nhanh, Mạnh Nguyễn hai người đã cùng chủ nhân nhà trọ trở nên rất thân thiết, đương nhiên, đa số thời gian vẫn do Mạnh Nhất Tông phụ trách làm người trung gian truyền đạt nhưng khi mọi người tán gẫu nói về nghệ thuật thì Nguyễn Tri Khiêm trở nên nói nhiều hơn.

Cho tới một ngày chủ nhà đưa cho Nguyễn Tri Khiêm xem một bộ tranh mà mình sưu tập nhiều năm khiến

Nguyễn Tri Khiêm cao hứng vô cùng, thậm chí nói năng có chút lộn xộn. Mạnh Nhất Tông biểu thị lần sau trở lại đây nhất định sẽ tặng cho chủ nhà trọ một món quà lớn. Nguyễn Tri Khiêm vô cùng lưu luyến cùng chủ nhà cáo biệt, đến khi lên máy bay còn có chút buồn buồn.

“Làm sao vậy? Sau này cũng không phải không trở lại.” Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng nựng nịu hai má của Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy bộ dạng tức giận của cậu chơi rất vui.

“Cả nhà của Tát tiên sinh ai cũng rất tốt, là bạn của em.” Nguyễn Tri Khiêm tiện tay cầm lấy tay của Mạnh Nhất Tông đem mặt chôn ở trong tay anh cà cà như một con mèo nhỏ.

Mạnh Nhất Tông hiểu những lời cậu nói, bạn bè của Nguyễn Tri Khiêm tương đối ít, tất cả mọi người trong nhà Tát tiên sinh là bạn của cậu, cứ như vậy ra đi tất nhiên là không ổn. Mạnh Nhất Tông không khỏi đau lòng cho cậu: “Sau khi chúng ta trở về nhà anh sẽ đưa em đến làm quen với các bạn của anh, được không?”

“Nhưng mà ...” Nguyễn Tri Khiêm có chút do dự nhớ tới tình cảnh lúng túng trước đây: “Lần trước các anh đi sơn trang, em...”

“Không sao có thể thử lại, huống hồ chỉ là bọn Phương Trần thôi nên em không cần quá sốt sắng. ” Mạnh Nhất Tông nói: “Em đã là bà xã của anh cũng không thể không quen biết bạn của anh được?”

Nguyễn Tri Khiêm do dự một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu. Mạnh Nhất Tông gọi cho cậu một ly sữa bò, Nguyễn Tri Khiêm uống xong trong chốc lát ngủ say.

Trở lại C thị Phương Trần đã ở sân bay chờ bọn họ, Nguyễn Tri Khiêm đối với Phương Trần cũng coi như quen biết, mà cậu vẫn có chút sợ Phương Trần không thích mình. Ở trong lòng phiền muộn nửa ngày, vẫn chủ động chào hỏi Phương Trần.

Phương Trần hơi giật mình nhưng rất nhanh phản ứng lại, cười híp mắt nói: “Thầy Nguyễn, đi chơi như thế nào?”

Nguyễn Tri Khiêm không biết đang nghĩ tới cái gì, mặt bỗng dưng đỏ lên, cậu nói: “Cũng không tệ lắm, tốt vô cùng...”

Phương Trần nhìn cậu như vậy cảm thấy rất vừa mắt, liếc nhìn Mạnh Nhất Tông, Mạnh Nhất Tông làm động tác OK, Phương Trần liền hiểu.

“Vậy thì tốt, đi máy bay mệt không? Chúng ta đi ăn đi.” Phương Trần trở về chỗ ngồi của tài xế, Mạnh Nhất Tông và Nguyễn Tri Khiêm ngồi ở băng ghế sau.

“Cậu đặt chỗ trước chưa?” Mạnh Nhất Tông hỏi.

“Ừ, chỗ nhà hàng sushi Nhật Bản chúng ta thường đi ăn.” Phương Trần nhàn nhã lái xe, tiện tay mở nhạc.

Mạnh Nhất Tông gật gật đầu, ra hiệu có thể, nhưng liếc mắt nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm biểu tình muốn nói lại thôi, không khỏi hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Nguyễn Tri Khiêm lắc đầu một cái, miệng mím lại có chút khản trương.

Con người của Mạnh Nhất Tông đảo một vòng: “Không muốn ăn đồ Nhật?”

Phương Trần nghe vậy từ gương chiếu hậu liếc mắt nhìn, ra vẻ thân thiện nói: “Vậy có thể đi ăn cái khác, ngược lại còn sớm, có thể kịp đặt chỗ.”

“... Sợ tiêu chảy.” Nguyễn Tri Khiêm nhỏ giọng nói, hiển nhiên cũng là nội tâm đã đấu tranh một phen.

Nghe cậu nói chuyện này Mạnh Nhất Tông mới phát hiện, xác thực xưa nay chưa cùng cậu đi ăn món sushi Nhật. Giờ tay xoa xoa đầu của cậu, anh nói: “Không có chuyện gì, vậy thì ăn cái khác.”

Phương Trần lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, người ở đầu bên kia điện thoại tựa hồ cũng là đàn ông, Phương Trần nói đổi chỗ ăn, báo địa điểm để cho đối phương đi trước. Nguyễn Tri Khiêm cảm giác vì mình làm lớn chuyện nên cảm thấy rất là không tiện với mọi người, hận không thể đem lời mới vừa nói nuốt vào trong bụng.

Phương Trần cảm thấy cậu xoắn xuýt, cười nói người kia là bạn trai của anh ta cũng quan hệ với Mạnh Nhất Tông tốt vô cùng, không phiền toái gì hết.

Lúc này Nguyễn Tri Khiêm mới dễ chịu một chút, không nhận được dựa vào Mạnh Nhất Tông cọ cọ làm giảm cảm giác căng thẳng.

Đến nhà hàng đã là đã sáu giờ tối, đúng lúc là thời điểm ăn cơm trong nhà hàng đã có rất nhiều người. Bạn trai Phương Trần đã đặt một lô ghế riêng, nói với Phương Trần là đang ở “U nhiên”, Phương Trần hiển nhiên là thường đến nơi này nên quen thuộc mà dễ dàng tìm đến nơi.

Nơi này nằm ở tầng năm không nghe được lầu dưới ồn ào, yên tĩnh hơn nhiều.

Nguyễn Tri Khiêm vẫn luôn nắm tay Mạnh Nhất Tông, Phương Trần đẩy cửa “U nhiên ” ra. Trong một khắc đó cậu rốt cục lấy được dũng khí đi vào vòng xã giao của Mạnh Nhất Tông nên vô cùng căng thẳng và hưng phấn.

“Tối rồi!” Đang ngồi trong phòng khách là một thanh niên vô cùng cao to, thậm chí còn cao hơn Mạnh Nhất Tông một chút. Khí chất của người này rất rực rỡ, thoát nhìn nhỏ tuổi hơn Nguyễn Tri Khiêm. Thiếu niên kia nhìn thấy Phương Trần rất muốn qua ôm một cái, Phương Trần lại đẩy cậu ta ra, anh không muốn lúc

nào cũng dính với nhau như vậy.

“Để cậu chê cười rồi thầy Nguyễn, đây là bạn trai tôi, Kiều Hạ Hạ.” Lúc Phương Trần đối mặt với Kiều Hạ Hạ vô cùng cao quý lãnh diễm, hoàn toàn khác khi đối mặt với Nguyễn Tri Khiêm.

“Hạ Hạ? Cái tên này nghe như tên của con gái...” Nguyễn Tri Khiêm nói, mà nhìn vóc người Kiều Hạ Hạ này, quả thực MAN đến không thể nào MAN hơn: “Xin lỗi, tôi liền...”

Mạnh Nhất Tông cười ha ha: “Cha mẹ cậu ấy vốn là cho là sẽ sinh ra con gái nên trước khi sinh đã đặt ra một cái tên rất hay. Đến khi biết là con trai lại cảm thấy có lẽ sẽ là một mỹ thiếu niên mảnh khảnh, không nghĩ tới ...”

Kiều Hạ Hạ hoàn toàn không tức giận, trái lại cũng nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng chỉnh tề: “Không nghĩ tới khi trưởng thành tôi thoát một cái thay đổi làm cho tất cả mọi người tao nhả vừa nhìn đẹp run chân.”

Nguyễn Tri Khiêm bị nụ cười này của cậu cảm hoá, triệt để thanh tỉnh lại.

Thấy người tới đông đủ Kiều Hạ Hạ gọi người mang món ăn, các món ăn tinh xảo ngay cả món tráng miệng cũng rất hợp khẩu vị Nguyễn Tri Khiêm đi du lịch nước ngoài ngoài một tháng tuy rằng thức ăn cũng không tồi, nhưng là người phương nam cậu vẫn vô cùng thích ăn thức ăn tinh xảo. Mạnh Nhất Tông nhìn cậu ăn đến trán cũng toát mồ hôi, cười nói bảo cậu ăn chậm một chút.

Kiều Hạ Hạ đối với Phương Trần phi thường chân chó, Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy Phương Trần nói mặt trời là mặt trăng Kiều Hạ Hạ cũng sẽ gật đầu nói đúng. Tuy rằng Phương Trần đối với Kiều Hạ Hạ bộ dạng lạnh lùng như băng nhưng trong ánh mắt sự sùng nịnh xuyên thấu qua mắt kiếng gọng vàng lại trở nên quá rõ ràng.

“Nhất Tông, Hạ Hạ có phải nhỏ tuổi hơn chúng ta không?” Nguyễn Tri Khiêm thừa dịp không khí trong phòng hơi im lặng, nhỏ giọng hỏi Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông gật gù đầu: “Năm nay mới vừa tốt nghiệp.”

“... Vậy sao bọn họ lại ở chung với nhau được?” Nguyễn Tri Khiêm hỏi xong cảm thấy mình cũng hơi nhiều chuyện nhưng trong lòng lại không không chế được muốn tìm hiểu chuyện này.

“Kiều Hạ Hạ lúc học đại học năm thứ ba đến công ty chúng ta thực tập, là Phương Trần hưng dẫn cậu ta.” Mạnh Nhất Tông ánh mắt lóe lên một tia tinh quang: “Kiều Hạ Hạ có phải rất tuần tú?”

Nguyễn Tri Khiêm suy nghĩ một chút, xác thực thật đẹp trai, vì vậy gật gù đầu: “Rất đúng. Như những lời cậu ta nói rất phù hợp.”

Mạnh Nhất Tông biết cậu nói phù hợp là chỉ lúc Kiều Hạ Hạ tự giới thiệu mình đã nói câu: “Làm hết thấy những người nhỏ nhả phải run chân”. Mạnh Nhất Tông đem đầu đến gần liếm một cái lên vành tai Nguyễn Tri Khiêm, đột nhiên lấy tay đưa xuống hạ thân của Nguyễn Tri Khiêm bóp một cái.

“A!” Nguyễn Tri Khiêm bị đột nhiên tập kích, lại không dám kêu ra tiếng, tuy rằng nơi này chỉ có bốn người. Không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt lên án: “Anh làm gì nha?”

“Thầy Nguyễn, em đã kết hôn rồi, cứ nhiên ở trước mặt người chồng chính thức hỏi hết đông tới tây về người đàn ông khác, em cảm thấy thích hợp sao?” Giọng nói của Mạnh Nhất Tông càng ngày càng nhỏ, quan trọng nhất là bàn tay làm loạn phía dưới cũng không có thu hồi!

“Quý hạp hời...”Nguyễn Tri Khiêm nghe anh nói hươu nói vượn, không khỏi nở nụ cười: “Tay không được làm loạn!”

Mạnh Nhất Tông thành thật lập tức đem tay thu trở về!

Nguyễn Tri Khiêm: “...”

Mạnh Nhất Tông rất vô tội: “Em nói không cho anh làm, hơn nữa ở trước công chúng, em..” Nguyễn Tri Khiêm khò khè bịt miệng của anh lại miễn cho anh “miệng chó phun không được ngà voi.”

Phương Trần xoay đầu lại, nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, hơi thở dài: “Người này luôn làm người ta chán ghét!” Biểu hiện rằng người trước mặt này bộ dạng không thành thật!

Nguyễn Tri Khiêm điên cuồng gật đầu, Phương Trần hướng cậu làm ra dấu hiệu chiến thắng.

Kiều Hạ Hạ và Mạnh Nhất Tông vô tội đối diện nhau, ngược lại gặp xui xẻo cũng là nhóm của mình.

3. Chương 3: Phu Phu Sinh Hoạt Rốt Cục Bắt Đầu

Cơm nước no nê sau đó Phương Trần thấy Nguyễn Tri Khiêm thoát nhìn hơi có vẻ mệt mỏi nên đề nghị buổi tối hôm khác gặp lại, ngày hôm nay để cho hai người trở về nhà ngủ một giấc. Mạnh Nhất Tông biểu thị không có dị nghị, Phương Trần đưa hai người về đến nhà rồi lập tức đi.

Mạnh Nhất Tông nằm dang hai tay hai chân ở trên giường, một bên duỗi người một bên rên rỉ: “A.. ngày mai lại phải đi làm”

Nguyễn Tri Khiêm vỗ vỗ bắp đùi của anh: “Đứng lên, bản chết rồi.”

Mạnh Nhất Tông thuận thể đem người ôm lấy, như một con chó lớn ôm người cọ tới cọ lui: “Nhưng anh mệt mỏi quá a ...còn phải kiếm tiền nuôi gia đình..”

“Em cũng có tiền lương, em cũng có thể nuôi anh.” Nguyễn Tri Khiêm hấp háy mắt, lông mi tuy rất dài nhưng cũng không phải rất cong, Mạnh Nhất Tông không nhịn được lấy tay gãi một chút.

“Em hôn anh một chút, ngày mai anh mới có thể đi làm.” Vốn Nguyễn Tri Khiêm còn có chút muốn tránh, nghe vậy liền ngoan ngoãn hôn môi Mạnh Nhất Tông một cái xong còn lè lưỡi liếm một chút.

“...” Hạ thân Mạnh Nhất Tông bắt đầu nóng lên: “Anh chỉ bảo em hôn anh, không bảo em quyến rũ anh.”

Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được bật cười: “Vừa nãy có người nói cảm thấy rất mệt, còn phải kiếm tiền nuôi gia đình.”

Mạnh Nhất Tông ngồi dậy, đem người ôm ngang đi vào buồng tắm: “Cho nên để cho bà xã chiếm tiện nghi, không phải anh không hiểu nên vì em phải đánh liều!”

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy người này quả thực cái chày cái cối, thể nhưng ngẫm lại cảm thấy sự tình thật giống như vậy, có thể là do cậu gây ra. Mạnh Nhất Tông giống như mở quà từng lớp từng lớp đem quần áo của Nguyễn Tri Khiêm lột ra hết, dưới ánh đèn màu vàng Nguyễn Tri Khiêm một thân trần trụi làm Mạnh Nhất Tông cảm thấy “Ấn” rất tuyệt.

Hai người tùy tiện vọt vào phòng tắm, Mạnh Nhất Tông đem người đè lên trên vách tường. Vách tường phòng tắm trơn tuột, tay Nguyễn Tri Khiêm cũng không biết để chỗ nào cho ổn. Mạnh Nhất Tông lúc này rất sẵn sóc mà đem tay cậu để trên bả vai mình, rồi lấy tay nhẹ nhàng thăm dò vào hậu huyệt. Phía trước Nguyễn Tri Khiêm có chút ướt, tự nhiên co rúc lại. Không biết là Mạnh Nhất Tông cố tình lạnh nhạt hay là có ý định công chiếm phía sau trước nên vẫn không chăm sóc hoa huyệt.

Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được cọ cọ anh: “Nhất Tông, có phải là anh không thích nơi này của em...”

Mạnh Nhất Tông không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng liếm láp cổ và yết hầu của Nguyễn Tri Khiêm mang đến một chuỗi run rẩy, phía dưới càng không tự chủ mà tiết ra chất nhờn.

Nguyễn Tri Khiêm biết Mạnh Nhất Tông vẫn yêu thích phương thức quan hệ tình dục nam tính, cũng không ép hỏi, nhẹ nhàng tránh khỏi ôm ấp của Mạnh Nhất Tông, chủ động xoay người đưa lưng về phía anh.

“...” Mạnh Nhất Tông nhìn một loạt động tác này, tâm lý không khỏi trở nên vô cùng mềm mại, theo sát phía sau ôm lấy cậu: “Bà xã, anh..”

Nguyễn Tri Khiêm lại lắc đầu một cái, ra hiệu anh không cần nói thêm nữa.

Mạnh Nhất Tông mở rộng hậu huyệt không chào hỏi mà một hơi đi vào, vừa bắt đầu thì rất chậm, thấy Nguyễn Tri Khiêm phát ra giọng mũi êm êm là biết cậu đã thích ứng, bắt đầu thẳng thắn thoải mái mà làm.

Nguyễn Tri Khiêm a a kêu, hai tay ôm thật chặt Mạnh Nhất Tông để không bị đẩy ra. Trong chốc lát Nguyễn Tri Khiêm cũng chỉ có thể nhón mũi chân, cong cái mông lên theo những động tác ra vào lần lượt. Mạnh Nhất Tông đi vào dùng sức rất mạnh đồng thời đâm vào rất sâu, mỗi lần đều toàn bộ rút ra chỉ chừa lại quy đầu, sau đó dừng lại vài giây đột nhiên nặng nề cắm vào.

“Anh nhẹ chút, a! Nha... Nhẹ chút...” Nguyễn Tri Khiêm thút tha thút thít khóc lóc, phía trước kỳ thực vô cùng khó chịu, vì động tác của Mạnh Nhất Tông thỉnh thoảng lại cọ qua vách tường thịt đột nhiên lại kích thích đến âm vật đã bị người lạnh nhạt.

Nguyễn Tri Khiêm không nhận được lấy tay mình mò tìm hoa huyệt, lại bị Mạnh Nhất Tông nắm lấy.

“A... A, anh, anh tự mình làm, nha, em cũng không thể tự làm.” Nguyễn Tri Khiêm quay đầu nhìn về phía Mạnh Nhất Tông, hai con mắt ướt nhẹp.

“Dùng một phần nhỏ nơi đó, có được hay không?” Mạnh Nhất Tông hôn một cái lên mắt Nguyễn Tri Khiêm rồi cúi đầu liếm láp vành tai của cậu.

Nguyễn Tri Khiêm tâm lý có chút khổ sở, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Làm đến lúc Nguyễn Tri Khiêm gào khóc thật sự rất mệt mỏi, Mạnh Nhất Tông mới tắm rửa sạch sẽ cho cậu rồi đem người ôm trở về ổ chăn ngủ.

Ngày thứ hai, hai người đều phải đi làm, dù cho buổi tối hôm trước Nguyễn Tri Khiêm bị chơi đùa rất mệt, đồng hồ sinh học của cậu rất tốt nên vẫn dậy rất sớm làm bữa sáng.

“Làm sao không ngủ nhiều một chút?” Mạnh Nhất Tông rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đã ngồi ở trước bàn ăn.

“Đến giờ là em tỉnh dậy, anh xem những món này anh có thích ăn không?”

Bởi vì trước khi kết hôn hai người cũng không ở chung, sau khi kết hôn lại trực tiếp xuất ngoại đi du lịch, ăn bữa sáng trên căn bản đều ăn những món nước ngoài nên Nguyễn Tri Khiêm cũng không biết Mạnh Nhất Tông bữa sáng thích ăn cái gì. Dù sao ngoại trừ học sinh trung học, phỏng chừng không ai hẹn hò mà đi ăn bữa sáng.

Nguyễn Tri Khiêm làm bữa sáng kiểu tây phương, trứng chiên, xúc xích và một phần salad nhỏ, bởi vì Mạnh Nhất Tông ở nước ngoài sinh sống thời gian mấy năm nên cậu nghĩ Mạnh Nhất Tông thích ăn những thứ này.

Mạnh Nhất Tông cũng ngồi xuống, nhìn Nguyễn Tri Khiêm đôi mắt lóe sáng không nói ra được kỳ thực anh càng thích ăn sữa đậu nành bánh quẩy bánh rán trái cây.

“... Có thể, anh đều yêu thích.” Mạnh Nhất Tông xoa xoa đầu Nguyễn Tri Khiêm. Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy liền nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền hết sức rõ ràng.

“Đúng rồi ” Nguyễn Tri Khiêm nói: “Em đã giúp anh ủi thẳng quần áo mặc ngày hôm nay, treo ở phía trước gương.”

Mạnh Nhất Tông có chút giật mình, như là không nghĩ tới Nguyễn Tri Khiêm “Hiền lành” như vậy, mọi phương diện chuẩn bị cho anh đã làm xong. Trong lòng anh dâng lên một luồng cảm xúc không nói ra được là cái gì, cuối cùng vẫn nói: “Được rồi, anh lập tức thay đồ.”

Giữa hai người cho tới nay đều là Mạnh Nhất Tông nói nhiều hơn, bởi vì vấn đề gia giáo nên lúc ăn Mạnh Nhất Tông rất ít nói chuyện, vì vậy Nguyễn Tri Khiêm cũng lẳng lặng mà ăn bữa sáng, chỉ có âm thanh của cô gái dẫn chương trình tin tức buổi sáng vang vọng ở trong phòng khách.

Nguyễn Tri Khiêm tới trường học vẫn luôn đi xe buýt đưa đón của trường, Mạnh Nhất Tông đã từng hỏi tại sao cậu không mua một chiếc xe, Nguyễn Tri Khiêm chỉ lắc đầu một cái nói không có hộ chiếu, nên chuyện mua xe không đề cập tới.

Mạnh Nhất Tông mặc y phục do Nguyễn Tri Khiêm chuẩn bị cho mình, sau khi dọn dẹp sạch sẽ tất cả thì Nguyễn Tri Khiêm cũng tới thời gian đi làm.

“Có muốn anh đưa em đi làm hay không?” Mạnh Nhất Tông hỏi.

“Không cần, không tiện đường.” Nguyễn Tri Khiêm sửa sang lại ca-ra-vat cho anh, do dự một hồi vẫn nói: “Anh... Lái xe không vượt qua 60km/g, nhất định phải cẩn thận, được không?”

Trong lòng Mạnh Nhất Tông có chút kỳ quái, trước đây lúc nói chuyện yêu đương anh cũng thường đưa Nguyễn Tri Khiêm về nhà. Tuy rằng không chú ý tới tốc độ lắm nhưng ngoại trừ kẹt xe thì tốc độ lái xe của Mạnh Nhất Tông vẫn hơi nhanh một chút. Đàn ông mà, theo đuổi tốc độ và kích thích là bản năng. Trước đây Nguyễn Tri Khiêm cũng chưa từng nói gì, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, khi ở trên đường lái xe hơi nhanh Nguyễn Tri Khiêm sẽ có chút căng thẳng.

Trước đây anh không có chú ý tới, vào lúc này cũng thật sự không nghĩ ra.

Tuy rằng mang theo nghi hoặc, Mạnh Nhất Tông vẫn gật đầu nói được.

4. Chương 4: Mềm Mại Và Cứng Rắn (h)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nguyễn Tri Khiêm làm việc ở trường trung học chuyên nghiệp nên thực lực của cậu cũng không tệ, tiền lương phúc lợi cũng rất khả quan. Làm một thầy giáo mỹ thuật tiền lương cũng giống như các giáo viên khác hơn nữa công việc thoải mái hơn rất nhiều. Văn phòng giáo viên đều ở trong một tầng lầu, cho nên chỉ cần rảnh rỗi cậu cũng thường giúp đỡ các giáo viên dạy những khoa khác làm vài việc, ngoại trừ cô giáo Tiểu.

Cô Tiểu tên là Tiểu Thục Cầm năm nay đã là năm thứ 15 cô dạy ở trong trường này. Cô là giáo viên dạy toán học đồng thời cũng là giáo viên chủ nhiệm, đại đa số học sinh đối với cô vừa run vừa sợ.

Bởi vì cô vô cùng nghiêm khắc, lên lớp nói chuyện hay ngủ gật bị phạt đứng một tiết là chuyện thường như cơm bữa. Nguyễn Tri Khiêm nghe những giáo viên lâu năm nói, trước đây cô Tiểu cũng không phải như vậy. Cô và chồng kết hôn nhiều năm lại chưa có một mụn con, có thể nói là vợ chồng hai người sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng từ khi chồng của cô qua đời, có lẽ vì trên đời này người mà yêu thương cô nhất đã biến mất nên cô cũng không còn giữ được ôn hòa.

Cũng không phải Nguyễn Tri Khiêm không biết điều hay làm gì cô Tiểu, nhưng cô Tiểu luôn nhắm vào Nguyễn Tri Khiêm. Không biết có phải cô cảm thấy Nguyễn Tri Khiêm không đủ kinh nghiệm dạy học chỉ là kiểm cơm. Nguyễn Tri Khiêm nói chuyện cùng cô trên căn bản chỉ có thể nhận vài âm tiết ừ, à, nếu không thì cũng là giọng nói có phần trào phúng. Đa số thời điểm Nguyễn Tri Khiêm cũng không biết cô nói thật hay là nói mát, chủ động đi giúp cô trực ban, sửa bài tập, cũng chỉ nhận một tiếng cự tuyệt. Lâu dần, Nguyễn Tri Khiêm cũng không chủ động đi giúp cô nữa.

Hôm nay Nguyễn Tri Khiêm tiết đầu không có lớp nên lúc cậu tới trường học đa số giáo viên đã đi lên lớp dạy. Giáo viên trong phòng không nhiều, thêm vào cậu chỉ có năm người. Cậu đi dạo một vòng phát hiện không có chuyện làm, liền lách lư đi đến phòng học xem có cái gì cần thiết để cậu giúp một tay.

“Tiểu Nguyễn!” Một nữ giáo viên tuổi còn trẻ gọi cậu lại: “Cô Tiểu vừa nãy đi dạy quên đem bảng kết quả thi học tập của tháng này, ngày hôm qua nghe cô bảo hôm nay muốn đánh giá kết quả học tập của học sinh anh giúp em mang qua đi.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe thấy là cô Tiểu trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Cô Tiểu dạy toán lớp 12, thi tuần, thi tháng, các loại thi bọn học sinh đã tập mãi thành quen, Nguyễn Tri Khiêm còn chưa đi đến cửa lớp đã nghe thấy giọng nói của cô. Cậu đi tới phía sau cánh cửa nhìn vào bên trong thấy có mấy học sinh đang đứng ủ rũ cúi đầu bị cô lần lượt dạy bảo.

“Lớp chúng ta là lớp trọng điểm! Tuy rằng cô không mang bảng kết quả học tập đến nhưng mấy người các em lên lớp chỉ biết châu đầu ghé tai nói chuyện, lúc thi thành tích như thế nào cô còn không biết sao? Kéo thấp trình độ lớp chúng ta!” Cô Tiểu đứng ở trên bục giảng, cao cao tại thượng mà nói.

Nguyễn Tri Khiêm nhận ra bên trong có một nam học sinh tên là Ngô Phàm, cậu cúi đầu nhìn bảng kết quả học tập biết được em học sinh này đứng thứ ba. Cậu biết học sinh ở lớp trọng điểm áp lực lớn vô cùng, kỳ thực trình độ các học sinh cách biệt không xa, nên mỗi lần khảo thí kết quả có thay đổi là chuyện bình thường. Nghe thấy cô Tiểu có loại ngôn luận nhói tai này Nguyễn Tri Khiêm vẫn không nhin được cau mày.

Cô Tiểu vẫn muốn tiếp tục phát biểu, lại nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đứng sau cánh cửa giữ đồ trong tay lên không thể không tạm dừng, mà trong miệng vẫn nói: “Trước tiên em tự mình xem mình sai ở chỗ nào, đợi một chút sẽ trả lời cho cô vấn đề này. Mấy người các em đứng thẳng một chút! Không được nói chuyện riêng!”

Cô Tiểu đi ra, liếc mắt nhìn Nguyễn Tri Khiêm, nói: “Bảng kết quả học tập? Không cần, tôi đã nhớ hết.”

“Cô đều nhớ? Tôi xem thì thấy không phải. Cuộc thi toán lần này Ngô Phàm xếp ở vị trí thứ ba, nhưng vừa nãy cô dạy bảo em ấy không đúng.” Nguyễn Tri Khiêm mặt không hề cảm xúc, thoạt nhìn có chút lạnh.

Cô Tiểu đoạt lấy bảng kết quả học tập, liếc mắt nhìn: “Vậy thì thế nào? Em ấy châu đầu ghé tai nói chuyện ảnh hưởng bạn học khác là sự thực!” Nói xong liền cười lạnh một tiếng: “Nói sao đi nữa cậu chỉ là một thầy giáo dạy mỹ thuật, quảng rộng như vậy làm cái gì?”

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy, trong lòng có loại tức giận bỗng nhiên bùng phát, như là ký ức được vùi chôn tưởng lãng quên bỗng nhiên bị kéo ra.

“Học sinh tiến bộ cô không ngại khen trái lại chèn ép? Đây là hành vi chèn ép sẽ làm các em mất tự tin. Lớp trọng điểm nên áp lực học tập của các em rất lớn, việc này cũng không cần tôi nói với cô đi?” Cậu hắng giọng: “Nếu có học sinh bởi vì cô không phân tốt xấu trách cứ rồi đánh mất tự tin, thi đại học không tốt bỏ lỡ cơ hội thi vào trường mình mong muốn cô có thể phụ trách sao?”

Cô Tiểu cũng có chút sinh khí, lớn tiếng cãi lại: “Tôi chỉ phụ trách dạy cho các học sinh! Còn học như thế nào là chuyện của chính các em đó, sao lại phải bắt tôi phụ trách?”

Bên trong học sinh nghe thấy phía ngoài tranh chấp, có vài học sinh bắt đầu không nhịn được túm năm tụm ba thảo luận, nhưng nghĩ tới giáo viên chủ nhiệm trước khi đi nói, liền liều mạng nhịn xuống. Chỉ dùng những đôi mắt xoay tròn tò mò nhìn.

“Vi nhân sư biểu’ cô nên vì học sinh của mình phụ trách! Thứ cho tôi nói thẳng, có lẽ tâm thái bây giờ của cô căn bản không thích hợp làm giáo viên.” Nguyễn Tri Khiêm thấy chỉ việc nho nhõ này mà gây rối tiếp tục như vậy đối với cô Tiểu ảnh hưởng không tốt nên cậu vẫn hạ thấp giọng nói: “Phụ huynh đem con cái giao cho chúng ta, chúng ta đã nhận dạy thì chúng ta phải có trách nhiệm, chuyện này đối với sự trưởng thành của học sinh vô cùng mấu chốt. Có lẽ tôi chỉ là một thầy giáo dạy mỹ thuật, cũng không có đủ tri thức mà dạy học sinh sử dụng cả đời, nhưng điểm ấy tôi cũng biết.”

Nói xong cậu do dự một hồi, vẫn đi vào phòng học, nói với các học sinh: “Các em đều rất tuyệt, cô Tiểu vừa nãy nhớ lộn. Không muốn các em đánh mất tự tin nên nói như thế để kích thích ý chí của các em.”

Về mặt cậu vẫn luôn lạnh lùng, ngữ khí cũng không có quá nhấp nhô. Mà những học sinh khi này bị cấm nói chuyện rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Ngô Phàm xoay đầu lại nhìn cậu, cậu nhìn Ngô Phàm đưa ngón tay cái lên.

Sau khi trở lại văn phòng Nguyễn Tri Khiêm vô cùng thấp thỏm, không biết như vậy có phải là trước mặt học sinh làm cô Tiểu không còn mặt mũi. Thế nhưng cậu sâu sắc biết được lúc còn là học sinh bị giáo viên công kích thì tâm lý có bao nhiêu thương tổn. Nếu làm thầy giáo cậu tuyệt không thể để cho những chuyện này phát sinh ở bên cạnh mình.

Buổi chiều ngồi xe buýt đưa đón của trường về nhà, cô Tiểu cũng đi chung, cậu hỏi thăm cô Tiểu một chút, cô Tiểu lại làm như không thấy cậu. Cậu lúng túng sờ mũi một cái, nghĩ thầm có lẽ ngày hôm nay chọn phương thức thật sự không đúng. Trong lòng có chút áy náy, cũng không nghĩ ra làm sao cứu vãn.

Buổi tối Mạnh Nhất Tông về nhà hơi trễ, đã qua tám giờ. Anh về đến nhà phát hiện Nguyễn Tri Khiêm còn đang chờ anh ăn cơm, đau lòng hôn vào tóc cậu một cái: “Sao em không ăn cơm trước? Sau này qua bấy giờ không cần chờ anh.”

“E không thích ăn một mình.” Nguyễn Tri Khiêm chu mỏ một cái, mặc dù góc độ rất nhỏ, vẫn bị Mạnh Nhất Tông nhìn thấy.

“Vậy sau này anh tận lực trở về sớm một chút, nhưng nếu thực sự quá muộn thì em phải ăn cơm trước.” Mạnh Nhất Tông cởi áo khoác âu phục để qua một bên, chuẩn bị ăn cơm.

Mạnh Nhất Tông phát hiện Nguyễn Tri Khiêm ăn rất ít cũng ăn rất chậm, vừa định hỏi làm sao vậy, Nguyễn Tri Khiêm liền mở miệng trước.

“Ông xã ... ngày hôm nay em dường như đã làm sai một chuyện.” Nguyễn Tri Khiêm lấy đũa đâm đâm vào bát cơm: “Em ở trước mặt các học sinh nói giáo viên dạy các em học không đúng.”

Mạnh Nhất Tông nhíu nhíu mày: “Tại sao?”

“Cô ấy đối với học sinh quá hung dữ, hơn nữa cũng không hiểu rõ sự tình. Em đau lòng cho các học sinh, liền...” Nguyễn Tri Khiêm đem đũa để xuống, thở dài, cau mày lại trông vô cùng khả ái.

Mạnh Nhất Tông nghe vậy trong lòng mềm mại như là bị cái gì chọt trúng, anh sờ sờ mặt của Nguyễn Tri Khiêm ôn nhu nói: “Vậy thì không phải là lỗi của em, em là thầy giáo tốt nhất.”

“Nhưng mà cô ấy không để ý em..” Nguyễn Tri Khiêm nói xong lời này cảm thấy mình như là đang làm nũng, có chút ngượng ngùng: “Ngày mai em có nên xin lỗi hay không?”

Mạnh Nhất Tông gấp cho cậu một cái đùi gà: “Có thể xin lỗi, mà không phải là vì cùng cô ta phát sinh tranh chấp, mà là vì em không nên làm thế ở trước mặt học sinh. Em nghĩ xem, em thấy học sinh ở trước mặt bạn học bị la rầy sẽ mất mặt, cô ấy là một giáo viên ở trước mặt học sinh cùng em âm ỉ lên, có phải cô ấy cũng giống vậy?”

Nguyễn Tri Khiêm suy nghĩ một chút, cảm thấy đúng là như vậy, trong lòng cũng thấy khó chấp nhận: “Em còn quá kích động...”

Mạnh Nhất Tông gấp cho cậu một miếng cá, hì hì nở nụ cười: “Lần sau không nên như vậy là tốt rồi, bà xã anh là người hiền lành nhất trên thế giới.”

Nguyễn Tri Khiêm ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Nhất Tông cười đến đôi mắt nheo lại, khi cười đuôi mắt hiện ra nếp nhăn tinh tế trong lòng cũng thanh tĩnh lại, anh gấp một khối khoai tây nhét trong miệng cậu: “Chỉ có em nói nhiều lại không giỏi nịnh nọt.”

Ngày thứ hai lúc làm việc cô Tiểu vẫn đối với Nguyễn Tri Khiêm làm như không thấy, thừa dịp nghỉ giữa giờ cậu vẫn gặp cô Tiểu xin lỗi, đồng thời mua cho học sinh một ít đồ ăn vặt, bảo lớp trưởng phát xuống cho các bạn.

Các học sinh trong lớp đã bị Nguyễn Tri Khiêm thu mua, đồn dập biểu thị sẽ không nhắc đến chuyện này.

Cô Tiểu tuy rằng vẫn vô cùng nghiêm khắc nhưng có hơi thay đổi, không tiếp tục công kích những học sinh yếu nữa. Đương nhiên, việc này chỉ bọn học sinh có thể lĩnh hội, Nguyễn Tri Khiêm cũng không biết.

Mạnh Nhất Tông sau khi về nước cũng rất bận, nghỉ phép một tháng việc phải xử lý quả thực chồng chất như núi. Phương Trần mặc dù đã giải quyết vài việc trọng yếu nhưng có vài việc vẫn muốn chờ Mạnh Nhất Tông cùng quyết định.

Có một khách hàng giao cho một khoản tư liệu kiểm toán không chân thực, phụ trách khách hàng này là một kiểm toán sư vừa mới vào nghề, không đi thẩm tra phát hiện sai lầm nên bây giờ xảy ra vấn đề, vốn là chỉ là chuyện thông báo phê bình nhưng khách hàng bên kia đem trách nhiệm đẩy tới, Mạnh Nhất Tông phiền lòng không thôi

“Phương Trần, sau này tôi thực sự không dám dùng người chưa qua thực tập.” Mạnh Nhất Tông thừa dịp nghỉ ngơi lên đến phòng làm việc của Phương Trần cùng anh ta tán gẫu, thả lỏng tâm tình.

“Cô ấy viết trong hồ sơ xin việc có một năm kinh nghiệm làm việc, hơn nữa còn là vụ nhỏ, ai mà biết...” Phương Trần từ trong ngăn kéo rút ra một khối xô cô la ném cho anh: “Ăn đi, Chalie,..Sau khi kết hôn cậu sinh sống thế nào?”

Mạnh Nhất Tông xé bao bì thanh kẹo, cảm giác mềm mịn như nhung tơ trong nháy mắt dập dờn tại khoang miệng: “Gối thêu hoa, một đôi.”

Phương Trần cười đánh cậu một cái: “Không biết xấu hổ, còn khoe khoang.”

“Nhưng nói thật...” Mạnh Nhất Tông đem xô cô la nuốt xuống: “Không giống như lúc trước tôi nghĩ, ít nhiều cũng có chút khác biệt.”

“Hôn nhân là phần mộ, chính cậu chạy tới muốn đi vào, trách ai?” Phương Trần đá anh một cái.

“Không nói ra được, có lúc cảm thấy thật hạnh phúc, muốn khoe cho đàn ông độc thân toàn thế giới xem” Mạnh Nhất Tông trầm mặc một chút: “... Có lúc lại cảm thấy ngột thở, vẫn cảm giác có chút khoảng cách mới tốt.”

“...” Phương Trần ghét bỏ liếc mắt nhìn Mạnh Nhất Tông, cảm thấy được người này thật sự là làm quá.

“Tôi cảm thấy thầy Nguyễn tốt vô cùng, tuy rằng tôi cũng không thân cận với cậu ấy lắm.”

“Cậu nên cùng em ấy tiếp theo nhiều hơn đi, kỳ thực em ấy rất yêu thích cậu và Hạ Hạ.” Mạnh Nhất Tông cũng cảm thấy lời của mình mới nói thật là ác tâm, cũng có chút ghét bỏ chính mình.

Phương Trần vùng vung tay, ra hiệu biết rồi lui ra đi.

Mạnh Nhất Tông mới vừa trở lại văn phòng, điện thoại liền vang lên. Nhìn thấy mặt trên điện thoại hiện mấy chữ “Tần nữ sĩ”, gân xanh trên trán không khỏi giật giật.

“Xin chào? Mẹ.” Mạnh Nhất Tông hít sâu một cái, nhận điện thoại.

“Còn biết mẹ là mẹ con? Kết hôn không nói tiếng nào, trốn đến nước ngoài không nói tiếng nào, có phải là ôm con trở về cũng không nói tiếng nào?” Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ mười phần trung khí, chính là mẹ của Mạnh Nhất Tông Tần Trần nữ sĩ.

“Há, vậy bây giờ con nói cho mẹ biết. Con kết hôn rồi, đi chơi một tháng, đã trở lại, hiện đang đi làm, tên mới vừa viết một nửa, còn muốn con báo bị cái gì?” Mạnh Nhất Tông ngữ khí rất lạnh, đối mặt với người mẹ đơn thân của mình, tâm tình anh vô cùng phức tạp.

“Đêm nay lúc 7 giờ tới dùng cơm. Nếu con mang theo một người vợ lung ta lung tung mẹ sẽ không thừa nhận.” Tần Trần nói xong cúp điện thoại, không cho Mạnh Nhất Tông trả lời.

Mạnh Nhất Tông dùng sức nắm điện thoại di động, gân xanh mạch máu trên tay cũng nổi lên: “... Mẹ!”

Gia đình của Mạnh Nhất Tông là gia đình đơn thân, khi sáu tuổi cha anh qua đời. Mẹ mang theo anh rời khỏi nơi vốn là thành thị, đi đến C thị, chậm rãi mọc rễ nảy mầm. Mẹ anh không có tài giá, tất cả tâm thần đều đặt ở trên người Mạnh Nhất Tông. Cuộc sống công việc dù lớn hay nhỏ của Mạnh Nhất Tông đều bị mẹ quản lý, bảo đảm anh lớn lên theo đúng phương hướng mà mình muốn. Mạnh Nhất Tông ngược lại không làm cho mẹ thất vọng, vẫn luôn là loại hình con trai gương mẫu. Không biết có phải đã quen được con trai thuận theo không nên khi học lớp 12 Mạnh Nhất Tông đột nhiên come out với Tần Trần làm Tần Trần đánh anh gần chết, nhưng Mạnh Nhất Tông vẫn không thỏa hiệp.

Từ đó về sau quan hệ hai mẹ con trở nên thập phần vi diệu, Mạnh Nhất Tông lấy có phải đào tạo sâu quyết định xuất ngoại học đại học, trên thực tế có lẽ là muốn xa tầm khống chế của Tần Trần một chút. Mà điều này cũng không có tác dụng, Tần Trần vào lúc Mạnh Nhất Tông lên đại học thường không để ý sai mui giờ mà luôn gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông, không chuyện quan trọng gì, chỉ muốn Mạnh Nhất Tông nghe điện thoại mà thôi. Có một lần Mạnh Nhất Tông không bắt máy, ngày thứ hai Tần Trần bay đến Anh quốc tìm anh.

Những điều như vậy, không phải trường hợp cá biệt.

Điều này đưa đến tính cách của Mạnh Nhất Tông có chút kỳ quái, đa số thời điểm rất ôn hòa, đột nhiên bạo phát có chút làm người khác sợ sệt. Chuyện kết hôn Mạnh Nhất Tông không nghĩ nói cho Tần Trần, anh cảm thấy người bạn đời chung thân cần phải tự mình lựa chọn, chứ không phải lại để cho mẹ quơ tay múa chân. Mẹ quan trọng như là tính mạng của mình là người vô cùng trọng yếu, nhưng anh cũng chịu đủ lắm rồi những “An bài” và “Mệnh lệnh” của mẹ mình.

Mà kinh khủng nhất là nếu như Mạnh Nhất Tông phản kháng tới trình độ nhất định, Tần Trần sẽ tự mình hại mình. Cái này cũng làm cho Mạnh Nhất Tông cảm thấy rất phiền nhưng không tìm ra được nguyên nhân.

Mạnh Nhất Tông không tự chủ được thở dài, gọi điện thoại cho Nguyễn Tri Khiêm.

Điện thoại rất nhanh được nhận.

“Này? Nhất Tông?” Giọng nói của Nguyễn Tri Khiêm có chút thanh lãnh, âm thanh xuyên thấu qua chất vô cơ truyền tới, Mạnh Nhất Tông cảm giác có chút an tâm.

Mạnh Nhất Tông cố gắng cười mà nói: “Tri Khiêm, đêm nay anh không thể về ăn cơm được, không cần chờ anh.”

“Há, được rồi. Công tác sao? Không nên uống quá nhiều rượu.”

“... Không phải, anh về nhà mẹ anh.” Mạnh Nhất Tông đưa tay ra xoa xoa khóe mắt.

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy dừng lại vài giây: “Vây, anh có muốn em đi không?”

“Không cần, thời gian thích hợp anh sẽ dẫn em đi.” Mạnh Nhất Tông hôn một cái vào micro: “Buổi tối ở nhà chờ anh.”

Nguyễn Tri Khiêm cũng thật biết điều hôn lại một cái vào micro, nói: “Ừm.”

Tần Trân đứng ở trước bộ cửa sổ, nhìn dưới lầu thấy chiếc xe Cherokee chạy đến trước cửa, dừng xe tắt máy.

Bà trở lại ngồi trước bàn cơm, tiện tay đến tủ lạnh cầm một bình nước dừa. Trên bàn có rất nhiều hải sản tươi, đều là món Mạnh Nhất Tông thích ăn.

Mạnh Nhất Tông mở cửa đi vào, kêu một tiếng mẹ.

“Àn, tới dùng cơm.” Tần Trân chào hỏi, đem nước dừa đặt ở trước chỗ ngồi của Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông là một tên đàn ông nhưng rất thích các món ngọt, các loại sô cô la, kẹo sữa, bánh ngọt vô cùng yêu nhất. Đồ uống cũng thích uống nước dừa loại nước thiên về ngọt ngào.

Mạnh Nhất Tông nhìn thấy bình nước dừa, trong lòng có loại tư vị không nói ra được.

“Sau này nếu mẹ không gọi con cũng có thể tự mình trở về.” Tần Trân lột tôm, nói.

“Bận rộn công việc.” Mạnh Nhất Tông uống một hộp nước dừa, còn có cùi dừa.

Tần Trân cười lạnh một tiếng: “Rất bận rộn, bận rộn kết hôn cũng không nói cho mẹ.”

Mạnh Nhất Tông tâm tình vốn bình tĩnh, nhưng khi nói đến chuyện này, anh lại cảm thấy phiền lòng.

“Tại sao lại đề cập đến chuyện này? Nói cho mẹ thì mẹ cũng không đồng ý, không cần thiết vì chuyện này gây thêm một lần nữa.”

“Ở trong mắt con mẹ là một người phụ nữ ngang ngược không biết lý lẽ đúng không” Tần Trân tức giận vô cùng mà con trai đã lớn không thể tùy tiện đánh chửi. Mà Mạnh Nhất Tông đối với Tần Trân mà nói, đúng là toàn bộ cuộc sống của bà.

“Con không nói như vậy!” Mạnh Nhất Tông buồn bực mà cau mày: “Con và em ấy kết hôn cũng sẽ để ý lo cho mẹ, con chỉ không muốn để tâm vào chuyện vụn vặt.”

“Hai người đàn ông kết hôn, quả thực buồn cười! Ai thừa nhận? Pháp luật thừa nhận sao? Cha mẹ thừa nhận sao? Hay là chỉ có hai người các con thừa nhận?!” Tần Trân vỗ bàn một cái, cả giận nói.

”Coi như con cả đời lưu manh cũng sẽ không cưới phụ nữ! Ba ba đi đã nhiều năm như vậy, mẹ không thể nhìn thoáng hơn một chút sao?” Mạnh Nhất Tông cố nén tức giận: “Ba ba kỳ vọng, mẹ kỳ vọng con đều làm xong, bây giờ muốn thế nào?!”

Tần Trân nhìn đứa con cao lớn đẹp trai mà trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn: “Làm xong? Nhưng mà việc trọng yếu nhất lại không làm được! Mẹ và lão Mạnh chỉ có mình con là con trai, con ngược lại tốt lắm, muốn cho Mạnh gia tuyệt hậu! Đây chính là điều con muốn? Quả thực ích kỷ!”

“Làm sao mẹ biết ba ba nghĩ như thế nào? Nói muốn con thành tài cũng là ba ba mong muốn. Là mẹ ích kỷ hay là con ích kỷ?!”

Mạnh Nhất Tông cảm thấy bữa cơm này không có cách nào ăn ngon, anh nhẹ giọng chậm rãi nói: “Mẹ, chúng ta có thể không nói đến chuyện này được không?”

Tần Trân từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, hiển nhiên cũng tức giận không nhẹ. Nhưng bà biết bắt đầu từ ngày con trai bà come out trừ phi có một người thỏa hiệp, bằng không vĩnh viễn cũng sẽ không có kết cục viên mãn.

Thật vất vả mới hẹn ăn một bữa cơm bởi vì hai mẹ con cãi vã nên tan rã không vui. Mạnh Nhất Tông biết mẹ vẫn yêu thương mình, từ việc mẹ vì mình chuẩn bị cơm nước là biết. Nhưng loại yêu thương này qua nhiều năm như vậy đã làm Mạnh Nhất Tông cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Anh không có cách nào đi thẳng một mạch, cũng không cách nào lần thứ hai thỏa hiệp.

Ở dưới lầu ký túc xá cũ Cherokee chỉ đậu hai giờ, xong chuyện nhanh chóng lái xe đi.

Mạnh Nhất Tông lúc về đến nhà đèn của phòng khách vẫn sáng, Nguyễn Tri Khiêm cũng không ở phòng khách. Trong nhà đã thay đổi một số kết cấu, phòng khách ở lầu một đổi thành phòng vẽ tranh của Nguyễn Tri Khiêm, phòng ngủ ở trên lầu hai. Anh đi vào phòng vẽ tranh phát hiện phòng vẽ tranh cũng không ai. Vừa định lên lầu gọi cậu thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng rên rỉ tinh tế.

Mạnh Nhất Tông thả nhẹ bước chân, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Nguyễn Tri Khiêm quỳ ở trên giường, nửa người dưới cao cao mẩn mê, đầu lại chôn ở trong chăn mềm mại. Chăn màu xanh ngọc làm nổi bật làn da rất trắng của Nguyễn Tri Khiêm, nhưng màu da trắng nõn của cậu lúc này lại chuyển sang màu hồng nhạt, phi thường tú sắc khả xan. Một tay Nguyễn Tri Khiêm giấu ở dưới quần lót mỏng theo tần suất lay động nhúc nhích. Một cái tay khác không cam lòng vuốt ve bộ ngực, trước ngực hai điểm hồng đã bị kích thích đến cứng rắn.

“A, ần...” Nguyễn Tri Khiêm thấp giọng kêu, trên người mồ hôi chảy ròng ròng.

Mạnh Nhất Tông tiếp tục đến gần một chút, có thể nghe thấy âm thanh chấn độngNguyễn Tri Khiêm đang tự an ủi.

Một cái dương cụ chạy bằng điện sâu sắc ở trong hoa huyết của Nguyễn Tri Khiêm, nơi đó đã có thật nhiều dâm thủy, dâm thủy vẫn đang chảy xuống tầm chân tạo thành một bãi nước nhỏ rất rõ ràng. Phía trước viên thịt châu cũng đã sưng nhô cao do được người tự an ủi.

“Tri Khiêm...” Mạnh Nhất Tông kêu cậu một tiếng.

Nguyễn Tri Khiêm kinh hãi, đầu gối mềm nhũn, quỳ ngồi ở trên giường, dưới thân cái dương cụ chạy bằng điện lúc này lại cắm sâu hơn vào trong thân thể cậu

“A ——!!! Nhất..., Nhất Tông?”

Mạnh Nhất Tông cởi áo khoác một phát đem người cậu kéo lại gần, hai chân mở lớn. Anh cúi đầu tỉ mỉ nhìn cái nơi đỏ au, ướt nhẹp kia. Bị người như thế nhìn, chỗ đó tựa hồ hưng phấn hơn, mở ra khép lại.

“Cứ như vậy mà khát khao, hả?” Mạnh Nhất Tông đưa tay ra hung hăng bóp âm vật một cái, từ bên trong hoa huyết kia dâng trào ra rất nhiều dâm thủy.”Có phải là thường thường làm như vậy?”

Nguyễn Tri Khiêm bị dọa đến hồn phi phách tán, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả khuôn mặt đều hồng thắm.

“Không phải, không có... Là bởi vì anh không làm phía trước, em, a...” Mạnh Nhất Tông tên khốn kiếp này, lại đưa tay đem dương cụ chạy bằng điện đẩy vào thêm một chút.

“Ấn a! Anh... Không muốn, không muốn làm...” Bàn tay đàn ông dùng đại lực xoa nắn phía dưới của cậu làm cậu vừa đau vừa sáng khoái.

Mạnh Nhất Tông nhìn hoa huyết khát khao luôn co rút lại, thật chặt ngậm lấy cái dương cụ chạy bằng điện lại nghĩ tới chuyện đêm nay cùng với mẹ tranh chấp trong lòng đột nhiên có chút sinh khí...vì sao phụ nữ luôn làm cho anh không được an bình.

Nguyễn Tri Khiêm trong miệng tuy rằng kêu không muốn làm, mà cái đùi lớn đã chẳng biết lúc nào nhẹ nhàng di chuyển về phía Mạnh Nhất Tông.

“Em lúc muốn anh làm, lúc không cho anh làm, đến tột cùng muốn cái nào? Hả?” Mạnh Nhất Tông vươn ngón tay xen vào hoa huyết đã bị dương cụ chạy bằng điện lấp kín bắt đầu thô bạo khu đào, dâm thủy dính đầy ngón tay của anh, rất nhanh làm cho ngón tay ra vào rất dễ dàng.

Nguyễn Tri Khiêm khóc thút thít nghẹn ngào: “Chật lăm, đậm, không chen vào lọt... Nha nha...”

Mạnh Nhất Tông cũng không trả lời cậu nữa, một cái tay đem miệng cậu nâng lên, một cái tay khác tiếp tục mở rộng. Mãi đến tận có thể cho ba ngón tay không trở ngại đâm xuyên vào anh mới nắm dương cụ đỉnh vào miệng hoa huyết, chậm rãi cắm vào.

“Ông xã, ông xã, không muốn...anh.. trước tiên, trước tiên đem cái kia lấy ra a...” Nguyễn Tri Khiêm tay tóm chặt lấy chân, đầu ở trên giường loạn cọ, ngực kịch liệt đập phồng. Làn da cả người trở thành màu hồng nhạt vô cùng dục hoặc.

Mạnh Nhất Tông dùng một tay đè lại tay của Nguyễn Tri Khiêm cùng cậu mười ngón tay chặt chẽ giao hòa, một cái tay khác đưa bốn trước ngực cậu, hạ thân đột nhiên cắm vào. Lúc cắm vào một khắc kia anh không nhận được than nhẹ một tiếng, bên trong thật sự rất nóng, dương cụ chạy bằng điện kích thích Nguyễn Tri Khiêm đồng thời cũng kích thích đến cái kia của Mạnh Nhất Tông.

Nguyễn Tri Khiêm muốn kêu cũng kêu không được, chỗ này của cậu đã lâu không sử dụng, thật sự rất là căng mịn. Từ trước cậu không cảm thấy chỗ này có gì đặc biệt, mãi đến tận lần đầu tiên cùng Mạnh Nhất Tông làm mới có chút thực tủy biết vị, vẫn không nhận được khiêu khích, thỉnh thoảng ẩm ướt, hơi ngứa một chút. Nhưng Mạnh Nhất Tông xưa nay không chủ động đụng chạm đến nơi này của cậu, điều này làm cho cậu vô cùng dày vò.

Đêm nay cho là Mạnh Nhất Tông không ở nhà đang định tự mình lén lút an ủi một chút, kết quả bị phát hiện không nói, vừa phát hiện còn bị song long...

Mạnh Nhất Tông ôn nhu hôn đôi môi cậu, liếm nước bọt của cậu do không ngậm miệng được chảy ra ngoài, đem đôi môi cậu liếm đến sưng tấy, trơn bóng. Nguyễn Tri Khiêm cầu Mạnh Nhất Tông đem dương cụ chạy bằng điện lấy ra, Mạnh Nhất Tông rút ra đến một nửa lại tàn nhẫn đâm vào, cùng với dương vật của mình một vào một ra, làm cho Nguyễn Tri Khiêm khổ không thể tả. Dưới thân đóa thịt hoa đã chuyển màu đỏ sậm, bị ép ngậm lấy hai dương cụ cự đại.

Nguyễn Tri Khiêm thực sự không nhận được, ôm thật chặt cổ của Mạnh Nhất Tông: “Nhất Tông, anh rút cái kia ra có được hay không... Van anh.. Chỉ cần anh...”

Mạnh Nhất Tông nhìn bộ dạng cậu khóc chút chút cảm thấy mình cũng có chút quá phận, không thể làm gì khác hơn là thật sự rút cái dương cụ chạy bằng điện kia ra ném qua một bên. Sau khi lấy ra Mạnh Nhất Tông làm vừa nhanh lại vừa sâu, trong chốc lát xuyên đến tử cung Nguyễn Tri Khiêm. Hai ngón chân cái của Nguyễn Tri Khiêm đều cuộn lên, bên trong lần lượt cao trào, phun ra đám thủy ẩm áp tưởi vào trên quy đầu Mạnh Nhất Tông.

Cuối cùng Mạnh Nhất Tông bắn hai lần ở trong thân thể Nguyễn Tri Khiêm. Nguyễn Tri Khiêm đã mệt đến không khí lực, hai mắt vẫn đóng đầy nước mắt. Cái đùi mở lớn, chân không khép lại được, phía dưới miệng huyết cũng không đóng lại được. Mạnh Nhất Tông muốn ôm cậu đi tắm, Nguyễn Tri Khiêm cũng đã ngủ mất. Mạnh Nhất Tông cũng cảm thấy mệt đến không chịu được, chủ yếu vẫn là tâm mệt, liền ôm người đem dương vật đâm vào để Nguyễn Tri Khiêm ngậm lấy mà ngủ.

Sáng ngày thứ hai khi đồng hồ báo thức vang lên Nguyễn Tri Khiêm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chỉ thấy dưới hạ thân có một cảm giác rất lạ.

“Nhất Tông, anh giúp em xem một chút, có phải là không thể khép lại được...” Nguyễn Tri Khiêm nói thầm, vừa định đứng dậy cho Mạnh Nhất Tông nhìn phía dưới giúp cậu, lại phát hiện người này căn bản là không có đem đồ vật của mình rút ra.

Mạnh Nhất Tông ôm người lại hung hăng hôn một trận: “Đồ vật của anh lấp lấy đương nhiên không khép lại được, định dụ dỗ anh.”

Nguyễn Tri Khiêm khắp toàn thân đều đau, nhưng vẫn phải nhanh chóng rửa ráy đi làm. Nhìn kẻ cầm đầu, không nhận được đưa tay ra nhéo mặt của anh: “Cút đi, người xấu.”

Mạnh Nhất Tông vui vẻ tiếp thu những lời bà xã nói, đem người ôm đi rửa ráy.

Mạnh Nhất Tông cuối cùng vẫn sợ phía dưới của Nguyễn Tri Khiêm bị thương, hiện giờ nhớ tới vẫn cảm thấy mình quá lỗ mãng tức giận làm bừa, đồng thời cũng không phải là lỗi của Nguyễn Tri Khiêm, nội tâm cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Anh giúp em nhìn phía dưới xem có sưng lên không, chân mở ra chút, ngoan.” Mạnh Nhất Tông tiếp nhận vòi sen trong tay Nguyễn Tri Khiêm, mở nước thật nhỏ, tinh tế hướng về phía dưới của cậu.

“...” Dòng nước gội rửa tại nơi riêng tư cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả được, làm cho Nguyễn Tri Khiêm đỏ mặt.

Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng đẩy hai hoa môi ra nhìn một chút. Hoa môi bị bắt nạt đến hồng hồng, tựa hồ là trở nên lớn hơn một ít, âm vật càng không giấu được. “Có chút sưng lên, đêm nay không thể làm gì được, chút nữa thoa thuốc cho em.”

Nguyễn Tri Khiêm nhỏ giọng « ân » một câu, có chút đau, rồi đem chân mở ra một chút, để Mạnh Nhất Tông giúp cậu rửa sạch nơi đó.

“Nhất Tông, tối hôm qua có phải là tâm tình không tốt?” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Mạnh Nhất Tông, ngón tay vòng quanh cái xoáy nhỏ trên đỉnh đầu đánh vòng.

Xem bộ dáng thận trọng của Nguyễn Tri Khiêm, Mạnh Nhất Tông càng cảm thấy mình quá phận, không hiểu sao lại đem tức giận phát tiết trên người bà xã.

“Ân, xin lỗi, tối hôm qua anh quá thô bạo.” Mạnh Nhất Tông rửa sạch sẽ cho cậu sau đó đem vôi hoa sen treo lên, anh ôm Nguyễn Tri Khiêm vào trong ngực, mở khóa nước vôi hoa sen trên đỉnh đầu, dòng nước ấm áp chảy xuống êm ái cọ rửa hai người.

“Anh sau này có chuyện gì có thể nói cho em nghe một chút được không?” Nguyễn Tri Khiêm ngả về phía sau dựa vào lồng ngực Mạnh Nhất Tông, tay lặng lẽ nắm chặt tay Mạnh Nhất Tông, tay còn lại để bên hông anh.

“Được ” Mạnh Nhất Tông ôn nhu hôn một cái lên đôi môi Nguyễn Tri Khiêm, nhẹ nhàng cắn vào môi cậu một cái: “Sau này đều nói cho em nghe.”

Hình minh họa xe Cherokee

5. Chương 5: *một Thử Tình Thơ, Trúng Bị Ném Vỡ

Mạnh Nhất Tông thực sự suy nghĩ nhiều đến chán ngán muốn nói cho Nguyễn Tri Khiêm nghe, nhưng Nguyễn Tri Khiêm phải đi làm xe buýt đưa đón của trường sắp đến, nên bữa sáng cũng không kịp làm Nguyễn Tri Khiêm đã phải chuẩn bị ra khỏi cửa. Mạnh Nhất Tông ôm người hôn một hồi, bất đắc dĩ phải thả người.

Nguyễn Tri Khiêm cuối cùng vẫn đuổi kịp xe buýt đưa đón của trường, tốt xấu cũng không đến muộn. Cậu mới đi vào văn phòng vừa vận dụng phải cô Tiểu từ sát vách đi ra, cô Tiểu liếc mắt nhìn cậu như là đợi Nguyễn Tri Khiêm mở miệng trước.

Nguyễn Tri Khiêm ngày hôm nay không biết thế nào đột nhiên đầu óc sáng lên hiểu được kỹ năng “Xem hiểu ý tại ngôn ngoại”. Vì vậy cậu chủ động tiến lên chào hỏi cô Tiểu.

“Cô Tiểu, chào buổi sáng.” Giọng nói của Nguyễn Tri Khiêm nghe vẫn nhàn nhạt, không có chập trùng. Cô Tiểu rất cuộc hiểu muốn biết rõ về cậu cũng không thể chỉ nhìn bộ dáng. Không thể không nói, lần trước cùng Nguyễn Tri Khiêm một phen tranh chấp, cô quả thật có chút xúc động.

“Tiểu Nguyễn” Cô Tiểu gật gật đầu: “Chuyện lần trước cậu làm không sai.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy cũng giật mình, nói thật sau khi trở về cậu đã hối hận rồi, cậu nghĩ mình nên đổi phương thức xử lý, không cần chọn loại phương thức làm người khó chịu này.

“Không phải, tôi cũng có không đúng, tôi không nên...” Nguyễn Tri Khiêm hơi sốt sắng, không biết là nên một lần nữa nói ra sự áy náy của mình hay là nghe lời cô Tiểu giải thích.

Cô Tiểu nhìn thấy nét mặt cậu trở nên căng thẳng, cảm thấy có chút buồn cười: “Nếu như tôi có con trai, nói không chừng cũng lớn bằng cậu vậy. Cậu nói đúng, sự bất hạnh của tôi là chuyện của tôi, bọn nhỏ là vô tội. Bọn nhỏ là học sinh của chúng ta, đó chính là trách nhiệm của chúng ta.”

Nguyễn Tri Khiêm đột ngột nhớ đến cha mẹ mình, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, nhưng cậu rất nhanh che giấu đi.

“Cô Tiểu, cô có thể nghĩ thông suốt, rất tốt...”

Cô Tiểu nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói: “Tôi tới giờ vào lớp rồi, hẹn gặp lại.”

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn chào tạm biệt với cô Tiểu trở về văn phòng gặm bánh bao.

Đồng nghiệp nhìn thấy cậu ở văn phòng ăn điểm tâm, có chút hiếu kì: “Tiểu Nguyễn, sao ngày hôm nay mang bữa sáng tới trường học ăn? Việc này không giống cậu nha!”

Nguyễn Tri Khiêm đem bánh bao bỏ vào miệng nuốt xuống, nhấp một hớp sữa đậu nành trả lời: “Ngày hôm nay ngủ dậy trễ, không kịp ở nhà làm điểm tâm.”

“Cậu là một thằng đàn ông độc thân mỗi ngày ở nhà làm điểm tâm, cũng quái lạ!” Đồng nghiệp nghe vậy, không nhin được trêu ghẹo cậu một câu.

Nguyễn Tri Khiêm nhớ tới nguyên nhân ngày hôm nay mình ngủ dậy trễ có chút ngượng ngùng: “Tôi.. trước tiên... người yêu tôi thích ăn bữa sáng kiểu tây phương tôi mới ở nhà làm.”

“???” Đồng nghiệp làm ra một bộ mặt khiếp sợ: “Người yêu? Cậu kết hôn rồi?”

Nguyễn Tri Khiêm có chút xấu hổ gật gật đầu, khoe miệng không nhin được lộ ra một ý cười nho nhỏ.

“Chuyện khi nào? Cư nhiên không mời chúng tôi!” Đồng nghiệp của cậu có chút kích động, nói xong lại nghĩ tới bình thường Nguyễn Tri Khiêm thoát nhìn ngoan ngoãn rất yên tĩnh như đối với mọi người luôn có khoảng cách. Lúc thường các đồng nghiệp tụ hội cũng rất ít gọi cậu, chuyện này cũng không oán được mọi người không được mời rượu.”Tôi nói, đàn ông ưu tú giống như cậu vậy, cũng đã kết hôn rồi, có chút giật mình!”

“Người ấy rất tốt, ưu tú hơn tôi... Cho nên, tôi căn bản không kịp đợi, người ta vừa hỏi tôi lập tức đáp ứng.” Nguyễn Tri Khiêm nhớ tới Mạnh Nhất Tông, cả người trở nên rất ôn nhu, khí chất lập tức thay đổi không giống như lúc này.

Đồng nghiệp làm ra bộ mặt đã hiểu hết, nói: “Không trách thán trước cậu lại nghĩ phép lâu như vậy, thì ra là đi hưởng tuần trăng mật!”

Nguyễn Tri Khiêm cười gật đầu, nhớ tới thời gian « Tuần trăng mật » kia cậu lại cười lộ ra lúm đồng tiền duyên dáng.

“.....” Đây là lần thứ nhất đồng nghiệp nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm cười tươi như vậy, nghĩ thầm Nguyễn phu nhân này cũng rất có mị lực.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn biểu tình xoắn xuýt của đồng nghiệp, rốt cục ý thức được thái độ của mình cũng cảm thấy buồn nôn.

“Xin lỗi, tôi.. Tôi nghĩ đến người đó thì không nhin được.”

Đồng nghiệp vung vung tay: “Ngược đi, tôi đã bị ngược đến trở thành thói quen.”

Nguyễn Tri Khiêm thật không tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là lỏ tai lại đổ lên rồi bày ra một gương mặt lạnh lùng tiếp tục ăn điểm tâm.

Công việc của Mạnh Nhất Tông ở sở sự vụ tuy nhỏ nhưng nhiều, gộp lại khiến người đau đầu mà tốc độ xử lý của anh cũng rất mau. Kiều Hạ Hạ vốn cũng muốn đến sở sự vụ đi làm, bị Phương Trần cự tuyệt, lý do là không muốn yêu đương nơi văn phòng công sở.

Kiều Hạ Hạ là người không có nguyên tắc, ngoan ngoãn làm nhân viên chương trình. Kỳ thực cậu học IT, tại sao lúc thực tập lại đến một sở sự vụ về kế toán cũng là bí ẩn chưa có lời đáp.

Hắn là Kiều Hạ Hạ bên kia công tác kết thúc sớm, hơn bốn giờ chiều đã đến công ty đón Phương Trần. Mạnh Nhất Tông thấy không có gì chuyện quan trọng cũng thả người đi.

Phương Trần mới vừa cài dây an toàn nhìn thấy Mạnh Nhất Tông gửi cho mình một tin nhắn.

“Cuối tuần này tôi muốn mang bà xã đi nông gia vui chơi, thuận tiện kêu lên mấy người nữa, cậu có thể đi được không?”

“... Lúc này..cậu không sợ hai bên lúng túng?”

“Bạn em ấy quá ít, thường ngày ngoại trừ đi làm về là không có việc gì làm, có lúc tôi không rảnh em ấy cũng có thể cùng các anh vui đùa một chút “

“Thầy Nguyễn đồng ý chúng tôi liền OK “

Kết thúc chuyện của Mạnh Nhất Tông, Kiều Hạ Hạ vừa vắn qua đèn xanh đèn đỏ, đưa đầu tới liếc mắt nhìn: “Cuối tuần đi chơi?”

Phương Trần gật đầu: “Nhất Tông muốn mang thầy Nguyễn đi để quen biết thêm mấy người bạn của chúng ta.”

“Em cảm thấy hai người bọn họ tốt vô cùng, làm anh phải phí sức lực lo lắng.”

“Anh cũng cảm thấy anh lo lắng quá độ” Phương Trần lấy tay ấn ấn mấy huyệt đạo ở hai mắt nói: “Thầy Nguyễn có thể chăm sóc tốt cho Nhất Tông.”

Kiều Hạ Hạ nghĩ thầm anh cũng quá thiên vị, nhưng thật sự cũng không dám nói, vì vậy gật đầu chuyên tâm làm tài xế.

Buổi tối sau khi ăn cơm tối xong Nguyễn Tri Khiêm làm ổ ở trên ghế sa lon xem phim. Tối nay Mạnh Nhất Tông rửa chén, chốc lát sau Mạnh Nhất Tông lau tay từ phòng bếp đi ra.

“Xem phim gì vậy?” Mạnh Nhất Tông ngồi cạnh Nguyễn Tri Khiêm tự nhiên mà đem người ôm vào trong

ngực.

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn dựa vào trên bả vai anh nói: “Một thưở tình thơ *.”

“Nhá, xem ba cái phim chỉ giành cho thiếu nữ... a.” Mạnh Nhất Tông đem đầu đưa tới, dùng chóp mũi cọ lên mặt Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm không biết là ngứa hay là thẹn thùng, hung hăng trốn. Cậu càng trốn Mạnh Nhất Tông càng hăng hái, đem người toàn bộ cuốn lại, dùng thân thể của mình đè lên, như con chó lớn dùng mũi vây quanh mặt và cổ Nguyễn Tri Khiêm.

“Đừng làm nữa, ngứa chết rồi...” Nguyễn Tri Khiêm đưa tay đẩy anh ra, không nhìn được bật cười.

“Không có chút nào mà làm nũng, không có chút nào đáng yêu.” Mạnh Nhất Tông trong miệng lẩm bẩm người này không đáng yêu, càng vây quanh cậu càng hăng say.

“Nhưng em sẽ không làm nũng...” Nguyễn Tri Khiêm thẳng thắn ôm lấy cổ của anh, đôi mắt chớp chớp: “Anh tình chàng ý thiếp sẽ hiểu được.”

Mạnh Nhất Tông cảm thấy Nguyễn Tri Khiêm quả thực là mở mắt nói mò, anh không nhìn được hôn đôi khi Nguyễn Tri Khiêm, lông mi thật dài thối qua đôi môi, trong lòng Mạnh Nhất Tông càng ngứa hơn.

“Hôn sai rồi...” Nguyễn Tri Khiêm hơi ngoác miệng ra: “Hôn nơi này.”

“Em còn nói em sẽ không làm nũng!” Mạnh Nhất Tông cả người đều bị bốc cháy, đem Nguyễn Tri Khiêm đè xuống ghế sa lon mà hôn: “Như vậy được không?”

“Tiếp tục hôn một chút...” Nguyễn Tri Khiêm lổ tai hồng hồng, ánh mắt lại cười đến nheo lại.

Mạnh Nhất Tông liền hôn một cái.

“Một lần cuối cùng...” Nguyễn Tri Khiêm cảm giác được Mạnh Nhất Tông cứng rồi, mà cậu vẫn tiếp tục ôm lấy cổ Mạnh Nhất Tông mà hôn.

“Được! Hôn nữa anh sẽ không nhìn được!” Mạnh Nhất Tông nặng nề hôn cậu một chút, rồi cắn một cái lên đôi môi trơn bóng của Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy đem đầu chôn ở hõm vai Mạnh Nhất Tông, truyền tới âm thanh buồn buồn.”Sáng sớm muốn nói với em chuyện gì, không nói không cho làm.”

Mạnh Nhất Tông ngồi thẳng, để Nguyễn Tri Khiêm mặt đối mặt ngồi xổm ở trên đùi mình.

“Nói xong em không thích anh thì làm sao bây giờ?” Mạnh Nhất Tông nhu nhu vành tai Nguyễn Tri Khiêm, không rõ có chút sốt sắng.

“... Sẽ không, anh rất tốt.”

Nguyễn Tri Khiêm đôi mắt sáng lên, giờ khắc này mặt đối mặt ngồi rất gần, Mạnh Nhất Tông có thể rõ ràng mà nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp kia trong con người chiếu bóng người của chính mình, trong lòng nổi lên một luồng cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ, bị nhét tràn đầy.

“Gia đình của anh là gia đình đơn thân, đối với mẹ mà nói anh chính là tất cả hi vọng...”

Nguyễn Tri Khiêm lẳng lặng nghe Mạnh Nhất Tông nói cậu không có nói gì, ngồi ở trên người Mạnh Nhất Tông ngoan như một con mèo.

“Mẹ... Đến bây giờ vẫn không chấp nhận được chuyện anh yêu thích đàn ông, chuyện của chúng ta mẹ có biết đến, mà đây không phải lúc dẫn em đi gặp bà.” Mạnh Nhất Tông đặt tay ở trên eo của Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ nhiệt lượng từ trên người của Nguyễn Tri Khiêm truyền tới.

“Mẹ vì muốn có cháu?” Nguyễn Tri Khiêm rất thông minh, nghe thế đã đoán được.

Mạnh Nhất Tông gật gật đầu, không dám nhìn vào đôi mắt Nguyễn Tri Khiêm.

“Nhất Tông, em... Cùng người khác không giống nhau, chúng ta nói không chừng cũng sẽ có con của mình.” Nguyễn Tri Khiêm nắm chặt tay Mạnh Nhất Tông, nhẹ nhàng đặt ở bụng dưới của mình: “Nơi này, có, có tử cung, đêm qua anh không có lấy ra...”

Tay Mạnh Nhất Tông đột nhiên nắm chặt một chút, rất nhanh lập tức thả ra.

“Chuyện đùa nhỏ sau này hãy nói. Bên phía mẹ anh sẽ tiếp tục làm công tác tư tưởng. Đêm qua... Có phải làm cho em rất đau?”

Nguyễn Tri Khiêm đỏ mặt: “Anh ... anh cứ như vậy mà đâm vào, còn bắn vào bên trong..” Nói xong liếc mắt nhìn Mạnh Nhất Tông, rồi cấp tốc cúi đầu.

“Xin lỗi, sau này anh sẽ không như vậy nữa.” Mạnh Nhất Tông đau lòng hôn một cái lên trán Nguyễn Tri Khiêm: “Kỳ thực anh vẫn yêu thích phương thức làm tình của đàn ông.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy thân thể không tự chủ cứng đờ một chút, trong tim đột nhiên nhói lên vài cái, không phải đặc biệt đau, như cảm giác vô cùng rõ ràng.

Mạnh Nhất Tông cảm giác được thân thể của Nguyễn Tri Khiêm biến hóa, tự biết nói lỡ: “Bà xã, thân thể của em rất đẹp, anh không phải...”

Nguyễn Tri Khiêm lấy tay che miệng Mạnh Nhất Tông lắc đầu một cái, ra hiệu anh đừng nói nữa. Mạnh Nhất Tông còn muốn nói điều gì, Nguyễn Tri Khiêm lại vươn mình ngồi qua bên cạnh anh, khôi phục thành tư thế như mới bắt đầu.

“Xem phim đi này giờ không xem được...” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng nói.

Trong phim Julie phát hiện bố Luis đem trứng gà mỗi ngày cô đưa đến ném đi, mà bố Luis đang giải thích.

*Phim Một thưở tình thơ. Tiếng trung là (). Đây là một bộ phim của Mỹ tên gốc Flipped. Phát hành ở Việt nam với tên Một thưở tình thơ. Nên mình sẽ dịch theo tên phim phát hành ở Việt nam.

6. Chương 6: Nghiêm Túc Mà Phát Bánh Gato

Buổi tối có năm ngày là Nguyễn Tri Khiêm đi dạy ở lớp dạy thêm của mình giúp học sinh ôn thi, lớp dạy thêm vốn là cách nhà của Nguyễn Tri Khiêm không xa, hiện tại cách nhà của hai người cũng một đoạn đường ngắn.

Nguyễn Tri Khiêm quen biết Mạnh Nhất Tông khởi đầu cũng từ một học sinh là cháu của anh, tối nay là lần đầu tiên Mạnh Nhất Tông dự định đưa hai người đi học, đón Nguyễn Tri Khiêm lúc tan tầm thuận tiện đón cháu trai đi học luôn.

Cháu trai Mạnh Nhất Tông tên là Lịch Dương, tối hôm nay Mạnh Nhất Tông đi đón nó, nhìn thấy bên cạnh Mạnh Nhất Tông còn có Nguyễn Tri Khiêm, nó rất giật mình.

“Thầy Nguyễn? Thầy làm sao, làm sao?”

Mạnh Nhất Tông bĩu bĩu môi, ra hiệu cho nó lên xe. Lịch Dương sau khi lên xe ngồi ở ghế sau, cái móng như là ngồi trên chiếc đinh, nhích tới nhích lui. Một đôi mắt xoay vòng vòng di chuyển, một bộ dạng muốn hỏi lại không dám hỏi.

“Khụ, không được gọi thầy Nguyễn, gọi là mợ.” Tuy rằng Mạnh Nhất Tông quan hệ với mẹ không tốt nhưng cùng những người bên nhà ngoại vẫn rất thân thiết. Từ nhỏ đến lớn anh vẫn luôn thương yêu Lịch Dương, mà Lịch Dương cũng như người trong nhà biết tính hướng của anh cũng ủng hộ mặc dù nó chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch.

Lịch Dương chịu thua, lập tức làm bộ đáng vô cùng ngoan ngoãn, ngọt ngào kêu một tiếng: “Mợ ạ “

Nguyễn Tri Khiêm bị cậu cháu này chọc phát cười, đưa tay ra không nhẹ không nặng đánh một cái vào đùi Mạnh Nhất Tông nói anh không được làm hư con nít.

Tuy rằng bị đánh nhưng Mạnh Nhất Tông lại cảm thấy mình hiển nhiên được lợi, chờ lúc đèn xanh đèn đỏ bèn lấy tay sờ soạng bàn tay trắng mịn thon dài của Nguyễn Tri Khiêm.

“Mợ, sau này con sẽ có đái ngô đặc biệt gì hay không? Mặc dù mợ đem cậu của con linh đi con đã hết sức cao hứng, thế nhưng thân thuộc có chút phúc lợi vẫn là cực tốt!” Lịch Dương vừa nhai đậu phộng vừa nói.

Nguyễn Tri Khiêm cười rất vui vẻ: “Thầy công và tư rất rõ ràng.”

“A..mợ..có phải con không có cơ hội đến viện mỹ thôi trung ương” Lịch Dương nghe vậy, lập tức kêu rên.

Mạnh Nhất Tông khinh thường huýt Lịch Dương một cái: “Con có thể có thiên phú bằng một phần mười của mợ con thì đi viện mỹ thuật là hoàn toàn có thể.”

Lịch Dương nhìn Mạnh Nhất Tông làm mặt quỷ, rồi vô cùng đáng thương mà chuyển hướng nhìn Nguyễn Tri Khiêm, đầu cũng tiến đến ghé trước.

“Cậu của con người này lúc thường thoát nhìn vừa ôn nhu vừa hiểu ý. Trên thực tế cậu là người rất quỷ quyết! Mợ, thầy Nguyễn mỹ lệ của con, thầy có phải đã bị gạt!”

Nguyễn Tri Khiêm đưa tay ra xoa xoa đầu của Lịch Dương rồi thưởng Lịch Dương một hộp poky: “Đúng vậy, thầy cũng mới biết bộ dáng quỷ quyết này của anh ấy” vừa nói vừa liếc nhìn Mạnh Nhất Tông đang làm bộ không lắng nghe: “Nhưng hết cách rồi vì thầy thật sự thương anh ấy nha.”

Nguyễn Tri Khiêm nói xong cũng thấy rất ngại ngùng, ở trước mặt học sinh cậu chưa bao giờ nói ra những chuyện này, mặt của cậu cũng nóng lên, hai tai cũng hồng hồng.

Xe đã chạy đến chỗ dạy học, Mạnh Nhất Tông nghe vậy cười như khống tước giống đực tìm được phối ngẫu nắm tay Nguyễn Tri Khiêm tinh tế hôn một hồi, mới thả người xuống xe.

Nguyễn Tri Khiêm mặt càng đỏ hơn, nhanh chóng rút tay của mình về.

Lịch Dương bị ngược, chỉ che mặt lại, không muốn nói chuyện.

Mạnh Nhất Tông giả vờ ho khan một chút, vươn ngón tay chỉ trỏ trên đầu Lịch Dương: “Lên lớp không cần gọi mợ, ngoan ngoãn gọi thầy Nguyễn biết không? Tan học tới đón hai người.”

“Biết rồi, biết rồi, tái kiến tái kiến ~” Lịch Dương ghét bỏ vung vung tay, kéo cánh tay Nguyễn Tri Khiêm

muốn đi lên.

“Lái xe chậm một chút, cẩn thận một chút.” Nguyễn Tri Khiêm cười tạm biệt Mạnh Nhất Tông, bị Lịch Dương nhún nhảy lôi kéo đi vào lớp.

Mạnh Nhất Tông nhìn bóng lưng của bọn họ, không tự chủ được bật cười, trong giây lát đột nhiên cảm thấy có con trai cũng không tồi.

Nguyễn Tri Khiêm lên lớp vẫn đối xử bình đẳng, chỉ có điều số lần chỉ dẫn Lịch Dương nhiều hơn, có học sinh đùa giỡn nói cảm thấy thầy Nguyễn bất công, Lịch Dương lập tức vô cùng tự luyện biểu thị do mình rất đẹp trai, những người khác xin đừng đổ kị.

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy tính cách của Lịch Dương cũng rất giống Mạnh Nhất Tông, trước khi Mạnh Nhất Tông xuất hiện trong cuộc đời của cậu, bên cạnh cậu rất ít người có tính tình như vậy.

Em họ Vương Chân Chân giống cậu, có chút nghiêm túc thận trọng. Cậu quá ngây ngô chất phác, Nguyễn Tri Khiêm cũng biết như vậy là gốc, mà tính tình Vương Chân Chân thì lại thuần túy kiểu “Mặc kệ anh”. Có thể bởi vì Vương Chân Chân là bác sĩ, nói chuyện gọn gàng nhanh chóng, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Vương Chân Chân tuy rằng hoàn toàn có năng lực làm bác sĩ khoa ngoại nhưng cuối cùng lựa chọn làm một bác sĩ khoa sản. Từ nhỏ cô đã rất độc lập, người trong nhà cũng không có thể can thiệp.

Qua nhiều năm sức khỏe của Nguyễn Tri Khiêm vẫn do Vương Chân Chân kiểm tra. Khi Vương Chân Chân biết Nguyễn Tri Khiêm là người song tính thái độ vô cùng kiên quyết, yêu cầu cậu phải thường tới kiểm tra, để ngừa vạn nhất tình trạng thân thể có bệnh thì thật không tiện đi khám ở nơi khác.

Nghĩ tới đây, đã có một quãng thời gian không đi kiểm tra, gần đây nên giành thời gian đi mới được.

Cậu nghĩ vậy bèn gửi cho Mạnh Nhất Tông một tin nhắn.

“Thứ bảy anh có rảnh không?”

Mạnh Nhất Tông một lát sau mới trả lời.

“Làm sao vậy? Muốn dẫn em đi nông gia nhạc chơi “

“... Em muốn đi bệnh viện kiểm tra thân thể “

Mạnh Nhất Tông lập tức gọi điện thoại lại, Nguyễn Tri Khiêm sợ hết hồn, dặn học sinh vẽ trước mình thì đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Làm sao vậy? Tại sao đột nhiên đi kiểm tra thân thể? Chỗ nào không thoải mái?” Vừa tiếp được điện thoại Mạnh Nhất Tông ném một chuỗi lớn vấn đề qua.

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy người mình như bị đông cứng rất lâu đột nhiên được cho một bát nước nóng, chảy thấu đến đáy lòng.

“Không có, chớ sốt sắng, theo lệ kiểm tra mà thôi.”

Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng thở phào: “Làm anh sợ muốn chết... Chúng ta chủ nhật đi được không? Thứ sáu anh hẹn với bọn Phương Trần muốn dẫn em đi nông gia nhạc vui chơi, làm quen một vài bạn mới.”

Trong lòng Nguyễn Tri Khiêm hơi sốt sắng, nhưng vẫn nói: “Ừm...được ...”

Bên kia truyền đến tiếng cười: “Không có việc gì thì nhanh đi xem học sinh, thầy Nguyễn không kính nghiệp rồi! Giờ dạy học mà đi nói chuyện yêu đương ...”

Câu nói sau cùng Mạnh Nhất Tông nói nhỏ giọng, thanh âm trầm thấp gõ vào màng tai Nguyễn Tri Khiêm làm lỗ tai Nguyễn Tri Khiêm trong nháy mắt đỏ lên.

“Vậy Mạnh tổng có muốn tự mình đến đánh thầy giáo không nghe lời này?”

Mạnh Nhất Tông trầm thấp nói câu gì rồi cúp điện thoại, Nguyễn Tri Khiêm nghe âm thanh đô đô tự mình lẩm bầm một tiếng: “Mình sao cũng càng ngày càng lưu manh...”

Thu liễm ý cười của mình, Nguyễn Tri Khiêm mới một lần nữa trở lại chỉ dạy học sinh.

Học sinh học nghệ thuật đa số tương đối hoạt bát, có học sinh hỏi thầy Nguyễn có phải là gọi điện thoại cho bạn gái, trở về đầy đầu phấn hồng bay bay.

Lịch Dương đang muốn giúp mợ mình giải vây, ai biết Nguyễn Tri Khiêm mặt ngốc ngốc gật gật đầu ừ một tiếng, cũng nói câu: “Là bà xã.”

Trời ạ ...mỹ lệ, ôn nhu, ngốc manh thầy Nguyễn của nó, thật sự bị cậu nó lừa gạt về nhà!

Lịch Dương nhìn Nguyễn Tri Khiêm có vẻ như lơ đãng chớp mắt, nghĩ hồng mắt rồi.

7. Chương 7: Quá Khứ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói là thứ bảy mới đi nông gia nhạc, trên thực tế là tối thứ sáu đi, ở một đêm tối thứ bảy mới trở về. Gần đây khí trời chuyển lạnh, Nguyễn Tri Khiêm định đem quần áo mùa đông của hai người dọn dẹp một chút, thuận tiện cũng đem quần áo ngày mai phải thay đổi sắp xếp cho xong.

Mạnh Nhất Tông sau khi cùng Nguyễn Tri Khiêm kết hôn, mọi phương diện sinh hoạt đều được chăm sóc chu đáo, có thể nói là ước mơ của tất cả đàn ông đã kết hôn.

Không biết có phải nguyên nhân là người song tính hay không mà tính tình của Nguyễn Tri Khiêm rất là sạch sẽ, có lúc thậm chí còn hiền lành hơn phụ nữ. Mà đây không phải là nói cậu nữ khí hoặc là thiên về nữ tính hóa, ngược lại, Nguyễn Tri Khiêm kỳ thực vô cùng anh khí. Hoàn toàn là một đại nam nhân có thể một mình chống đỡ một phương.

Mà Mạnh Nhất Tông rất độc lập. Từ nhỏ mẹ của anh đã an bài tất cả, lúc bắt đầu anh thường từ chối sinh hoạt phải dựa theo người khác này, từ từ anh lại thỏa hiệp, anh biết phải sinh hoạt thế nào mới theo ý mẹ muốn.

Tần Trân vừa bắt đầu cao hứng vô cùng, tưởng con trai rốt cuộc hiểu rõ khổ tâm của mình, sau đó phát hiện anh chỉ muốn đổi phương pháp khác để thoát khỏi mình, không khỏi nổi trận lôi đình. Sau đó “Quản chế” càng trở nên trầm trọng thêm, rốt cuộc không còn thương lượng.

“Tri Khiêm, những việc này anh có thể tự mình làm.” Mạnh Nhất Tông nhìn bóng lưng bận rộn của Nguyễn Tri Khiêm nói.

“Không sao a, anh bận rộn như vậy, em làm được rồi.” Nói xong ôm một đồng quần áo lại hôn một cái lên mặt Mạnh Nhất Tông.

“Em cũng rất bận a, hơn nữa những thứ này đều là việc nhỏ, lòng anh thương em mệt mà.” Mạnh Nhất Tông tiện tay nặn nặn hai má của Nguyễn Tri Khiêm, nói.

“Nhưng em cũng muốn chăm sóc anh nha. Tiền em không kiếm được nhiều, trong sinh hoạt để em bận tâm, không tốt sao?” Nguyễn Tri Khiêm nháy mắt một cái, Mạnh Nhất Tông nhìn thấy bóng hình của mình sâu sắc chiếu vào trong con người của cậu.

“... Được em vui vẻ thì anh cũng vui vẻ.” Mạnh Nhất Tông nhìn đôi mắt này, không nói ra được một câu gì khác.

Mạnh Nhất Tông biết tiếp tục như vậy là không đúng. Trong tình cảm của hai người không thể thiếu thông hiểu lẫn nhau. Anh có thể cảm giác được Nguyễn Tri Khiêm đối với mình toàn tâm toàn ý, dần dần bắt đầu sợ sệt bản thân không nghiêm túc thẳng thắn sẽ thương tổn đến cậu.

Sau này sẽ có cơ hội để nói, Mạnh Nhất Tông nghĩ.

Buổi tối thứ sáu chờ Nguyễn Tri Khiêm tan học hai người mới có thể xuất phát, sợ quá muộn, Nguyễn Tri Khiêm cố ý cho lớp ra về sớm hơn.

Lịch Dương biểu thị nó cũng muốn cùng đi chơi, mà Nguyễn Tri Khiêm nói Lịch Dương năm nay mới vừa lên lớp 12, mặc dù là thi nghệ thuật nhưng học văn hóa cũng không thể lơ là.

Lịch Dương thử cùng Mạnh Nhất Tông cầu xin dù sao cậu mình mới là người lái xe, ai biết Nguyễn Tri Khiêm đối với Mạnh Nhất Tông ủy ủy khuất khuất nói đây là vì tốt cho Lịch Dương bằng một đôi mắt ươn nhẹp, Mạnh Nhất Tông lập tức không nói hai lời đem Lịch Dương đưa về nhà.

A, bị cưỡng ép đưa về nhà Lịch Dương cảm nhận được tình thân lạnh lùng.

Mạnh Nguyễn hai người về nhà lấy đồ đạc đã sớm chuẩn bị xong rất nhanh xuất phát. Đã là chín giờ tối, dòng xe cộ cuối cùng thông suốt hơn nhiều. Bởi vì cuối tuần, cũng có rất nhiều người ra khỏi thành đi chơi.

Xe chạy ra đến đường cao tốc, Nguyễn Tri Khiêm nghe nhạc trong xe mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Nguyễn Tri Khiêm thường thích âm nhạc cũng rất khác Mạnh Nhất Tông. Nguyễn Tri Khiêm yêu thích nhạc cổ điển, mà Mạnh Nhất Tông lại yêu thích nhạc sôi động soft rocks

Trong xe đang phát ra âm nhạc của Tchaikovsky rên rỉ bi thương, Mạnh Nhất Tông nghe cũng có chút buồn ngủ.

Anh không khỏi nghĩ đến lúc hai người vẫn còn là quan hệ người yêu bình thường Nguyễn Tri Khiêm lần đầu tiên hẹn anh đi nghe một buổi hòa nhạc. Lúc đó Mạnh Nhất Tông cũng không từ chối, dẫn đến cuối cùng là Nguyễn Tri Khiêm đánh thức anh. Mạnh Nhất Tông rất xấu hổ, Nguyễn Tri Khiêm lại lắc đầu một cái nói không liên quan.

Từ đó về sau, Nguyễn Tri Khiêm cũng không hẹn anh đi xem buổi hòa nhạc nào.

Mà sau khi hai người sinh hoạt chung một chỗ, thì hết thấy những gì thuộc về cá nhân bắt đầu hòa lẫn với nhau, vừa bắt đầu như nước với lửa, cuối cùng vẫn như cũ bình tĩnh lại.

Mạnh Nhất Tông lung ta lung tung nghĩ, còn gần mười phút nữa là đến nơi. Mạnh Nhất Tông muốn cho cậu ngủ thẳng một giấc đến cho đến nơi như mới vừa chỉnh âm nhạc nhỏ lại một chút, thì nghe âm thanh mang theo giọng mũi của Nguyễn Tri Khiêm vang lên.

“Em ngủ quên à?” Nguyễn Tri Khiêm xoa xoa con mắt, ngáp một cái.

“Àn, cũng sắp đến rồi.” Mạnh Nhất Tông nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cậu thì đau lòng trong lòng lại ngứa ngáy, dưới chân theo bản năng giẫm mạnh chân ga, nơi này đã là vùng ngoại thành, mặc dù đã ra khỏi đường cao tốc, tốc độ xe chạy vẫn rất mau.

“Nhất Tông, không vội, chạy chậm một chút.” Nguyễn Tri Khiêm cảm giác tốc độ xe đang tăng nhanh, bàn tay tay từ từ dùng sức nắm chặt tay nắm trên cửa xe.

Kỳ thực Mạnh Nhất Tông rất thích tăng tốc độ, điều này làm cho anh có loại khoái cảm thoát khỏi khống chế nhưng anh vẫn ngoan ngoãn thả lỏng chân ga, để giảm tốc độ xe xuống.

“Tri Khiêm, trước đây em cũng không có đặc biệt sợ xe chạy nhanh nha?” Mạnh Nhất Tông ôn nhu hỏi.

Nguyễn Tri Khiêm cúi đầu, trên tay càng dùng sức hình dáng đầu khớp xương cũng lồi ra.

“Em. Khi đó không có tư cách quản anh.”

Mạnh Nhất Tông kỳ thực còn muốn truy hỏi, nhưng không xác định đây có phải là thời cơ tốt.

“Thầy Nguyễn, nhân vật này tiến vào rất nhanh mà, hả?”

Nguyễn Tri Khiêm sắc mặt có chút trắng, đôi môi hơi rung, nhưng tất cả lời muốn nói ra ở một khắc kia bỗng nhiên bị ngăn lại. Cậu nghe anh nói vậy rất cực thoải mái một chút, khóe miệng mở ra một nụ cười.

Mạnh Nhất Tông nhìn dáng vẻ của cậu, đưa tay ra nhu nhu đầu của cậu: “Không có chuyện gì, em không thích thì anh sẽ lái chậm chậm, đừng sợ.”

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn gật đầu, như mèo con cà cà vào tay Mạnh Nhất Tông. Mãi đến tận khi xuống xe Nguyễn Tri Khiêm cũng không nói gì thêm.

“Đến rồi, em đi vào trước chờ anh, buổi tối hơi lạnh.” Mạnh Nhất Tông cởi đai an toàn, đến gần cho Nguyễn Tri Khiêm một cái hôn.

Nguyễn Tri Khiêm cũng ngoan ngoãn xuống xe, không đi trước vào trong sân đèn đuốc sáng choang mà theo chân Mạnh Nhất Tông, vòng ra sau cốp xe hỗ trợ.

Mạnh Nhất Tông đang muốn khom lưng lấy đồ thì cảm giác Nguyễn Tri Khiêm đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy mình, nhiệt lượng xuyên thấu qua áo sơ mi truyền tới.

Âm thanh của Nguyễn Tri Khiêm từ phía sau vang lên, nghe buồn buồn.

“Em trai em bị tai nạn xe cộ qua đời, ba mẹ em... Bởi vì chuyện này, không cần em nữa.”

Mạnh Nhất Tông đột nhiên nắm lấy tay cậu đặt ở bên hông mình không lập tức xoay người lại, chỉ tinh tế vuốt ve.

Chờ thân thể Nguyễn Tri Khiêm không run rẩy nữa anh mới xoay người lại, nhẹ nhàng nâng mặt Nguyễn Tri Khiêm, hôn lên đôi môi mềm mại có chút tái nhợt kia.

Về ngoài Nguyễn Tri Khiêm không đặc biệt kinh diễm nhưng lại vô cùng tinh xảo. Lông mi rất dài khê run, giống như một con bướm đang muốn đập cánh. Sống mũi thẳng tắp, làm cho cả người hiện ra vô cùng đoan chính, khéo léo kết hợp với đôi môi mềm mại hơi cong lên chọc người khác muốn hôn môi.

Một con người tươi đẹp như vậy là của mình rồi.

Nghĩ đến đây, Mạnh Nhất Tông trù mếu mà hôn gò má của cậu an ủi: “Đừng sợ, đều đã qua...”

Nguyễn Tri Khiêm tùy ý để Mạnh Nhất Tông nắm tay, đi vào nhà.

Bởi vì đã hơn mười giờ, Mạnh Nhất Tông cất hành lý cũng chỉ đi chào Phương Trần và Kiều Hạ Hạ. Lần này người tới phần lớn là bạn tốt của Mạnh Nhất Tông, rất nhiều người đã kết hôn sinh con. Các bạn tuy rằng cũng đã tiếp thu tính hướng của Mạnh Nhất Tông, nhưng ở trước mặt trẻ con Mạnh Nhất Tông vẫn che giấu đi.

Trở về trong phòng, Nguyễn Tri Khiêm đã tắm xong ở trên giường đeo kính ôm kindle* đọc sách. Cậu đeo kính không gọn ánh đèn dịu dịu chiếu vào trên mặt cậu.

Nghe đến tiếng mở cửa, Nguyễn Tri Khiêm ngẩng đầu cười nói: “Trở về rồi? Nhanh như vậy.”

Mạnh Nhất Tông cởi áo khoác, bò lên giường gối đầu lên đùi Nguyễn Tri Khiêm hỏi: “Xem cái gì vậy?”

Nguyễn Tri Khiêm đem kindle để qua một bên, thuận tiện cũng đem kính mắt lấy xuống.

“Không có gì, xem truyện thôi.”

Mạnh Nhất Tông gối đầu trên đùi Nguyễn Tri Khiêm, một cái tay khác ôm lấy vòng eo nhỏ nhưng cứng cáp của cậu làm cho khoảng cách của hai người càng gần hơn.

“Bà xã em có thể nói ra chuyện trước kia. Giấu ở trong lòng là không tốt đâu?”

Nguyễn Tri Khiêm vuốt ve mái tóc của Mạnh Nhất Tông, nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn nghe?”

“Àn, tất cả liên quan đến em anh đều muốn biết.”

Nguyễn Tri Khiêm cười, đôi mắt cong cong. Mà trong đôi mắt ấm áp đã từ từ mất đi.

“Em của em tên là Tri Tĩnh, nhỏ hơn em sáu tuổi. Ba mẹ sinh ra em biết em có thân thể quái dị luôn muốn sinh thêm một đứa con nữa.”

Giọng nói Nguyễn Tri Khiêm vẫn có chút thanh lãnh, mà đối mặt với Mạnh Nhất Tông ngữ khí lại rất ôn hòa. Cậu nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại tất cả chuyện trước kia.

“Trước đây em không biết em và người khác có cái gì bất đồng, chỉ mơ hồ biết cha mẹ đối với sự tồn tại của em cảm thấy không cao hứng. Lúc đi nhà trẻ em là người cuối cùng vào lớp cũng là người cuối cùng ra về, lên tiểu học thì bản thân tự mình đi học tự mình về nhà.”

“Em không biết làm sao biểu đạt tình cảm em đối với cha mẹ, bọn họ đối với em thờ ơ không động lòng, vô luận em làm nũng, oan ức hay là vui sướng, bọn họ đều chỉ có một câu biết rồi. Em cho là có lẽ cha mẹ em là người như vậy, mãi đến tận khi em trai của em sinh ra.”

“Bọn họ vui vẻ như vậy, hận không thể đem toàn thế giới đều nâng đến trước mặt em trai. Nhưng em cũng là con trai nhà, em cũng là con của họ... Mãi đến một ngày, em ở trường học đi nhà cầu, bị, bị một đứa bạn lớn hơn em một chút thấy được em không giống...”

“Nó nói, thân thể của em không giống nó, tức là em vừa là nam vừa là nữ. Em rất sợ, khuya về nhà khóc lóc hỏi cha mẹ chuyện gì thế này. Nhưng mà... Bọn họ đã có Tri Tĩnh nhà, làm sao còn có thể quản em được?”

Nguyễn Tri Khiêm nói tới đây, thân thể không nhịn được phát run, trước mắt càng chậm rãi hiện ra hình ảnh giai đoạn đó.

Cậu khóc lóc về nhà hỏi cha mẹ thân thể của mình tại sao không giống người khác, cha mẹ lại hết sức lạnh lùng nói cậu là quái vật, là sai lầm lớn nhất trong đời của họ là vết nhơ của họ.

Cậu khóc lóc, bị thương rồi tuyệt vọng. Nhưng Tri Tĩnh vào lúc này tỉnh lại. Cha mẹ thiếu kiên nhẫn an ủi cậu, chỉ nói với cậu chỉ cần giữ mình trong sạch cả đời, sẽ không ai biết cậu là quái vật.

Cậu trở về phòng, tư tưởng cậu sớm trưởng thành cuối cùng cậu đã rõ ràng sự lạnh lùng của cha mẹ từ đâu mà tới. Cậu cởi sạch quần áo, ở trước gương nhìn thân thể xấu xí của mình lại không thể làm gì được.

Cậu không trách em trai, vẫn như cũ toàn tâm toàn ý mà bảo vệ nó lớn lên. Cậu vô lực thay đổi suy nghĩ của cha mẹ, cũng vô lực thay đổi thân thể của mình, không thể làm gì khác hơn là nỗ lực hòa nhập với cuộc sống này.

Tri Tĩnh cũng rất yêu thích người anh trai này, lúc Nguyễn Tri Khiêm học lớp bốn thì Tri Tĩnh đã ba tuổi. Nó như một cái bánh bao nóng hổi, béo ị, rất chọc người thương yêu.

Chỉ là tất cả dừng lại vào một mùa hè lúc Tri Tĩnh bốn tuổi.

Nguyễn Tri Khiêm tan học dẫn theo em trai tới gần trường học mua bánh ngọt, lại gặp phải một vụ tai nạn xe cộ. Một chiếc xe tải nhỏ bởi vì tài xế chơi ma túy nên ở bên trong khu dân cư không kiểm soát được tốc độ xe chạy như bay. Quay lưng lại mua bánh ngọt nên Nguyễn Tri Khiêm không chú ý tới tất cả những thứ này, nghe mọi người hét chói lúc tinh thần phục hồi lại trước mắt cũng chỉ có hoàn toàn một màu đỏ ngầu.

Nguyễn Tri Khiêm cầm trong tay một vòng đậu đỏ cùng với bánh ngọt và những viên kẹo xiên vào cây tăm bằng trúc, ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này. Đầu óc cậu trống rỗng nhưng có một âm thanh nói cho cậu biết: Tri Tĩnh rất cuộc ăn không được.

Sau một quãng thời gian rất dài Nguyễn Tri Khiêm cứ ngơ ngơ ngác ngác, cậu chỉ nhớ rõ mẹ điên cuồng dùng cây mây quất cậu, toàn thân cậu đều đau cực kì, luôn cả bộ phận thuộc về phụ nữ kia.

Thân thể cậu rất đau, tâm cũng rất đau, đầu cũng đau, nhưng vẫn là không biết làm sao.

Cậu không muốn nhớ lại cha mẹ mắng cậu như thế nào, một thời gian sau cậu dừng chân trong nhà cô của mình. Cô của cậu chính là mẹ của Vương Chân Chân.

Cô là người rất tốt, biết tất cả những biến cố này, cảm thấy Nguyễn Tri Khiêm rất đáng thương, cuối cùng vẫn giữ cậu lại nuôi cậu. Cậu rất ngoan, từ đó về sau hàng năm đều lấy được học bổng, học phí xưa nay không cần cô cho. Khi học cấp ba có thể làm culi, ngay cả tiền ăn mỗi tháng cũng giao cho cô.

Mà học nghệ thuật cần phải có rất nhiều tiền, cha mẹ đem cậu ném cho cô đã cho mười vạn nguyên. Cậu vốn cả đời cũng không muốn tiêu số tiền này, vì việc học lần thứ nhất cậu dùng khoản tiền kia.

Cho tới bây giờ, cậu cũng chưa từng gặp lại cha mẹ, dù chỉ một lần.

Nguyễn Tri Khiêm bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình thất thần đi quá xa.

“Làm gì nhìn em như vậy?” Nguyễn Tri Khiêm đưa tay ra sờ một cái vào mặt Mạnh Nhất Tông rất nhẹ nhàng, như lông chim vuốt ve.

Cậu thường xuyên nhớ tới những việc này, mà làm cho cậu cảm thấy hít thở không thông nguyên nhân là cậu không có chăm sóc tốt Tri Tĩnh.

Nó còn chưa kịp cảm thụ thế giới này thì tất cả đã im bật ra đi.

Mạnh Nhất Tông ngồi xuống, đem đầu Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng đặt ở hõm vai của mình bàn tay ở sau lưng cậu chốc chốc vỗ, từng chữ từng câu mà nói:

“Nguyễn Tri Khiêm, anh yêu em.”

Nguyễn Tri Khiêm vui ở cả vai anh, một lát sau hai tay vòng lấy cổ của anh, chu cái miệng ra

“Vây anh hôn nhẹ em—— “

Mạnh Nhất Tông thấy khóe mắt của cậu mơ hồ có thủy quang lấp loé, cũng không vạch trần cậu, chỉ vui sướng mà cười ra tiếng nói: “Được được được, hôn nhẹ hôn nhẹ..!”

—*kindle: Kindle là loại máy chuyên dùng để đọc sách được sản xuất bởi Amazon và được tung ra thị trường lần đầu tiên vào năm 2007. Kể từ khi được giới thiệu đến khách hàng Amazon Kindle đã được tiêu thụ với con số chóng mặt và mang đến một khoản lợi nhuận khổng lồ cho Amazon.

Không chỉ có mức giá rẻ, hợp túi tiền của nhiều người, Amazon Kindle còn giúp thỏa ước muốn đọc sách ở bất cứ đâu, khi đi chơi, đi du lịch mà không cần phải mang theo những cuốn sách “dày sụ” nữa.

Ảnh minh họa kindle(bạn vô cùng thích cái máy này)

8. Chương 8: Tự Xét Lại(có Chút Thệt Vụn)

Mạnh Nhất Tông ôm Nguyễn Tri Khiêm ngủ, mãi đến tận Nguyễn Tri Khiêm hô hấp trở nên vững vàng có tần suất, Mạnh Nhất Tông cũng không ngủ được.

Kỳ thực anh cũng biết trên thế giới này mỗi người mỗi gia đình đều sẽ có hoặc nhiều hoặc ít vấn đề. Lúc trước anh không có nói với Nguyễn Tri Khiêm thậm chí không có nói với bất kỳ ai, khi đó anh trở thành đồng tính luyến ái một phần nguyên nhân rất lớn là cảm thấy phụ nữ cho anh áp lực quá lớn.

Nguyễn Tri Khiêm vô cùng đặc biệt, tính cách là thuần nam tính, mà kiên luôn phần sạch sẽ của nữ tính. Anh không phải không thừa nhận, lúc trước đối với thân thể Nguyễn Tri Khiêm chống cự, nguyên nhân sâu xa là anh không đủ yêu cậu.

Anh không mắc chứng sợ phụ nữ cũng không phải đối với thân thể phụ nữ không có phản ứng, chỉ là nội tâm chống cự vì Nguyễn Tri Khiêm “Khác với tất cả mọi người” mà thôi.

Ngày hôm nay anh thật sự hiểu, có lẽ anh tự cho là mình che giấu rất khá, nhưng Nguyễn Tri Khiêm biết tất cả. Cậu không chỉ biết mà vẫn không nói tiếng nào chấp nhận.

Mạnh Nhất Tông cảm thấy mình thật sự quá khốn kiếp.

Chuyện xưa của Nguyễn Tri Khiêm có lẽ không tính là rất thâm trầm, nhưng đối với một người yêu cậu mà nói, đã đủ tan nát cõi lòng.

Mạnh Nhất Tông rốt cuộc biết, cái gì mới thật sự là đau lòng.. đau như có một bàn tay dùng sức bóp chặt con tim, đau như uống nước ấm có mảnh vụn thủy tinh nuốt không được không nuốt cũng không xong.

Mạnh Nhất Tông thậm chí muốn khóc.

Mẹ nó, ngu xuẩn.

May là còn có cơ hội.

Ngày kế buổi sáng Nguyễn Tri Khiêm còn mơ mơ màng màng, Mạnh Nhất Tông đã gọi cậu dậy. Xuống tới lầu một ăn điểm tâm mọi người trên căn bản đủ. Kiều Hạ Hạ vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức điên cuồng vỗ tay.

“Mạnh ca, thầy Nguyễn..ở bên này..”

Phương Trần cảm thấy bị cậu ta làm rất mất mặt, chỉ giương mắt cho hai người một cái ánh mắt, rồi lạnh lùng tiếp tục uống sữa đậu nành.

Ngày hôm nay bữa sáng hết sức bình thường: cháo thịt nạc, sữa đậu nành, bánh quẩy và một ít dưa muối, mọi người lại ăn say sưa ngon lành.

Nguyễn Tri Khiêm chỉ biết Phương Trần và Kiều Hạ Hạ, cũng không biết làm sao cùng những người khác chào hỏi, không thể làm gì khác hơn là có chút co quắp ngồi ở bên cạnh Mạnh Nhất Tông.

“Mọi người sớm như vậy nha, đến đến đến tôi giới thiệu một chút, đây là bạn tốt của tôi Nguyễn Tri Khiêm, mọi người đối với cậu ta cũng như đối với tôi là được!” Mạnh Nhất Tông nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm căng thẳng, chủ động giới thiệu.

“Xin chào mọi người.” Ánh mắt của mọi người nhất thời đều nhìn về bên này, Nguyễn Tri Khiêm đầu óc có

chút trống không, chỉ biết máy móc chào hỏi.

“Chú Nguyễn khỏe không!”

“Chú Nguyễn, chú thật là đẹp!”

Mạnh Nhất Tông có bạn dẫn theo con tới, khoảng năm, sáu tuổi, riu ra riu rít như những con chim nhỏ.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn thấy bọn nhỏ mặt mày trở lại mềm mại: “Các con cũng khỏe nha.”

Mạnh Nhất Tông vừa ăn vừa cùng mọi người trò chuyện, mọi người vốn rất quen thuộc, rất nhanh mọi người sẽ quen với Nguyễn Tri Khiêm. Thêm vào Mạnh Nhất Tông giới thiệu là “Bạn tốt” mà không phải “Anh em tốt”, mọi người cũng hiểu.

Lúc Mạnh Nhất Tông uống ly sữa đậu nành thứ hai, ăn hết chén cháo thứ hai Nguyễn Tri Khiêm lặng lẽ hỏi anh: “Nhất Tông, cháo này ăn rất ngon sao?”

“Rất thơm a! Mặc dù không có được hải sản tươi, thế nhưng cũng rất mới lạ” Mạnh Nhất Tông vừa nói vừa làm bộ rất ưu nhã ăn một miếng, mà động tác lại vội vàng bị nóng đến đuổi đầu lưỡi ra.

“Gấp cái gì...” Nguyễn Tri Khiêm không khỏi bật cười. Cậu cảm thấy Mạnh Nhất Tông càng ngày càng có sức sống, so với lúc mới bắt đầu quen biết, hình tượng càng ngày càng đầy đặn.

Nguyễn Tri Khiêm lại không biết, người biến hóa lớn nhất thật ra chính là cậu.

Mạnh Nhất Tông nhìn Nguyễn Tri Khiêm bằng một ánh mắt tội nghiệp ở dưới mặt bàn lén lút bóp bóp tay cậu.

Nguyễn Tri Khiêm ở chính giữa bàn tay anh nhẹ nhàng gỡ gỡ một chút.

“...” Mạnh Nhất Tông trong nháy mắt ngồi thẳng.

Bữa sáng qua đi mọi người chuẩn bị đi câu cá, bọn nhỏ vừa bắt đầu như những con chim nhỏ ồn ào đi cha mẹ chuẩn bị câu cá, nửa giờ sau phát hiện đây là loại vận động vô cùng nhàm chán liền nháo muốn chơi cái khác.

Mấy người cha cảm thấy vô cùng đau đầu, Kiều Hạ Hạ thấy thế chủ động nói đưa bọn nhỏ đi chơi, mấy người cha mừng rỡ thả người. Nguyễn Tri Khiêm vốn cũng muốn đi, mà sợ mình không giữ được bọn nhỏ, ngồi ở bên cạnh Mạnh Nhất Tông nhích tới nhích lui.

“Muốn đi?” Mạnh Nhất Tông đọc hiểu ngôn ngữ tay chân của Nguyễn Tri Khiêm.

“Ừm. Mà sợ nguy hiểm.” Nguyễn Tri Khiêm nói xong lời này, cảm thấy nghe như là làm nũng, có chút ngượng ngùng.

Mạnh Nhất Tông nhu nhu đầu của cậu nói: “Đừng sợ, có Hạ Hạ ở đây. Ba đứa trẻ hai người lớn còn giữ không được? Đi thôi!”

Nguyễn Tri Khiêm vẫn có chút căng thẳng, Mạnh Nhất Tông quan sát một chút thấy chung quanh không ai nhìn bọn họ, đem đầu đến gần dùng chóp mũi cà cà vào khuôn mặt trắng nõn của Nguyễn Tri Khiêm.

“Đi thôi bà xã, anh ở đây.”

Nguyễn Tri Khiêm sợ bị bọn trẻ nhìn thấy, nhẹ nhàng đẩy anh ra một chút, đưa cho anh ánh mắt như hiển thị hai chữ “Hồ đồ” theo sau Kiều Hạ Hạ cùng đi chơi.

Bọn nhỏ rất yêu thích Nguyễn Tri Khiêm, có lẽ bởi vì cậu là thầy giáo. Cậu vừa đến, ba đứa trẻ như gà con chạy vòng quanh cậu.

“Chú Nguyễn chú thật là đẹp.” Nói chuyện là một cậu bé con của Trần gia tên là Nhạc Nhạc, vừa nãy trên bàn cơm khen Nguyễn Tri Khiêm đẹp chính là nó. Hiện tại nói nữa một lần, có thể thấy được nó thật sự là thích vẻ đẹp Nguyễn Tri Khiêm.

“Nhạc Nhạc, mẹ nói không thể không lễ phép!” Một bé gái khác mặc quần bông quệt mồm nói.

“Đây không phải là không lễ phép, nhìn thấy người đẹp thì ca ngợi, ba em nói như vậy a.” Nhạc Nhạc tuy rằng lớn lên rất giống cha nhưng thoát nhìn lại không giống tính tình của cha nó, dù sao lão Trần tính tình rất nhị hóa, Nhạc Nhạc thoát nhìn lại rất thận trọng.

Nguyễn Tri Khiêm ngồi chồm hồm xuống, sờ sờ đầu hai đứa bé nói: “Chú cũng thật cao hứng, các con đều thật ngoan, đều có lễ phép.”

“Vậy con thì sao” Cậu bé tên Tiểu Bao xẹp miệng muốn khóc.

Nguyễn Tri Khiêm ôm Tiểu Bao đang khóc nói: “Chú cũng yêu thích con nha.”

“Kia, vậy con muốn chú hôn nhẹ...” Tiểu Bao quyết miệng, làm ra động tác hôn nhẹ.

Nguyễn Tri Khiêm đỡ khóc đỡ cười, không thể làm gì khác hơn là hôn Tiểu Bao một cái.

Mặt khác nói về Kiều Hạ Hạ đang ôm hai đứa nhỏ ở hai bên người, dùng ngữ khí cao cao nói: “Nhạc Nhạc, Mộng Mộng, các em đừng nóng vội a! Anh Hạ Hạ đến hôn các em”

Nhạc Nhạc duỗi cái tay nhỏ đem mặt Kiều Hạ Hạ đẩy qua hướng Mộng Mộng, Mộng Mộng cũng ghét bỏ quay đầu đi chỗ khác, dùng âm thanh trẻ con trong trẻo nói: “Con đối với người to con ngu ngốc không có hứng thú.”

Nguyễn Tri Khiêm cùng Tiểu Bao nghe vậy đều cười ha ha lên, Kiều Hạ Hạ da mặt rất dày, tiếp tục đùa cợt hai đứa bé.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn mấy đứa trẻ, không khỏi nhớ tới Tri Tĩnh. Nếu như Tri Tĩnh còn sống chắc là đã tốt nghiệp đại học. Nói không chừng đã thành gia lập nghiệp, kết hôn sinh con.

Mình và Nhất Tông sẽ có con thuộc về mình sao?

Nếu như là con trai nó có kế thừa tất cả ưu điểm của Nhất Tông không?

Nếu như là con gái nó có di truyền lún đồng tiền giống mình không?

Nguyễn Tri Khiêm càng nghĩ càng xa, không khỏi ôm chặt Tiểu Bao một chút, trầm thấp bật cười.

“Chú Nguyễn trên gương mặt chú có hai cái lỗ nhỏ!” Tiểu Bao duỗi ra ngón tay béo ú đâm đâm vào lún đồng tiền của Nguyễn Tri Khiêm.

“Cái này gọi là lún đồng tiền, không phải lỗ nhỏ.” Nguyễn Tri Khiêm kiên nhẫn giải thích.

“Tại sao con không có?”

“Bởi vì ba mẹ của con không có nha, hoặc là có, nhưng không có di truyền cho con.”

“Cái gì là di truyền nha?”

“Di truyền chính là...”

Bọn nhỏ xem cậu nhỏ một quyển mười vạn câu hỏi vì sao, Nguyễn Tri Khiêm ôn nhu giải thích cho Tiểu Bao từng cái từng cái giải thích những vấn đề thiên hình vạn trạng, một bên khác Kiều Hạ Hạ đã chọc cho hai đứa bé cười đến đau sốc hông.

Kiều Hạ Hạ hiển nhiên không phải lần đầu tiên đến, một bên mang bọn nhỏ chơi đùa, một bên hái được

một ít rau nói là đợi lát nữa trở về có thể ăn. Thời gian trôi qua rất nhanh, Mạnh Nhất Tông gọi điện thoại gọi bọn họ trở về ăn cơm trưa. Ba đứa nhỏ cầm theo mấy cái rổ nhỏ đầy rau, mồm nồm miệng cười đùa giòn.

Trở lại trong sân Mạnh Nhất Tông rất nhanh chào đón: “Trở về rồi à? Thú vị không?” Nói xong ngồi xổm người xuống nựng một cái trên mặt Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nghiêm túc gật gật đầu, nói vẫn được đi.

Mạnh Nhất Tông vỗ vào cái mông nhỏ của Nhạc Nhạc một cái, nói nó là ông cụ non rồi giao cho cha nó.

Bọn họ giao nguyên liệu nấu ăn mà mình tìm được giao cho ông chủ xử lý, rất nhanh một bàn món ăn thường ngày sắc hương vị đầy đủ được dọn lên. Mạnh Nhất Tông thật cao hứng, ăn được rất nhiều. Nguyễn Tri Khiêm yên lặng quan sát liên tưởng tới bữa ăn sáng, trong đầu từ từ có một hiểu biết mơ hồ.

Buổi chiều bọn họ một đám người đi chơi chân nhân cs, có vài người ở trong sân đánh bài ca hát, ăn cơm tối xong từng người tản đi.

Nhạc Nhạc nhíu khuôn mặt nhỏ hỏi Nguyễn Tri Khiêm lần sau có đến nữa hay không, Tiểu Bao thấy Nguyễn Tri Khiêm phải đi thì khóc lên. Nguyễn Tri Khiêm luống cuống tay chân dỗ dành hai đứa bé, cũng biểu thị sau này sẽ tới tham gia tụ hội, hai đứa bé mới yên tĩnh.

Buổi tối lúc trở về Mạnh Nhất Tông vô cùng ngoan, chạy trên đường cao tốc cũng dùng tốc độ thấp nhất, trở lại nội thành tốc độ chạy cũng không nhanh không chậm, vô cùng thư thích.

Nguyễn Tri Khiêm cảm giác được Mạnh Nhất Tông thay đổi, trong lòng mềm mại lại như bị đâm một cái. Lúc xuống xe nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Nhất Tông có chút mệt mỏi, rất là đau lòng.

“Nếu không ngày mai em tự mình đi cũng được?” Nguyễn Tri Khiêm vừa mở nước vào bồn tắm vừa nói.

“Như vậy sao được, anh muốn được bình xét là người chồng tốt trong năm.” Mạnh Nhất Tông sớm đem quần áo cởi hết, thấy Nguyễn Tri Khiêm pha xong nước ấm, lập tức bước vào.

“Hô ——” bị nước nóng vây quanh cảm giác hết sức thoải mái, cảm giác mệt mỏi lập tức tản đi không ít. Trong nhà có bồn tắm mát xa, cột nước từ mỗi phương hướng có quy luật mà phun ra.

Áo sơ mi của Nguyễn Tri Khiêm đã ướt, áp sát vào trên da, trước ngực hai cái điểm nhỏ nhô ra trông rất rõ ràng.

“Bà xã đến đây cùng nhau tắm.” Mạnh Nhất Tông ôm lấy eo Nguyễn Tri Khiêm đi đến bên tai cậu nói.

“Không muốn...” Nguyễn Tri Khiêm lổ tai đỏ lên, trong phòng tắm vốn đã nóng, như thế này càng nóng hơn.

Mạnh Nhất Tông không nói hai lời đứng lên đem quần bò với quần lót đã ướt của Nguyễn Tri Khiêm cởi ra, ôm người đang ngượng ngùng vào trong bồn tắm, còn mình ngồi ở phía sau cậu.

“Áo tự mình cởi, nhanh lên một chút...”

Mạnh Nhất Tông và Kiều Hạ Hạ rất cao, anh so với Kiều Hạ Hạ thấp hơn một chút nhưng cũng cao gần 190 cm. Lúc bình thường lại có thói quen vận động rất tốt, cơ bắp no đủ, tràn ngập sức mạnh. Anh ngồi ở phía sau Nguyễn Tri Khiêm, có thể toàn bộ đem người ôm vào lòng.

Phía sau lưng Nguyễn Tri Khiêm dán vào lồng ngực lửa nóng của Mạnh Nhất Tông, còn muốn cự tuyệt thì Mạnh Nhất Tông lại lấy tay dò vào hoa huyệt đã ẩm ướt ngượng ngùng của cậu.

“A! Em không muốn...”

Nguyễn Tri Khiêm vốn là muốn cởi áo, lúc này đột nhiên bị tập kích, hai cái tay chặt chẽ kéo góc áo xuống một chút, vừa vặn che lại hạ thể của mình.

Mạnh Nhất Tông không kìm lòng được liếm vào gáy của cậu, tay lại ở hoa huyệt dùng lực ra vào. Áo sơ mi mỏng manh căn bản không ngăn cản được ngón tay xâm phạm.

“Nha, a... Nhẹ chút, nhéo hồng a...” Nguyễn Tri Khiêm phí công muốn kẹp chặt chân, lại bị vũng vàng khổng lồ. Vừa có động tác giãy dụa Mạnh Nhất Tông sẽ nhéo âm vật, làm cho cậu vừa đau vừa sáng khoái, trong đôi mắt dần dần tràn đầy nước mắt.

“Bà xã, sau này hai cái ta đều làm có được hay không?”

Mạnh Nhất Tông trầm thấp nói, Nguyễn Tri Khiêm tỉnh tỉnh mê mê, nghe không chân thực.

“A... A ân...anh, lúc trước anh nói không cần...” Nguyễn Tri Khiêm gian nan lý giải lời nói của Mạnh Nhất Tông, hơi quay đầu nhìn anh.

“Anh sai rồi. Anh đều muốn, đều phải...” Mạnh Nhất Tông dùng sức hôn lên đôi môi mềm mại của Nguyễn Tri Khiêm, đầu lưỡi ở trong cổ họng hoành hành bá đạo. Nguyễn Tri Khiêm chống lại không được, cả người vô lực dựa trong lồng ngực của anh, nhếch miệng tùy ý anh đòi hỏi.

Động tác tay của Mạnh Nhất Tông cũng càng lúc càng nhanh, ở trong hoa huyệt của Nguyễn Tri Khiêm đánh cảm vào. Mặt nước bởi vì động tác nổi lên từng trận sóng nước, văng đến trước ngực Nguyễn Tri Khiêm.

Một lát sau hoa huyết của Nguyễn Tri Khiêm co quắp một trận giống như rút lại, trong miệng nha kêu, ngón tay sít sao nắm lấy mép bồn tắm. Động tác trên tay của Mạnh Nhất Tông càng nặng, không bao lâu cảm thấy một mảnh ướt át bên trong thân thể Nguyễn Tri Khiêm vì lên cao trào mà phun dâm thủy ra ngoài. Nguyễn Tri Khiêm mở miệng lớn hô hấp, trong thời gian ngắn chưa hoàn hồn lại.

9. Chương 9: Điều Là Của Anh. Cải Trang Thành Phụ Nữ. Liếm Hoa Huyết Thận Trọng Đi Vào

Lúc trước hẹn chủ nhật tới bệnh viện tìm Vương Chân Chân kiểm tra thân thể, tối hôm qua nháo hơn nửa đêm nên buổi sáng hai người dậy sớm mà vẫn giùng giàng.

Lúc thường hai người đi làm, thời gian chuẩn bị đều không khác nhau mấy. Ngày hôm nay Mạnh Nhất Tông đã phun thơm quá thủy một hồi lâu, Nguyễn Tri Khiêm vẫn ở trong phòng.

Mạnh Nhất Tông dùng ngón tay thon dài gõ gõ mặt đồng hồ: “Tri Khiêm, đã xong chưa?”

“Chờ một lát nữa...” Âm thanh Nguyễn Tri Khiêm từ bên trong truyền đến, Mạnh Nhất Tông vừa định nói tiếp, lại nghe thấy Nguyễn Tri Khiêm nói: “Nếu không, nếu không ngày hôm nay em đi một mình thôi?”

“Làm sao thế này? Chúng ta không phải nói rồi à. Đương nhiên anh cùng đi với em a.” Mạnh Nhất Tông nói xoay mở cửa phòng, bên trong Nguyễn Tri Khiêm kêu a một tiếng.

Mạnh Nhất Tông còn tưởng rằng cậu bị cái gì, nhanh chóng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cậu cũng ngây dại.

Nguyễn Tri Khiêm hôm nay mặc trang phục phụ nữ, một cái váy dài màu xám tro phối hợp với một cái áo dệt len màu vàng nhạt. Trên đầu đội bộ tóc giả đen dài, trước ngực tự nhiên còn có chút hơi nhô ra, đôi môi thì đỏ tươi. Mạnh Nhất Tông biết đến cậu không bôi son môi, là trời sinh đôi môi có màu sắc này. Nhìn thấy Mạnh Nhất Tông đẩy cửa đi vào, Nguyễn Tri Khiêm vô cùng sốt sắng mà cắn cắn môi dưới, lộ ra một chút thẹn thùng.

“Nhất Tông, đi bệnh viện kiểm tra phải mặc đồ con gái...” Như là sợ Mạnh Nhất Tông sinh khí, Nguyễn Tri Khiêm có chút thẹn thùng nhìn anh vài lần: “Đi khám phụ khoa phải là phụ nữ cho nên, cho nên em... anh không ghét bỏ, có được hay không?”

Mạnh Nhất Tông từ trong kinh diễm phục hồi tinh thần lại. Nguyễn Tri Khiêm giả trang như vậy nói là nữ sinh mới vừa lên đại học cũng được, dù anh sớm biết, Nguyễn Tri Khiêm lớn hơn anh hai tuổi.

“Khụ...” Mạnh Nhất Tông dùng nắm tay ngăn chặn đôi môi đang nói của cậu hắng giọng một cái: “Anh không chê, em làm anh cảm thấy anh đang dụ dỗ thanh thuần sinh viên đại thúc.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chợt bật cười: “Mạnh thúc thúc, đợi lâu chưa!”

Rốt cục thu thập xong ra khỏi nhà trong lúc chờ thang máy Mạnh Nhất Tông thấy hình chiếu trong thang máy không khỏi đưa tay ra ôm eo Nguyễn Tri Khiêm. Cái hông của Nguyễn Tri Khiêm rất vảnh, mặc váy dài còn có thể hiển hiện ra đường cong êm dịu.

“Không nên sờ loạn!” Nguyễn Tri Khiêm cảm giác được tay Mạnh Nhất Tông tay từ hông mình hướng phía dưới sờ loạn, trong tiểu khu toàn người đến người đi, nên cậu nhanh chóng ngăn anh lại.

“Ai.. Tri Khiêm, anh cảm thấy anh căn bản không phải đồng tính luyến ái ...” Mạnh Nhất Tông khom người xuống, hạ thấp giọng ở bên tai Nguyễn Tri Khiêm nói: “Anh thấy em mặc trang phục này vẫn luôn cứng đến bây giờ.”

Nguyễn Tri Khiêm xấu hổ lườm anh một cái, ánh mắt như có móc câu, Mạnh Nhất Tông giả ho khan hai tiếng, mới vừa muốn tiếp tục nói thì thang máy đã đến.

Mạnh Nhất Tông không thể làm gì khác hơn là ôm eo bà xã làm ra vẻ một mặt đứng đắn đi đến nhà để xe dưới hầm.

Lúc đến bệnh viện thì đã có nhiều người Nguyễn Tri Khiêm ra hiệu để Mạnh Nhất Tông ngồi trên băng ghế chờ cậu, cậu tự mình đi vào. Mạnh Nhất Tông hôn cậu một cái nói cẩn thận, rồi cầm điện thoại đi động ngồi xuống chơi.

Mạnh Nhất Tông trưởng thành rất cao lớn đẹp trai, mặc một thân âu phục cắt may vừa vặn, ngồi ở hành lang trên cái băng ghế dài vẻ mặt thành thật chơi điện thoại đi động, hấp dẫn không ít phụ nữ.

“Anh đẹp trai, cùng bà xã tới kiểm tra à?” Ở tại cửa chờ một số bà nội trợ chủ động cùng anh trò chuyện giết thì giờ.

Mạnh Nhất Tông cười gật gật đầu: “Không yên lòng để một mình em ấy đến.”

“Vừa mới đi vào là bà xã anh à? Thoạt nhìn thật nhỏ tuổi nha!”

“Cô đoán như vậy hả? Chúng tôi là tình chị em đó.”

Mọi người nghe vậy cười ha ha lên, đồn dập biểu thị Mạnh Nhất Tông vừa đẹp trai vừa săn sóc, làm người khác phải ước ao.

Mạnh Nhất Tông cùng mấy người phụ nữ nội trợ đánh trống lảng hàn huyên, thời gian cũng không tính là khó qua. Cảm giác không bao lâu Nguyễn Tri Khiêm đã đi ra, cùng đi với cậu còn có Vương Chân Chân.

Vương Chân Chân khí chất khác với Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm là ngốc, Vương Chân Chân là lạnh lùng. Mạnh Nhất Tông nhìn thấy hai người đi ra bước nhanh nghênh đón: “Thế nào?”

Nguyễn Tri Khiêm mới vừa muốn nói chuyện, Vương Chân Chân liền mở miệng trước.

“Không vấn đề lớn lao gì, thế nhưng bên dưới của Nguyễn Nguyễn không giống như của phụ nữ, tương đối hẹp cũng khá nhỏ, lúc làm cẩn thận một chút. Còn có, các anh muốn có con, thì anh nên cố gắng một chút.” Vương Chân Chân không chút lưu tình đem Nguyễn Tri Khiêm bán: “Tuy rằng bộ phận sinh dục phát dục hoàn toàn, nhưng so với phụ nữ thì khó mang thai hơn. Cho nên, trông cậy vào anh hết.”

Mặt của Nguyễn Tri Khiêm toàn bộ đỏ, Vương Chân Chân cố ý nói xấu, chỉ dùng ngữ khí bình thường khi bác sĩ nói chuyện với bệnh nhân. Thế nhưng nội dung cứ kiên trì kiểu này làm cho cậu hồng mắt!

“Nguyễn Nguyễn?” Mạnh Nhất Tông đem hai chữ này ngậm trong miệng tỉnh tể thưởng thức một chút: “Nhũ danh của em ấy sao? Ân... lời cô nói tôi nhớ rồi, chỉ có một chết trâu, không có làm hồng đất đai.”

“Mạnh Nhất Tông!!!” Nguyễn Tri Khiêm không chịu nổi, đưa tay ra từ hai bên kẹp lấy mặt của anh, gương mặt đẹp trai của Mạnh Nhất Tông lập tức biến hình, miệng biến thành một chữ O.

“Khi còn bé anh ấy như một khúc gỗ, không nói lời nào, chỉ biết làm việc. Không làm việc, đá một cước mới nói một chữ, đâm đâm một cái mới động động miệng, tính cách cũng mềm oặt.” Vương Chân Chân nghe vậy khước miệng nhẹ nhàng cười một chút, giải thích: “Nhưng mà, hiện tại tốt lắm rồi. Xem ra là công lao của anh rồi.”

Miệng bị biến hình như thế nhưng chú Mạnh cũng khá kiên nhẫn, còn chuẩn bị nói cái gì lại bị Nguyễn Tri Khiêm kéo đi.

Vừa nãy các bà nội trợ cùng tán gẫu vui vẻ nói với hai người lời tạm biệt, Nguyễn Tri Khiêm quả thực không thể tin được chỉ mười mấy phút đồng hồ Mạnh Nhất Tông có thể trò chuyện thân thiết với mọi người, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt ấp úng nói hẹn gặp lại.

Trở lại trên xe, Nguyễn Tri Khiêm vẫn thở phì phò.

Mạnh Nhất Tông cài đai an toàn, sờ soạng một cái trên đùi trắng mịn của Nguyễn Tri Khiêm: “Được rồi, Nguyễn Nguyễn, đừng nóng giận, hả?”

“Anh, anh ở trước mặt Chân Chân nói lằng nhằng gì đấy!” Nguyễn Tri Khiêm một cái hất tay của anh ra, đồng thời đem chân kẹp chặt lại.

“Anh ăn ngay nói thật a...” Mạnh Nhất Tông vô tội hấp háy mắt.

Nguyễn Tri Khiêm vốn nói không lại anh, Mạnh Nhất Tông còn cố ý chơi xấu, Nguyễn Tri Khiêm có mười tám cái miệng cũng nói không lại anh. Không thể làm gì khác hơn là làm bộ sinh khí ngồi ở bên cạnh không nói.

Mạnh Nhất Tông cảm thấy thú vị, lúc chờ đèn xanh đèn đỏ không nhìn được đùa đùa Nguyễn Tri Khiêm. Một hồi hỏi cậu mặc váy ngắn như vậy có lạnh hay không, một hồi lại hỏi cậu trước ngực lót cái gì thoát nhìn rất tự nhiên. Một bên hỏi một bên táy máy tay chân, Nguyễn Tri Khiêm về đến nhà xe vừa dừng lại lập tức nhảy xuống.

Mạnh Nhất Tông nhanh chóng đậu xe xong chạy tới hỏi làm sao vậy. Nguyễn Tri Khiêm vẫn luôn cúi đầu, tóc thật dài buông xuống, làm như một bóng ma. Mãi đến khi vào nhà Nguyễn Tri Khiêm cũng không để ý đến anh, Mạnh Nhất Tông lập tức ý thức mình chơi đùa hơi quá.

Mạnh Nhất Tông một phát đem người ôm vào trong ngực, nói một tràng tiếng xin lỗi.

Nguyễn Tri Khiêm đỏ mắt lên nhìn anh, một lát sau mới nói:

“Nhất Tông, em biết... anh kỳ thực vẫn luôn thích nam, cho nên vừa bắt đầu em mới có cơ hội...” Giọng nói Nguyễn Tri Khiêm rất nhẹ, như lông chim quét vào trong lòng Mạnh Nhất Tông: “Xem như là em lừa anh... Nhưng mà em chậm rãi phát hiện, bộ phận trên người em không giống người khác cũng không có cách nào lơ là, anh hiểu không?”

Mạnh Nhất Tông hôn lên mắt của cậu, ôn nhu đáp lại: “Anh hiểu, anh ...”

“Anh hãy nghe em nói” Nguyễn Tri Khiêm đánh gãy lời nói của anh: “Anh thật có thể tiếp thu sao? Coi như là.. là lúc làm tình, anh cũng sẽ thấy nơi đó, nói không chừng sau đó em còn có thể mang thai, bộ ngực sẽ biến lớn... em không sửa đổi được thân thể của em, em muốn anh tiếp thu nó, có được hay không?”

Mạnh Nhất Tông nghe vậy, biết điều này là bởi vì trước đây hành vi và ngôn ngữ của mình có chút lơ đãng, thật sự xúc phạm tới cậu. Mạnh Nhất Tông cảm thấy mình trước đây quả thật khổ nạn, trong miệng nói yêu, lại làm chuyện thương tổn cậu.

Nguyễn Tri Khiêm cho rằng Mạnh Nhất Tông trầm mặc là không đáp lại, lần thứ hai cúi đầu, muốn tránh khỏi lồng ngực của anh. Mạnh Nhất Tông nhất thời không phản ứng lại bị cậu tránh thoát.

Mạnh Nhất Tông đem cậu đè ngã ở trên giường, dùng cả người cầm cố cậu lại. Nguyễn Tri Khiêm không chịu nhìn anh, miệng ngậm thành một đường cong quặt cường.

Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng đem mặt của cậu xoay lại, cùng cậu mặt đối mặt, bình tĩnh nhìn đôi mắt ướt át của cậu.

Nguyễn Tri Khiêm cảm giác được bàn tay của Mạnh Nhất Tông tiến vào bên trong váy, theo phản xạ có

điều kiện kẹp chặt cái đùi lại, âm thanh mang theo run rẩy.

“Em không muốn làm...em không muốn...”

Mạnh Nhất Tông cho là cậu khóc, nhưng không có.

Ngón tay Mạnh Nhất Tông phất qua dương vật của Nguyễn Tri Khiêm nói: “Nơi này, của anh ...” Tiếp theo vòng qua hoa huyết, cách quần lót nhẹ nhàng đâm vào hậu huyết: “Nơi này, của anh ...”

Nguyễn Tri Khiêm nhắm mắt lại cậu cảm giác được Mạnh Nhất Tông tận lực quên nơi đó, trong lòng một mảnh tuyệt vọng. Cậu đang muốn đẩy Mạnh Nhất Tông ra, lại cảm giác được hoa huyết đột nhiên có một mảnh ấm áp.

“A, a a! Nhất Tông, không muốn, không muốn liếm... Nha...”

Đầu lưỡi Mạnh Nhất Tông mềm mại ôn nhu đâm vào hoa huyết, đôi môi mút vào hai mép hoa môi, chóp mũi cao thẳng lơ đãng xẹt qua góc rẽ tính khí, Nguyễn Tri Khiêm phát ra một tiếng khóc khó nhin.

“Nơi này, cũng là của anh...” Âm thanh của Mạnh Nhất Tông hàm hồ từ dưới thân truyền đến, Nguyễn Tri Khiêm lúc này lại khóc lên.

Không phải khoái cảm, mà như là trút được gánh nặng. Tâm lý chỉ cần như vậy là được khai thông, sợ sệt và tuyệt vọng toàn bộ thoát ra ngoài, chỉ để lại vô tận mềm mại.

“Quần lót... Cởi...” Giọng nói Nguyễn Tri Khiêm nho nhỏ, không nhin được đưa tay ra che miệng cũng muốn ngăn lại tiếng rên rỉ.

Mạnh Nhất Tông rất xấu tâm, anh chưa hề cởi quần lót Nguyễn Tri Khiêm, chỉ ở chỗ miệng huyết đẩy quần là qua một bên, làm Nguyễn Tri Khiêm rất khó chịu.

“Tri Khiêm...” Mạnh Nhất Tông ngồi dậy, đem quần lót Nguyễn Tri Khiêm cởi ra. Dương vật của Nguyễn Tri Khiêm đã dựng thẳng lên đem vấy dài đội nhô lên một khối, đem lại cảm giác đâm dăng khó nhin.

Nguyễn Tri Khiêm thở hổn hển, không chịu được ánh mắt của Mạnh Nhất Tông muốn đem chân khép lại. Mạnh Nhất Tông cũng không cho cậu cơ hội, nâng cái mông của cậu lên dùng tay lấy nước nhờn ở hoa huyết đâm vào hậu huyết làm công tác bôi trơn.

Nguyễn Tri Khiêm không kịp chuẩn bị đột nhiên bị đâm vào, phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi rồi ngoan ngoan ôm cái đùi mở ra đem mình cho Mạnh Nhất Tông muốn gì cứ lấy.

Mạnh Nhất Tông kiên nhẫn mở rộng hậu huyết, cúi đầu dùng môi lưỡi liếm láp hoa huyết, phát ra tiếng nước dính nị. Ngón tay thon dài đột nhiên chọc vào một khối nhỏ thịt mềm, hoa huyết Nguyễn Tri Khiêm cường liệt co rút lại, chảy ra một bãi nước lớn.

Mạnh Nhất Tông bị cổ dâm thủy này làm ướt mũi, lui ra một ít, khẽ cười nói: “Bà xã, bên trong em có cái vòi nước phải không?”

Nguyễn Tri Khiêm mắc cỡ căn bản là không có cách trả lời, dùng một đôi mắt nai con ướt nhẹp, không hề lên tiếng mà liếc anh.

Mạnh Nhất Tông nhìn thấy ánh mắt này cũng không nhịn được nữa, đỡ lấy tính khí cứng đến đau của mình mạnh mẽ đâm vào hậu huyết vừa mở vừa khép.

“A..” Mạnh Nhất Tông đâm vào rất sâu, ngón tay Nguyễn Tri Khiêm sít sao nắm lấy cánh tay Mạnh Nhất Tông.

Cảm giác huyết thịt căng mịn làm Mạnh Nhất Tông không khỏi phát ra một tiếng than thở, anh giữ chặt cái đùi của Nguyễn Tri Khiêm rồi bắt đầu thăng thần thoải mái mà làm. Mỗi lần đều đâm vào rất sâu mà rất mạnh, cả người Nguyễn Tri Khiêm như là sâu sắc bị ấn vào trong giường.

Váy dài đã bị dâm thủy của Nguyễn Tri Khiêm làm ướt, màu xám nhạt biến thành từng khối từng khối màu xám đậm. Nguyễn Tri Khiêm bị làm đến không nói ra được một câu đầy đủ, không nhịn được lấy tay đẩy Mạnh Nhất Tông ra muốn anh nhẹ chút, Mạnh Nhất Tông lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Mạnh Nhất Tông cảm giác được Nguyễn Tri Khiêm đã tiếp thu sức mạnh và tốc độ của mình lấy tay dò vào bên trong áo ngực. Nguyễn Tri Khiêm vẫn không có đem giả ngực lấy xuống, Mạnh Nhất Tông bắt tay để lên bộ ngực lớn mà xoa nắn, làm Nguyễn Tri Khiêm có loại ảo giác thật sự bộ ngực của mình bị xoa bóp.

“Ông xã..... Không muốn bóp ... A! A! Ngực, bộ ngực đau quá a...” Nguyễn Tri Khiêm từ lâu không nhịn được khóc thút thút nghẹn ngào.

“Em ở đâu mà có ngực? Hả?” Mạnh Nhất Tông cách quần áo đem ngực giả lấy ra nhưng không lấy cái áo ngực ra. Cái đường viền hoa áo ngực của Nguyễn Tri Khiêm cọ vào đầu nhũ rất đau, cũng rất sáng khoái.

“Làm sao chỉ có áo lót mà không có quần lót?”

“Có... Có...” Hoa huyết của Nguyễn Tri Khiêm thật ngứa, rất muốn bị làm, nhưng Mạnh Nhất Tông không rảnh bận tâm, cậu không thể làm gì khác hơn là lén lút đưa tay ra của mình vào hoa huyết ướt át kia.

“Ồ trong tủ treo quần áo... em không dám mặc...”

Mạnh Nhất Tông nghe vậy, đem người xoay chuyển để Nguyễn Tri Khiêm quay lưng lại với mình. Lần này không phải chuyện nhỏ, tính khí của Mạnh Nhất Tông mạnh mẽ đỉnh vào điểm nhạy cảm trong hậu huyệt Nguyễn Tri Khiêm, chịu quá mức kích thích nên Nguyễn Tri Khiêm cứ như vậy mà bắn ra. Mạnh Nhất Tông ôm cả người cậu đi tới tủ quần áo trước mặt, hỏi cậu: “Để ở nơi nào?”

Nguyễn Tri Khiêm mới vừa trải cao trào, hậu huyệt vẫn còn bị nhồi cả tính khí, cả người đều hồng mắt, chỉ biết kêu khóc: “Nha... Dừng lại... Không muốn...”

“Ngoan, nói cho anh để ở nơi nào?” Mạnh Nhất Tông cắn lỗ tai cậu thấp giọng nói.

“Ngăn kéo thứ nhất, màu xanh ngọc...” Nguyễn Tri Khiêm híp mắt, đã không biết mình nói cái gì, chỉ có thể nói thuận theo Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông đem cậu đè trên tủ quần áo, mở ngăn kéo, lấy ra quần lót của phụ nữ. Quần lót màu xanh ngọc, chỉ có một mảnh vải nhỏ che âm hộ, còn có đường viền hoa tinh xảo vô cùng đẹp đẽ.

“Nguyễn Nguyễn, phía trước có phải không thoải mái hay không?”

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn gật đầu, đầu cọ vào vai Mạnh Nhất Tông: “Ừm... Luôn chảy ra nước... Nha.....”

Mạnh Nhất Tông đem cái quần lót của phụ nữ kia về thành một đoàn, đột nhiên nhét vào hoa huyệt của Nguyễn Tri Khiêm.

“A! Không muốn... Ngăn chặn...” Đường viền hoa quét qua âm vật của Nguyễn Tri Khiêm bên trong thân thể liền tuôn ra dâm thủy, lại bị quần lót ngăn chặn.

Chương 10: Chụp ảnh

Mạnh Nhất Tông đem Nguyễn Tri Khiêm đặt trên tủ quần áo nhẹ nhàng đâm vào rồi rút ra vài lần, sau đó rút tính khí ra đem người đẩy ngã ở trên giường. Hai chân của Nguyễn Tri Khiêm mềm như sợi mì, vô lực mở ra khoát lên hai bên. Cảm giác được động tác của Mạnh Nhất Tông cậu nghĩ rốt cục anh đã cho mình nghỉ ngơi một chút, cậu buông lỏng toàn thân nằm ở trên giường, đầu chôn ở trong chăn mềm mại.

Mạnh Nhất Tông nhìn cậu như con mèo nhỏ bèn kéo đầu của cậu ra mà hôn. Động tác trên tay anh cũng không ngừng, đem váy của Nguyễn Tri Khiêm cởi bỏ. Nửa người dưới của Nguyễn Tri Khiêm hoàn toàn trần trụi, bên trong hoa huyệt bên lại lộ ra một mảnh vải màu xanh ngọc.

“Ông xã... Không muốn mặc cái này...” Nguyễn Tri Khiêm đẩy nửa người trên lên, muốn đem áo dệt len và áo lót cởi ra.

“Vậy sao em vừa nãy còn nói tức ngực?”

Nguyễn Tri Khiêm nghe trong giọng nói của anh có vẻ trêu tức, lườm anh một cái: “Rõ ràng là anh bóp quá mạnh...”

Mạnh Nhất Tông cảm giác ánh mắt này của cậu giống như làm nũng, một phát đem quần áo còn sót lại cởi ra hết để qua một bên, trườn lên thân thể cậu mà liếm láp đầu vú.

Ngực của Nguyễn Tri Khiêm tuy rằng không đầy đặn giống phụ nữ thế nhưng rất mềm mại, mới vừa rồi bị áo lót hành hạ lâu như vậy, đầu vú đã sớm sưng tấy đến chịu không nổi. Bây giờ bị Mạnh Nhất Tông dùng đầu lưỡi cuốn một cái, giống như bị điện giật làm cho cậu không nhịn được ưỡn ngực lên, thuận tiện để Mạnh Nhất Tông liếm láp đầu vú tốt hơn.

“Sau chỗ này không nhô lên? Hả?” Mạnh Nhất Tông mở mắt nhìn cậu, hàm răng tinh tế cắn đầu vú.

Hai cái chân của Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được tự mình cuốn lấy eo của Mạnh Nhất Tông, cũng bắt đầu nhẹ nhàng cọ, Mạnh Nhất Tông biết đến đây là bà xã của mình bắt đầu mắc cỡ.

“Không, không biết... Ân... Anh muốn nó nhô lên sao?” Nguyễn Tri Khiêm vuốt ve cơ bụng của Mạnh Nhất Tông nói: “Anh làm phía trước... Mới có thể, mới có thể làm nó nhô lên...”

Mạnh Nhất Tông rút quần lót của Nguyễn Tri Khiêm ra, đổi thành bảo bối của mình dùng sức mà cắm vào.

Nguyễn Tri Khiêm phát ra âm thanh thoải mái ngâm nga, âm cuối câu dẫn người cực kì. Eo của Mạnh Nhất Tông nhanh chóng cử động, Nguyễn Tri Khiêm bị đâm đến cả người phải nảy lên, rên rỉ đều đứt quãng.

Mạnh Nhất Tông thỉnh thoảng nói những lời hạ lưu, làm cho Nguyễn Tri Khiêm thẹn thùng cực kì, hoa huyết cũng co rút lại quá chặt chẽ. Mạnh Nhất Tông lại dùng lực mạnh mẽ phá tan, tiến vào chỗ sâu nhất.

Nguyễn Tri Khiêm khóc lóc nói không chịu nổi muốn Mạnh Nhất Tông chậm lại. Mạnh Nhất Tông biết đây là nói một đằng làm một nẻo, toàn bộ rút ra rồi đột ngột toàn bộ đâm vào, chốc chốc lại đỉnh vào tử cung của Nguyễn Tri Khiêm làm Nguyễn Tri Khiêm cả người đều mềm nhũn chỉ có thể khóc lóc chịu đựng tất cả những thứ này, cảm nhận được hoa huyết chảy ra đầm thủy rồi lại bị liên tục đâm vào.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Tri Khiêm thần trí không rõ câu Mạnh Nhất Tông mau bắn, biết cậu không chịu nổi Mạnh Nhất Tông mới đem người đè lại, sâu sắc bắn vào trong thân thể của Nguyễn Tri Khiêm.

Mạnh Nhất Tông bắn xong sau đó đem người ôm vào trong ngực, chốc chốc hôn lên tóc của cậu.

“Anh bắn thật nhiều...” Nguyễn Tri Khiêm đã không còn khí lực, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng ngực của anh.

Mạnh Nhất Tông nảy ra ý xấu tìm cái quần lót ướt đầm kia bỏ vào bên trong hoa huyệt.

“Anh làm gì nha... em không muốn làm...”

Mạnh Nhất Tông hôn lỗ tai cậu một cái nói: “Không làm, không muốn thấy nước chảy ra.”

Nguyễn Tri Khiêm lầm bầm mấy câu gì Mạnh Nhất Tông không nghe rõ, mà Nguyễn Tri Khiêm cũng không đem quần lót lấy ra, tùy ý Mạnh Nhất Tông làm gì cậu thì làm trong chốc lát mệt mỏi mà ngủ quên.

Nguyễn Tri Khiêm lần thứ hai thức dậy phía sau đã không có nhiệt độ của Mạnh Nhất Tông, cậu nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, đã hơn tám giờ.

Mình cứ nhiên ngủ lâu như vậy... Nguyễn Tri Khiêm xoa xoa đôi mắt, đứng dậy muốn đi đến phòng khách.

“Ừm...” Vừa đứng lên Nguyễn Tri Khiêm cảm giác chân của mình mềm đến không chịu được, mà dâm dịch bên trong hoa huyệt cũng không có chảy ra,.. cái quần lót còn chưa có lấy ra.

“Bại hoại...”

Nguyễn Tri Khiêm tùy tiện cầm một cái áo ngủ phủ thêm, cũng không đem quần lót lấy ra. Chậm rãi đi ra khỏi phòng, kêu một tiếng: “Nhất Tông?”

Qua hai phút cũng không nghe người trả lời, Nguyễn Tri Khiêm nghe được mùi thơm thức ăn, phỏng chừng Mạnh Nhất Tông đang ở nhà bếp làm cơm. Trong lòng cậu ấm áp, tăng cao âm lượng lại gọi một tiếng: “Mạnh Nhất Tông —— “

“Ah ——” Mạnh Nhất Tông lần này nghe thấy được, mặc tạp dề vôi vôi vàng vàng từ phòng bếp chạy ra. Nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đứng ở trên lầu nở nụ cười với mình, anh hướng Nguyễn Tri Khiêm cho một cái hôn gió, nói: “Nguyễn Nguyễn, chuẩn bị ăn cơm!”

Nguyễn Tri Khiêm nghe anh gọi nhũ danh của mình, có chút ngượng ngùng: “Em đi rửa ráy trước đã ...”

“Ăn xong rồi thì tắm rửa, thức ăn anh đã làm xong.” Mạnh Nhất Tông nói xong đi vào bưng thức ăn ra.

Nguyễn Tri Khiêm nghĩ cũng phải, bên trong trần trụi cái gì cũng không có mặc, có chút ngượng ngùng. Nhưng lại không muốn để cho Mạnh Nhất Tông đợi lâu, cậu đem áo ngủ bằng tơ tằm tùy tiện quần chặt rồi đi xuống lầu.

Da của Nguyễn Tri Khiêm rất trắng, mặc áo ngủ màu đen làm một đoạn nhỏ cánh tay và chân lộ ra ngoài nhìn càng trắng hơn. Trước ngực còn có loang lổ vết tích, Mạnh Nhất Tông có một loại cảm giác chiếm hữu lãnh địa khó giải thích được.

“Thơm quá nha!” Nguyễn Tri Khiêm trực tiếp ngồi xuống, không cảm giác được tầm mắt của Mạnh Nhất Tông đang nhìn mình.

“Anh đã lâu không có nấu ăn, em ăn thử xem.” Mạnh Nhất Tông nâng mặt của Nguyễn Tri Khiêm lên, hôn một cái mới ngồi xuống.

Lần này có thể tính là lần đầu tiên Nguyễn Tri Khiêm ăn thức ăn do Mạnh Nhất Tông tự tay làm, sau khi hai người sống cùng nhau sinh hoạt cơ bản đều do Nguyễn Tri Khiêm làm.

Nguyễn Tri Khiêm gấp một khối khoai tây hầm nếm thử sau đó lộ ra cử chỉ tán dương. Mạnh Nhất Tông như một con chó lớn chờ chủ nhân khen ngợi, nhìn thấy biểu tình của Nguyễn Tri Khiêm làm như quả thực ở phía sau có cái đuôi lay động qua lại.

Thể lực Nguyễn Tri Khiêm tiêu hao quá lớn, thêm vào thức ăn mùi vị thật sự ngon tất nhiên đã ăn không ít.

Sau khi ăn xong Mạnh Nhất Tông còn muốn đi rửa chén, Nguyễn Tri Khiêm ăn quá no nên muốn đứng một hồi, bèn đem việc rửa chén đoạt lấy. Mạnh Nhất Tông biểu thị nghe lời bà xã ra khỏi nhà bếp xem tivi.

“Anh làm gì nha! Còn chưa có rửa chén xong đây...” Hai tay Nguyễn Tri Khiêm đều là bọt xà phòng, mà Mạnh Nhất Tông đột nhiên từ phía sau ôm lấy cậu, tay cũng không thành thật dỏ vào trong áo ngủ.

“Nguyễn Nguyễn, cứ nhiên cái gì cũng không mặc, có phải là chê anh không ra sức đủ?” Mạnh Nhất Tông cắn lỗ tai cậu, âm thanh trầm trầm, gõ vào màng tai Nguyễn Tri Khiêm.

“Không phải...anh nói ăn xong rồi mới cho em tắm nha...” Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho thật ngứa, không nhịn được muốn trốn: “Không muốn đùa, ngày mai em còn phải đi làm.”

Mạnh Nhất Tông trầm thấp bật cười: “Được được được, thế nhưng anh còn một việc chưa có làm.”

“Cái gì?” Nguyễn Tri Khiêm đem cái đĩa cuối cùng rửa sạch sẽ.

“Em đợi một chút đi ra ngoài thì biết.” Nói xong Mạnh Nhất Tông đi ra ngoài. Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho có chút hiếu kỳ, cầm chén đĩa úp lên kệ bếp rồi đi theo sau anh.

Mạnh Nhất Tông ngồi ở trên ghế sa lon chơi điện thoại di động, Nguyễn Tri Khiêm ngồi bên cạnh hỏi anh còn chuyện gì chưa có làm. Mạnh Nhất Tông cười hắc hắc hai tiếng, đem Nguyễn Tri Khiêm đè xuống ghế

sa lon, rồi kéo thắt lưng vây quanh ở bên hông cậu.

Không còn thắt lưng áo ngủ trong nháy mắt mở ra, tơ tằm trơn mềm lướt qua làn da Nguyễn Tri Khiêm một mảnh trắng loáng trong nháy mắt hiện ra trước mắt Mạnh Nhất Tông. Bên trong áo ngủ chỉ có duy nhất một miếng vải ở phía dưới hoa huyệt, lộ ra một màu xanh ngọc.

“Ngày mai anh phải đi công tác đến một tuần lễ, anh phải chụp một vài bức ảnh, buổi tối nhìn...” Mạnh Nhất Tông cả người chen vào giữa hai đùi Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm thuận theo mở chân ra ôm lấy anh.

“Vậy anh cứ chụp đi, đem quần áo mở ra làm cái gì...” Nguyễn Tri Khiêm không rõ ý của anh, ngơ ngác mà nhìn về phía Mạnh Nhất Tông.

“...” Mạnh Nhất Tông cảm thấy bà xã của mình có lúc thật sự rất ngốc, vì vậy dùng hành động nói chuyện, lấy điện thoại di động chụp quần áo cởi ra một nửa của Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn thấy rốt cuộc mới biết Mạnh Nhất Tông muốn chụp là loại ảnh nào, mặt ửng đỏ, thân thể không tự chủ được muốn cuộn tròn lại.

“Trốn cái gì? Không phải mới vừa nói cho anh chụp à?” Mạnh Nhất Tông nở nụ cười, cúi xuống hôn một cái lên đôi môi cậu đem một bên đùi của cậu giữ lại, từ dưới đi lên mà chụp ảnh cậu.

Hoa huyệt cất giấu một mảnh vải màu xanh ngọc cùng với thân thể trắng mịn liếc mắt một cái là rõ mồn một, trên làn da dấu hôn màu hồng tím có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nguyễn Tri Khiêm thẹn thùng dùng mu bàn tay che đôi mắt, nhỏ giọng nói: “Không muốn chụp loại ảnh này...”

Mạnh Nhất Tông ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ coi như cậu đang làm nũng, đổi thành chế độ quay video rồi từ từ đem cái quần lót phụ nữ kia rút ra. Phía dưới Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được bắt đầu co rút lại, đem quần lót kẹp chặt chẽ. Đã qua mấy tiếng, dâm dịch chảy ra không nhiều, mà cái miệng nhỏ mở ra đóng lại vẫn chảy ra từng tia từng tia dâm dịch.

“Không muốn chụp nữa!” Nguyễn Tri Khiêm cũng không dám nhìn Mạnh Nhất Tông, mu bàn chân vuốt ve eo của Mạnh Nhất Tông mấy cái.

Mạnh Nhất Tông miệng thì nói được nhưng tay vẫn tiếp tục chụp ảnh, chụp đến hài lòng mới đem người ôm lên lầu rửa ráy.

“Lần sau chúng ta dùng máy ảnh SLR chụp...” Tâm tình Mạnh Nhất Tông hiển nhiên rất tốt, ôm một người bốn năm mươi cân lên lầu cũng vô cùng thoải mái.

“Máy ảnh SLR không phải để cho anh chụp mấy chuyện này!” Nguyễn Tri Khiêm sinh khí lườm anh một cái.

“Ngược lại chỉ có anh xem mà...thôi..” Mạnh Nhất Tông dùng chóp mũi cà cà chóp mũi Nguyễn Tri Khiêm nói: “Nguyễn Nguyễn của anh ăn quá ngon, anh không ghi hình lại là có lỗi với chính mình.”

“Nịnh nọt là giỏi!” Nguyễn Tri Khiêm bị anh chọc phát cười, ôm chặt cổ của anh nói: “Vậy chỉ có thể một mình anh xem, không cho người khác xem...”

Hai người đi tới buồng tắm, Mạnh Nhất Tông để Nguyễn Tri Khiêm xuống, giúp cậu pha nước tắm.

“Đương nhiên! Ai nhìn anh đào con người của hắn ra luôn!”

Nguyễn Tri Khiêm cười tiến lên ôm lấy eo của anh, cười đến ngọt ngào mà sủng nịch.

Máy ảnh SLR (hoặc máy ảnh DSLR nói riêng cho các máy ảnh SLR kỹ thuật số)

Máy ảnh Single-lens Reflex là loại máy ảnh một ống kính sử dụng gương lật để phản chiếu khung cảnh nhìn thấy từ ống kính đi lên lăng kính 5 mặt hoặc hệ 5 mặt gương phản chiếu (Pentaprisms hoặc penta-mirrors). Từ khung ngắm (view finder), người chụp quan sát được đúng những gì ống kính đang ghi nhận. Mọi hoạt động cơ bản của máy ảnh SLR như lấy nét và đo sáng đều thông qua kính (TTL – Through the Lens). Do đó, yếu tố phản chiếu (reflex) hình ảnh từ ống kính qua gương lật được xem như cấu trúc căn bản của máy ảnh SLR.

Chương 11: Ngẫu nhiên gặp gỡ

Ngày hôm sau hai người đều phải đi làm, Mạnh Nhất Tông đi nước ngoài công tác một tuần lễ, Nguyễn Tri Khiêm đêm qua đã giúp anh chuẩn bị xong hành lý, hai người đơn giản ăn điểm tâm rồi từng người đi làm.

Hai người từ khi kết hôn chưa bao giờ tách ra thời gian dài như vậy, làm Nguyễn Tri Khiêm cũng thật sự có chút không quen. Bạn cậu vốn không nhiều, lúc này Mạnh Nhất Tông không ở nhà, thời gian của cậu trôi qua thật khó khăn.

Buổi chiều đúng giờ tan sở, Nguyễn Tri Khiêm suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động gọi cho bạn tốt của mình là Liễu Dương hẹn hắn đi ra ăn một bữa cơm. Liễu Dương cười đáp ứng, nói là một lát tới trường học đón Nguyễn Tri Khiêm.

Liễu Dương là bạn tốt nhất của Nguyễn Tri Khiêm, hai người quen biết mười mấy năm, Liễu Dương biết tình trạng thân thể của Nguyễn Tri Khiêm, cũng biết hoàn cảnh gia đình của cậu, có thể nói giữa hai người không hề có bí mật. Mà sau khi kết hôn Nguyễn Tri Khiêm ít nhiều gì cũng có chút lơ là với Liễu Dương nhất thời nhớ tới việc này còn có chút tiếc nuối.

Kết thúc trò chuyện Nguyễn Tri Khiêm ngồi ở trong phòng làm việc đọc sách, cậu làm thầy dạy mỹ thuật buổi chiều là có thể ra về, cũng không cần ở lại giờ tự học buổi tối. Mà bọn học sinh một tuần năm ngày đều ở trường, lui tới mấy phòng học là rất bình thường.

“Thầy Nguyễn?”

Nguyễn Tri Khiêm đang cúi đầu đọc sách, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình. Cậu ngẩng đầu nhìn lên, là học sinh của lớp cô Tiểu tên là Ngô Phàm.

“Có chuyện gì không?” Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, đem sách khép lại.

“Không có, chỉ là nhìn thấy thầy ở chỗ này đọc sách, không nhịn được đến chào hỏi thầy.” Ngô Phàm lớn lên không thật đẹp trai, nhưng ngũ quan đoan chính, lại có cái đầu trọc, rõ ràng là một học sinh tướng mạo hơi xấu nhưng là một học sinh rất biết điều.

“Ồ...” Nguyễn Tri Khiêm đáp một tiếng: “Gần đây học tập thế nào?”

Ngô Phàm nghe vậy cười rộ lên: “Lần trước chỉ do bất ngờ, em sẽ cố gắng.”

Nguyễn Tri Khiêm cười cười, tán dương vỗ vỗ vai Ngô Phàm rồi cúi đầu xem sách.

Ánh tà dương từ bên ngoài cửa sổ chênh chếch chiếu vào Nguyễn Tri Khiêm làm cả người cậu như được bao phủ bởi một tầng kim quang. Ngô Phàm cảm thấy mình có thể nhìn thấy cả những sợi lông tơ trên gương mặt tinh tế của Nguyễn Tri Khiêm... Nó có chút si mê nhìn Nguyễn Tri Khiêm, muốn tiếp tục nói thì điện thoại của Nguyễn Tri Khiêm vang lên. Ngô Phàm như vừa tỉnh giấc chiêm bao phục hồi tinh thần lại, mãi đến tận khi Nguyễn Tri Khiêm nói lời tạm biệt với nó thì tâm nó mới yên tĩnh lại.

Nguyễn Tri Khiêm vừa ra cửa trường thì nhìn thấy xe của Liễu Dương đậu ở ven đường, cậu nhanh chóng bước lên xe, nói cho Liễu Dương địa chỉ cần đến.

Liễu Dương khởi động xe, thỉnh thoảng nhìn Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm bị hấn làm cho không hiểu ra sao.

“Làm sao vậy? Trên mặt tôi có dính gì sao?” Nguyễn Tri Khiêm mở tấm che nắng ra soi soi mặt vào kiếng xe.

“Không có” Liễu Dương cười nói: “Cảm thấy khí chất của cậu không giống lúc trước lắm.”

Nguyễn Tri Khiêm không nhẹ không nặng thúc cùi chỏ hấn một cái: “Nói lăng nhăng gì đấy.”

“Thật sự.” Liễu Dương thừa dịp đợi đèn xanh đèn đỏ nghiêng người sang xem xét cẩn thận Nguyễn Tri Khiêm một hồi, rồi nói: “Trở nên mềm mại hơn càng ra dáng vợ hiền.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe hai chữ vợ hiền bất chợt nhớ lại ngày hôm qua cùng Mạnh Nhất Tông hồ đồ, mặt không tự chủ được đỏ lên.

“Xem ra tôi nói không sai, nhớ tới chuyện tốt gì mà mặt đỏ thành như vậy?” Liễu Dương không nhịn được liếc cậu một cái, có chút ghét bỏ.

“Không, không có gì!” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng nói: “Cậu và Tiểu Ngọc thế nào rồi? Khi nào thì mời tôi uống rượu nha?”

Lúc này xe đã chạy đến nơi, Liễu Dương nghe vậy trầm mặc một hồi, mới nói: “Chúng tôi chia tay rồi, cô ấy... Bị người ta cướp rồi.”

“.....” Nguyễn Tri Khiêm giật mình nhìn về phía Liễu Dương thấy thần sắc hẩn âm trầm như muốn phát hỏa rất là hồi hận, vì mình thực sự quá lâu không quan tâm đến bạn.

“Dương Dương, xin lỗi, tôi...”

Liễu Dương vung vung tay: “Không sao, coi như chưa từng xuất hiện người này.”

Nguyễn Tri Khiêm nhú mày không biết làm sao an ủi người bạn tốt nhất của mình. Ngược lại Liễu Dương biết tính tính này của cậu, chủ động cười một cái nói là tới ăn cơm không nên nói chuyện không vui, Nguyễn Tri Khiêm mới phục hồi tinh thần lại.

Hai người đi vào quán cơm tư nhân, bỗng nhiên Nguyễn Tri Khiêm nghe phía sau truyền đến một tiếng “Cậu... thầy Nguyễn!”

Lịch Dương với khuôn mặt trẻ con xuất hiện ở trước mắt, biểu tình của Nguyễn Tri Khiêm không khỏi nhuyền xuống: “Lịch Dương! Cùng với ai đi ra ăn cơm? Không đi học sao?”

Liễu Dương quan sát cậu nam sinh trước mắt, ra hiệu Nguyễn Tri Khiêm giới thiệu một chút.

“Đây là Dương Dương bạn của thầy, Lịch Dương cháu trai của Nhất Tông.”

“Chào cậu!” Liễu Dương làm ra một tư thế bắt tay, liền bị Lịch Dương ôm lấy: “Anh cũng là tên Dương Dương sao?”

Liễu Dương có chút dở khóc dở cười: “Đúng, tôi tên là Liễu Dương.”

“Dương Dương ca xin chào!” Lịch Dương dùng hai tay ôm lấy vai Liễu Dương thuận tiện trả lời vấn đề Nguyễn Tri Khiêm mới hỏi: “Em đi với mẹ em, còn có bà ngoại.”

Nguyễn Tri Khiêm sững sốt một chút, mẹ của Lịch Dương là chị của Mạnh Nhất Tông, bà ngoại không phải là... mẹ của Mạnh Nhất Tông sao?

Hai người kết hôn đến bây giờ, Nguyễn Tri Khiêm chỉ nghe Mạnh Nhất Tông nói đến mẹ mình có một lần. Từ dăm ba câu cậu cũng hiểu được chuyện bên trong, mẹ của Mạnh Nhất Tông rất không tán thành chuyện của hai người bọn họ.

Trong khi Nguyễn Tri Khiêm vẫn còn đang suy tư những việc này thì một người phụ nữ trung niên cùng một lão phu nhân thoát nhìn thân thể rất khỏe mạnh đi vào quán cơm tư nhân.

“Dương Dương, làm gì chứ, còn không đi vào?”

Lịch Dương nghe vậy nghiêng người ra nhìn, Mạnh Nhất Tiếp lập tức nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm. Mạnh Nhất Tiếp nhận ra cậu nhưng cũng không tán thành chuyện của cậu và em trai mình. Tần Trần thần sắc bỗng nhiên lạnh lẽo nói: “Lịch Dương, còn không mau lại đây!”

Lịch Dương mặc dù biết chuyện của cậu mình người trong nhà không đồng ý, nhưng không nghĩ rằng đã đến tình trạng “kiếm bạt nỗ trường” này. Không thể làm gì khác hơn là le lưỡi nói: “Mợ, Dương Dương ca, em đi trước đây...”

Nguyễn Tri Khiêm nhu nhu đầu của nó, cười cười: “Đi thôi.”

Ba người đều đã đi, Nguyễn Tri Khiêm cùng với Liễu Dương mới đi đến phòng riêng mình đặt trước.

Vừa vào cửa, Liễu Dương liền hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Nguyễn Tri Khiêm dờ khóc dờ cười nhìn hấn nhú chặt lông mày, đi lên đưa tay ra mời hấn ngồi, rồi nói: “Làm gì phải trưng ra vẻ mặt này.”

“Không phải cậu đã nói mọi việc tốt vô cùng? Vậy sao mẹ của anh ta..”

“Nhất Tông ít khi nhắc đến mẹ của anh ấy, tôi chỉ biết là bà ấy vô cùng coi trọng đứa con trai này, mà Nhất Tông lại thành đồng tính luyến ái.” Nguyễn Tri Khiêm nhấp ngụm trà, từng ngụm trà đắng chất lưu lại giữa răng môi, cậu nói: “Nhất Tông lập gia đình với tôi, nếu bà ấy biết đến tôi... Nói không chừng cũng sẽ không tức giận như vậy?”

Liễu Dương nghe thấy câu cuối cùng cậu nói có vẻ tự giễu, như bất đắc dĩ than thở, không khỏi chân mày nhú chặt hơn: “Không nên nói mình như vậy!”

Nguyễn Tri Khiêm vung vung tay: “Không sao, mẹ anh ấy hẳn còn chưa biết.”

Lần này Liễu Dương ngược lại trầm mặc một thời gian dài, mãi đến khi người phục vụ mang món ăn lên, hẳn mới mở miệng: “Kỳ thực tôi cảm thấy hai người tìm hiểu về nhau không đủ?”

Tay Nguyễn Tri Khiêm đang gấp thức ăn phải hạ xuống.

Cục diện bây giờ đối với Nguyễn Tri Khiêm mà nói, là kết quả của sự nỗ lực của cậu. Mạnh Nhất Tông thoát nhìn rớt cục nguyên ý tiếp thu cậu xoắn xuýt cùng một chỗ đồng thời anh vẫn yêu cậu như trước. Cuộc sống của hai người có chút đơn điệu vô vị, cậu chưa từng hỏi cảm thụ của Mạnh Nhất Tông cậu cảm thấy như vậy là đủ.

Bạn của cậu quá ít, đối với quyết định của cậu đều biểu thị chống đỡ.

Người yêu của cậu cũng rất tốt, giữa hai người không đầm ấm mật mật cũng không quá lạnh nhạt.

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy như thế này đã đủ rồi.

Về phần người nhà Mạnh Nhất Tông nếu như có thể tiếp thu mình đương nhiên là tốt nhất. Nếu như thực sự không được, Nguyễn Tri Khiêm cũng không dám cưỡng cầu.

Cậu chưa từng hỏi Mạnh Nhất Tông đến tột cùng là nghĩ như thế nào, cậu vô cùng thận trọng không dám lướt qua ranh giới mong manh kia, sợ mình hỏi nhiều làm Mạnh Nhất Tông không vui.

Tất cả những thứ này đến không dễ, cậu không dám manh động.

Vì vậy cậu không thể làm gì khác hơn là như khi còn bé ở nhờ nhà Vương Chân Chân vậy, lẳng lặng quan sát, làm tốt tất cả những việc mà cậu cho là thoả đáng, đổi lấy một câu rất ngoan.

Liễu Dương hỏi như vậy, cậu mới phát hiện, Mạnh Nhất Tông chưa từng nói tốt cũng chưa từng nói không tốt. Cậu chưa từng gặp người nhà của Mạnh Nhất Tông ngoại trừ Lịch Dương. Có chút châm chọc là, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ và chị của Mạnh Nhất Tông lại là ngẫu nhiên mà gặp.

Mạnh Nhất Tông đến tột cùng có nghĩ bản thân mình là người nhà không?

“Tri Khiêm? Làm sao vậy... Phát giác cái gì?” Liễu Dương ở trước mắt Nguyễn Tri Khiêm quơ quơ bàn tay, Nguyễn Tri Khiêm mới phục hồi tinh thần lại.

“Không có chuyện gì...” Nguyễn Tri Khiêm đối với hắc ám này nở nụ cười: “Cậu nói đúng, tôi phải trở về suy nghĩ thật kỹ.”

“Có việc hai người cùng nhau giải quyết. Đừng có như giống tôi, cảm giác mình làm rất hoàn mỹ cho cô ấy tất cả những gì cô ấy mong muốn, nhưng xưa nay chưa từng hỏi cô ấy mong muốn cái gì.” Liễu Dương cười khổ một tiếng: “Đến cuối cùng, dĩ nhiên tôi cũng không biết trách ai...”

Nguyễn Tri Khiêm như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Không nói chuyện này nữa không phải là cậu chuẩn bị thắng chứ sao? Như thế nào...”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian dài không gặp, lúc kết thúc câu chuyện thì đã hơn chín giờ. Liễu Dương đưa Nguyễn Tri Khiêm về nhà, nói là lần sau thắng chức lại mời cậu ăn cơm.

Đã bước vào tháng mười một, Nguyễn Tri Khiêm về đến nhà cảm thấy lạnh như băng. Cậu rất ít khi trở về trễ như Mạnh Nhất Tông, đêm nay theo lý thuyết cũng không có gì khác nhưng cậu cảm thấy rất lạnh.

Cậu gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông chuông điện thoại vang lên hai tiếng rồi bị ngắt, hẳn là đang bận. Nguyễn Tri Khiêm để điện thoại di động xuống, đi vào đi tắm.

Tắm xong đi ra, cậu nhìn điện thoại di động không có cuộc gọi nhỡ cũng không có tin nhắn. Cậu ngồi yên một hồi, đứng dậy xuống dưới lầu đi đến phòng làm việc.

Bên trong phòng làm việc có chút loạn, nhưng Nguyễn Tri Khiêm đang vẽ trong phòng coi như dọn dẹp không sai. Trên đất để không ít đã tác phẩm đã hoàn thành, đang trên giá vẽ là một bức tranh hoàn thành một nửa: vẽ cảnh tà dương trên bãi biển.

Đây là cảnh bọn họ đến tiểu đảo đi tuần trăng mật thấy cảnh được, buổi chiều vài chi tiết Nguyễn Tri Khiêm nhớ không rõ, cậu chỉ nhớ rõ bầu trời thay đổi màu sắc dần dần từ màu lam đến chanh, mặt biển khác nào một chiếc gương đem màu sắc bầu trời phản chiếu ra.

Còn có hình ảnh Mạnh Nhất Tông đang đứng ngược sáng.

Cậu không khỏi cười cười, nhìn một hồi, cũng không dự định tiếp tục vẽ tranh, mà ngồi qua một bên trước máy vi tính chuẩn bị giáo án. Mái tóc ướt nhẹ còn chảy nước, có những giọt nước thuận theo chiếc cổ tinh tế thon dài chảy qua xương quai xanh, rơi xuống chỗ không nhìn thấy được.

Nguyễn Tri Khiêm lại không có cảm giác gì, chuyên tâm chỉnh sửa bài.

Trên lầu màn hình điện thoại di động sáng lên không có người phát hiện, lại bưng bình liên tục phát sáng, mãi đến tận khi điện thoại sắp hết pin không còn sáng được.

Chương 12: Suy nghĩ thật kỹ.

Đợi đến khi Nguyễn Tri Khiêm nhu nhu đôi mắt cay xè lên lầu lúc chuẩn bị ngủ mới nhìn thấy điện thoại

có mấy cuộc gọi nhờ vả và vài tin nhắn, cậu mới nhớ tới mình có gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông. Cậu có chút ảo não mà trách mình đắm chìm trong một đoàn suy nghĩ rối loạn mà quên mất chuyện nghịch mũi giờ, nói không chừng cuộc điện thoại vừa rồi của mình đã quấy rối đến Mạnh Nhất Tông.

Cậu nhanh chóng mở tin nhắn, xem Mạnh Nhất Tông nhắn gì.

Anh mới vừa họp xong, em có chuyện gì vậy?

Tri Khiêm, có phải là không cao hứng? Lần họp tác này rất trọng yếu, cho nên anh phải nỗ lực làm việc mà

Ngủ?

Ánh đèn điện thoại di động trở thành nguồn sáng duy nhất trong bóng tối lẳng lặng chiếu vào mặt Nguyễn Tri Khiêm.

Không có đâu, vừa này em đi làm việc, cũng không có việc gì lớn chỉ muốn nói chuyện với anh một chút. Anh cứ yên tâm công tác, em ở bên này mọi việc đều tốt.

Nguyễn Tri Khiêm muốn đem chuyện ngày hôm nay ngẫu nhiên gặp mẹ và chị Mạnh Nhất Tông nói cho anh nghe lại cảm thấy có thể sẽ làm Mạnh Nhất Tông tăng thêm phiền não, nên vừa đánh vào mấy chữ lại xóa bỏ. Bên Mạnh Nhất Tông là buổi chiều, lần này tin nhắn được trả lời rất nhanh.

Vậy thì tốt, sao em còn chưa ngủ?

Uh, em chuẩn bị bài, ngày mai em có tiết dạy

Cậu vừa gửi tin nhắn xong Mạnh Nhất Tông đã gọi video chat cho cậu, Nguyễn Tri Khiêm mở đèn bàn lên rồi nhấn nút chấp nhận.

Gương mặt đẹp trai của Mạnh Nhất Tông xuất hiện ở trong màn hình, do đường truyền internet quốc tế nên hình ảnh rất nhòe lại còn giật giật nữa.

“Thấy được không? Ở chỗ này của anh không thấy rõ!” Âm thanh của Mạnh Nhất Tông cũng đứt quãng, mà nghe ra cũng thật cao hứng.

Nguyễn Tri Khiêm cũng không khỏi nở nụ cười: “Thấy được, bất quá xem anh nói chuyện giống như người máy.”

Mạnh Nhất Tông hôn màn hình một cái, bùm một tiếng thật dài thật lâu vang vọng ở trong không gian

phòng ngủ.

“Kỳ thực anh rất f——l——a——s——h—— “

Vốn âm thanh truyền đi đã chậm, Mạnh Nhất Tông bắt chước nói càng chậm hơn. Nguyễn Tri Khiêm nghe giọng nói của Mạnh Nhất Tông, dần dần yên lòng cũng không nghĩ bậy nghĩ bạ, trong lòng tưởng niệm tình cảm giữa hai người tận dụng mọi thứ mà thẩm thấu ra.

“Đã quen thuộc chưa?” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ giọng hỏi.

“Lúc đi học anh ở chỗ này gốc quá lâu, đều có chút phiền!” Mạnh Nhất Tông trả lời, đem camera điện thoại chuyển hướng đến bàn ăn của mình nói: “Vẫn là thức ăn ở nhà ăn ngon hơn ~ “

“Vậy anh còn không mau trở về...” Nguyễn Tri Khiêm siết chặt lấy áo ngủ, nghe giọng nói thậm chí có mùi vị nũng nịu.

Mạng quốc tế rất chậm tín hiệu cũng không rõ ràng nhưng Mạnh Nhất Tông vẫn nghe chuẩn xác không lầm những gì Nguyễn Tri Khiêm nói.

“Có phải là nhớ anh rồi không?”

Trên màn hình gương mặt của Mạnh Nhất Tông rất nhòe thêm âm thanh truyền đến cũng không rõ nhưng Nguyễn Tri Khiêm lại có thể tưởng tượng rõ ràng từng tất da thịt trên gương mặt của anh.

Mạnh Nhất Tông không nghe Nguyễn Tri Khiêm nói lời nào, chỉ nhìn mình, trong lòng cũng mềm mại cực kì. Âm thanh cũng không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mang theo đặt sệt tưởng niệm.

“Anh cũng nhớ em, ngoan ở nhà chờ anh đi.” Mạnh Nhất Tông nói xong thì hôn một cái vào màn hình.

Nguyễn Tri Khiêm ừ một tiếng, cũng học theo rầm rập, hôn một cái vào màn hình. Sau khi chấm dứt Video chat Nguyễn Tri Khiêm phát ngốc một hồi mới quay người nằm xuống. Cậu còn tưởng rằng mình ngủ không được, nhưng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Nguyễn Tri Khiêm ngủ rất yên tĩnh, tư thế ngủ cũng rất tốt, tối hôm nay Mạnh Nhất Tông cũng chưa từng xuất hiện trong mộng của cậu. Sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Nguyễn Tri Khiêm vẫn duy trì tư thế ngủ như tối hôm qua, chỉ là phía sau không ai ôm cậu thật là có chút không quen.

Nguyễn Tri Khiêm rất nhanh thu thập xong chuẩn bị đi làm, không như trong tưởng tượng không biết làm thế nào, lại cũng không cảm thấy có chuyện gì thay đổi.

Mạnh Nhất Tông bên này thật bận rộn, sau khi ăn xong cơm tối trở lại phải tiếp tục hoàn thành việc thay đổi phương án. Có lúc sau khi xong việc lại phải cùng đối tác xã giao, không giống như trước đây chỉ thuần

túy làm việc tập trung vào chuyên môn, dù sao lúc trước chỉ nuôi sống một cái miệng của mình, hiện tại lại quản lý toàn bộ sở sự vụ. Mạnh Nhất Tông mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng không chống cự hình thức công việc như vậy. Rất ít người đem ham muốn của mình biến thành công việc, nói thật, chuyện này làm hao mòn rất nhiều nhiệt tình, cuối cùng có lẽ ham muốn cũng không còn là ham muốn.

Lúc học đại học anh ở bên này một thời gian dài, lần này trở lại anh ở trong một khách sạn. Anh vẫn muốn có thời gian rảnh đi tìm bà chủ nhà lúc trước anh ở trọ đi học, dù sao mấy năm trước bà ấy chiều cổ anh không ít.

Ngày hôm nay cùng Nguyễn Tri Khiêm chat video khoảng mười phút, nói thật, anh yêu thích hình thức liên lạc như thế này. Mặc dù nói ở trong nước hai người mỗi ngày đều phải đi làm, trong vòng một ngày thời gian gặp mặt cũng không phải là nhiều, thế nhưng trong cuộc sống trừ mình ra còn có một người khác ở khắp mọi nơi quan tâm mình anh vẫn còn có chút không quen. Anh yêu Nguyễn Tri Khiêm, anh biết rõ. Hơn nữa còn càng ngày càng thêm yêu cậu. Thế nhưng không thể không nói, anh luôn cảm giác Nguyễn Tri Khiêm rất “Đỉnh” người.

Loại “đỉnh” này cũng không phải nói Nguyễn Tri Khiêm mọi thời khắc quần lấy anh, mà anh cảm giác Nguyễn Tri Khiêm quá mức ý lại vào anh.

Vừa bắt đầu anh đương nhiên là hưởng thụ loại ý lại này, thế nhưng anh dần dần phát hiện, bởi vì Nguyễn Tri Khiêm bạn bè quá ít, chỉ cần Nguyễn Tri Khiêm rảnh rỗi, trên căn bản sẽ vây quanh mình. Có lúc sẽ đến phòng vẽ tranh vẽ vờ, nếu như không cần đi làm cũng không muốn vẽ tranh. Nguyễn Tri Khiêm như hoa hướng dương vậy im lặng ở mọi thời khắc đều chú ý đến mình.

Mạnh Nhất Tông vắt hết óc muốn cho cậu quen biết thật nhiều bạn bè, làm phong phú thêm sinh hoạt của mình, mà Nguyễn Tri Khiêm cũng không để ý những thứ này. Nguyễn Tri Khiêm đối với anh, trên căn bản chính là “Chỉ cần anh tốt là em cũng thấy tốt”. Điều này làm cho Mạnh Nhất Tông không thở nổi. Bởi vì ái tình, đem một người ở thế giới khác trên căn bản thiết lập trên thế giới của mình, trách nhiệm như vậy là quá lớn.

Anh rất ít đi vào phòng vẽ tranh của Nguyễn Tri Khiêm cũng vì nguyên nhân này. Anh muốn chừa lại cho Nguyễn Tri Khiêm một không gian chỉ thuộc về chính cậu.

Mạnh Nhất Tông lung ta lung tung nghĩ, rất nhanh đã trở về khách sạn. Trở lại khách sạn làm việc một hơi đổi xong phương án cũng đã hơn mười giờ. Tắm xong nằm ở trên giường nhằm chán mà lướt weibo, nhìn xem ngày hôm nay trong nước xảy ra chuyện gì. Đơn giản là minh tinh nào ly hôn, minh tinh nào xuất quỷ. Mạnh Nhất Tông cảm thấy buồn cười, quả nhiên vòng giải trí chức trách chính là giải trí cho nhân dân.

Lướt Weibo xong anh mở mấy bức ảnh ra nhìn một chút. Trong điện thoại di động của anh kỳ thực rất ít ảnh chụp chung với Nguyễn Tri Khiêm, lần trước tự chụp còn phải chờ đến khi hai người đi tuần trăng mật chơi. Hình ảnh mới nhất là hai ngày trước anh chụp, Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho nước mắt mờ lung rồi bị anh chụp được. Anh liếc mắt nhìn thì lập tức cứng lên. Nhưng thật sự là hơi mệt lại không có người yêu bên cạnh tự mình tuốt cũng tẻ nhạt vô vị, Mạnh Nhất Tông nhìn lập tức dự định ngủ.

Mạnh, cậu đang ở nước Anh?

Mạnh Nhất Tông mới vừa ấn tắt điện thoại thì một tin nhắn vừa gửi đến lại lần nữa làm sáng màn hình. Đến từ Thor.

Thor là người bạn trước đây lúc ở bên này anh quen trong vòng tròn gay này. Bên này hoàn cảnh xã hội phóng khoáng hơn nhiều, Mạnh Nhất Tông là một soái ca Đông Phương đặc sắc đã sớm đem tính hướng của mình nói rõ.

Đúng, đến đây đi công tác một tuần.

Đi ra không? Ý của Thor hẳn là hẹn anh đi ra uống rượu, thuận tiện ôn lại chuyện xưa.

Mạnh Nhất Tông xem thời gian, hơi trễ, thêm vào ngày hôm nay xác thực rất uể oải, liền cự tuyệt.

Ngày hôm nay không được, ngày khác đi.

Được. Chờ cậu liên hệ.

Mạnh Nhất Tông đem điện thoại di động ném lên tủ đầu giường, rất nhanh nện mà chìm vào giấc ngủ.

Chương 13: Nói đến luân lý gia đình một chút

Lúc trước Nguyễn Tri Khiêm không cảm thấy phương thức sinh hoạt của mình vô vị nhưng trải qua mấy ngày này rất cực cậu cũng cảm thấy. Chỉ có một đường đi làm rồi về nhà, một mình ở trong nhà xem kịch, âm thanh lớn đến mức trên lầu hai có thể nghe có lẽ như vậy mới cảm thấy phong phú hơn một chút.

Cậu đã đem những tấm ảnh chụp cùng Mạnh Nhất Tông lúc tuần trăng mật sàng lọc tu sửa lại, sau đó tỉ mỉ viết một phần *công lược, đây coi như là chuyện thú vị nhất mà cậu làm mấy ngày qua. Công lược còn thiếu một phần kết, tối hôm nay là có thể hoàn thành.

Đây đã là ngày thứ sáu Mạnh Nhất Tông đi công tác, ngày mai Mạnh Nhất Tông có thể trở về.

Trong sách ảnh cậu không chọn những tấm ảnh chụp toàn bộ khuôn mặt Mạnh Nhất Tông, đa số đều là ảnh chụp gò má, bóng lưng, vóc người cao to, chiều rộng của vai, eo nhỏ, sống mũi cao và cái trán trơn bóng, đủ để phác họa ra đây là một người đàn ông tràn ngập mị lực.

Nguyễn Tri Khiêm không nhận được vượn ngón tay sờ sờ đôi môi trên bức ảnh, khi chạm vào cảm xúc lạnh băng mới giật mình tỉnh lại, đổ cả mặt mà thu tay về. Mấy ngày nay Mạnh Nhất Tông cũng cùng cậu trò chuyện video, tuy rằng thời gian mỗi lần rất ngắn nhưng cũng coi như “Mỗi ngày gặp mặt”. Cậu có lên diễn đàn xem qua để biết lúc bạn trai không ở bên mình thì phải làm sao để quan hệ của hai người càng thêm gắn bó. Có người nói không cần quan tâm đi ra ngoài làm một pháo bạn trai cũng không biết, có người nói mỗi ngày điện thoại hoặc video phone sex. Làm một pháo chuyện này là không thể nào, Nguyễn Tri

Khiêm nhớ lại chuyện hay người làm trước khi Mạnh Nhất Tông đi một ngày, trong lòng vẫn bí ẩn mong đợi Mạnh Nhất Tông gọi video chat sex, mà Mạnh Nhất Tông một lần cũng không có.

Cậu không có cách nào mở miệng để nói yêu cầu này, một mặt là thẹn thùng, một mặt khác cảm thấy trước đây mình cũng coi là người ít ham muốn giờ chuyển biến thành dạng này nội tâm cậu cũng không biết nên làm sao. Lần trước cậu lén lút dùng đạo cụ thủ dâm vừa vặn bị Mạnh Nhất Tông trở về phát hiện. Từ lần đó về sau cậu cũng không dám dùng đạo cụ nữa. Có lúc sáng sớm thức dậy thấy quần lót ẩm ướt lòng cậu chỉ hy vọng Mạnh Nhất Tông có thể trở về sớm một chút.

Nguyễn Tri Khiêm tùy tiện nấu hai món ăn, vừa xem TV vừa ăn, sau khi thu dọn bát đĩa thì nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Nguyễn Tri Khiêm cả kinh không phải là Mạnh Nhất Tông trở về sớm chứ? Thế nhưng Mạnh Nhất Tông có chìa khóa không cần thiết phải gõ cửa? Còn nữa, bạn của Mạnh Nhất Tông tuy nhiều, lại không có mấy người được mời về nhà. Sẽ là ai chứ? Cậu đem tay dính đầy nước lung tung lau vào tạp dề, cộc cộc mà chạy ra đi mở cửa.

Nhìn thấy người trước mắt, Nguyễn Tri Khiêm không khỏi sững sờ.

“Bác..bác gái?”

Tần Trân vẫn ăn mặc như trước tao nhã mà khéo léo, khí chất cũng rất tốt. Trên mặt tuy rằng không thể tránh khỏi có nếp nhăn nhưng cũng không già nua, bà là dạng người không nói nhưng cũng thể hiện được uy nghiêm. Nói tóm lại, ở tuổi này xem như là bà được bảo dưỡng rất tốt.

“Không mời tôi đi vào?” Tần Trân mặt không đổi sắc nhìn về phía Nguyễn Tri Khiêm, ánh mắt giống như tia X quét nhìn Nguyễn Tri Khiêm.

“A, xin lỗi! Mời vào...” Nguyễn Tri Khiêm giữ cửa mở lớn hơn, nghiêng người sang để Tần Trân đi vào nhà.

Tần Trân lần đầu tiên tới nơi này, quan sát chung quanh một chút rồi mới ngồi vào ghế salông. Nguyễn Tri Khiêm nhanh chóng chạy vào nhà bếp cởi tạp dề ra rót một ly trà nóng, thấp thỏm ngồi ở trên ghế salông bên cạnh Tần Trân.

“Bác gái, người đến bất ngờ không có thời gian chuẩn bị trà ngon cho người, xin thứ lỗi...”

Tần Trân uống một hớp nhỏ nói: “Quả nhiên là thứ thẳng con kia thích uống.”

Nguyễn Tri Khiêm đối với trà đạo cũng không biết, cậu pha trà là nhìn Mạnh Nhất Tông pha rồi học theo răm rắp. Mạnh Nhất Tông là một người thích ăn đồ ngọt lại thích uống trà, Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy hai sở thích này mâu thuẫn đến đáng yêu. Đương nhiên lúc này cậu cũng không dư thừa tâm tình mà cảm thấy Mạnh Nhất Tông đáng yêu, đối mặt Tần Trân, cậu có một loại áp lực vô hình.

“Nhất Tông anh ấy không có ở nhà, đến ngày mai anh ấy mới trở về.” Nguyễn Tri Khiêm không biết cùng Tần Trân tán gẫu cái gì, nên nói một câu để phá tan bầu không khí ngưng ngừng.

“Tôi biết, tôi tới đây tìm cậu.” Tần Trân để ly trà xuống, nhìn ra ngoài cửa mà nói chuyện với cậu.

Nguyễn Tri Khiêm ngồi thẳng lưng lên, ngón chân giấu ở trong đôi dép bông không tự chủ được cuộn lên. Bên trong đôi mắt to hiện lên vẻ phức tạp.

“Cậu hẳn phải biết, tôi chưa bao giờ đồng ý chuyện của các cậu. Còn chị của Nhất Tông tuy rằng không nói gì, tôi cảm thấy cậu thông minh như vậy, hẳn là cũng hiểu rõ thái độ của nó.” Tần Trân sửa sang lại mái tóc, nhìn về phía Nguyễn Tri Khiêm.

“Nhất Tông vô luận là con trai hay là em trai đều đối với cái nhà này rất trọng yếu. Nguyễn tiên sinh, tôi nghĩ cậu là một thầy giáo, đạo đức hiếu kính cơ bản cậu cũng biết chứ.”

Nguyễn Tri Khiêm không nghĩ tới Tần Trân vừa mở miệng lại nói nặng như vậy, cậu có chút sốt sắng cắn môi nói: “Nhưng cuộc sống của Nhất Tông cần phải do anh ấy quyết định...”

Tần Trân nở nụ cười: “Có lúc con cái sẽ phạm hồ đồ, làm gia trưởng có thể để cho nó hồ đồ cả đời sao?”

Nguyễn Tri Khiêm ngây ngấn cả người, cậu chưa bao giờ cảm thấy quan hệ của cậu và Mạnh Nhất Tông là một chuyện hồ đồ. Cậu hết sức nghiêm túc mà chọn Mạnh Nhất Tông là một người cùng chung sống suốt đời, cậu tin tưởng Mạnh Nhất Tông cũng giống như vậy. Chuyện của bọn họ bọn họ tất nhiên biết rõ, cho dù là mẹ của Mạnh Nhất Tông cũng không có tư cách chỉ trích nói sự kết hợp của bọn họ là một “Chuyện hồ đồ” được?

“Bác gái, con và Nhất Tông chưa bao giờ cảm thấy chuyện của chúng con là nhất thời hồ đồ. Cho dù là người cũng không có quyền nói như vậy.” Nguyễn Tri Khiêm lấy dũng khí, nhìn thẳng vào hai mắt Tần Trân mà nói.

“Cậu có hỏi qua nó sao?” Tần Trân uống một hớp trà, vẫn nhàn nhạt nói.

“Cái gì?”

Tần Trân nói bổ sung: “Chuyện của các cậu nó suy nghĩ thế nào.”

“...” Nguyễn Tri Khiêm há miệng, cậu xác thực chưa từng hỏi. Nhưng dù có hỏi thì tất cả mọi chuyện sao có thể dùng dăm ba câu là nói được rõ ràng? “Đúng là chưa từng hỏi, thế nhưng con cảm thấy từ lúc chúng con trao đổi nhân, trong một khắc đó, chính là của thái độ của anh ấy.”

Tần Trân nghe vậy nhìn Nguyễn Tri Khiêm, cũng không vội trả lời, như là đang nghiên cứu người trẻ tuổi

trước mắt này. Người thật không giống như trong ảnh thoát nhìn không khó tiếp cận, chất phác cũng là thật, chỉ có điều... So với bà nghĩ thì có sự dẻo dai hơn.

“Có lẽ Nhất Tông chỉ muốn phản kháng tôi? Hoặc giả chấp nhận cũng chỉ là nhất thời mới mẻ? Cũng có thể là nó chỉ muốn thử một cuộc sống khác, nhưng nó cũng không biết có thích hợp với mình hay không?.”
Trầm mặc một lúc Tần Trân lại mở miệng lần nữa.

Không thể không nói mấy câu này của Tần Trân thật sự chạm tới góc khuất mà trong tâm Nguyễn Tri Khiêm vẫn không dám đối mặt. Nhưng vô luận nói như thế nào cậu vẫn tin tưởng mình, tin tưởng Mạnh Nhất Tông, cũng tin tình cảm giữa bọn họ.

Nguyễn Tri Khiêm hít sâu một hơi nhìn Tần Trân mỉm cười.

“Xin lỗi, bác gái. Cho dù là như vậy, thì cũng do Nhất Tông nói rõ ràng với con mà không phải là người.”

Cuối cùng Tần Trân và Nguyễn Tri Khiêm ai cũng chưa thuyết phục được ai, Tần Trân ngược lại cũng không tức giận, giống như khi đến đây ưu nhã mà đi về.

Đóng cửa lại, Nguyễn Tri Khiêm thở ra một hơi thật dài. Cậu nhẹ nhàng dựa lưng vào cửa, tự bình phục tâm tình. Tần Trân không ngang ngạnh giống như trong tưởng tượng của cậu, cũng không dữ không ác, thế nhưng thật sắc bén. Bà như là hoàn toàn biết hai người bọn họ thoát nhìn rất tốt nhưng khi ở chung thì có vấn đề, chỉ một lần chạm là thấy máu **(nhất chạm kiến huyết), Nguyễn Tri Khiêm cũng không có cách nào lẩn trốn, không thể làm gì khác hơn là đối mặt.

**Nhất chạm kiến huyết: Ở đây ngụ ý là chỉ nói một câu mà vạch rõ vấn đề đang dấu diếm.

Cậu không nhịn được muốn gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông, cậu muốn nghe giọng nói của Mạnh Nhất Tông, muốn anh truyền sức mạnh cho mình, cũng muốn hai người ngồi xuống chân chính mà nói chuyện rõ ràng. Nguyễn Tri Khiêm cảm giác giữa cậu và Mạnh Nhất Tông xác thực tồn tại một chút vấn đề, thế nhưng chính cậu cũng không nói được đến tột cùng là sai lầm ở chỗ nào.

Mạnh Nhất Tông tiếp nhận thân thể của cậu, tiếp nhận tính cách của cậu, tiếp nhận hoàn cảnh gia đình của cậu. Chiều theo đạo lý mà nói đã rất hoàn mỹ. Cậu cũng đã học thay đổi, đi gặp bạn bè của Mạnh Nhất Tông, đi tham gia các hoạt động tập thể để cho mình sáng sủa hơn một ít. Tất cả thoát nhìn đều rất tốt, tại sao vẫn cảm thấy có vấn đề chứ?

Nguyễn Tri Khiêm đứng ở dưới vòi hoa sen cho dòng nước chảy xuống thân thể của cậu. Nhưng trong phòng tắm hơi nước như là chui vào trong đầu của cậu làm cho cậu không có cách nào suy nghĩ.

“Nhất Tông, em rất nhớ anh...”

Bên này công việc của Mạnh Nhất Tông đã gần xong, cuối cùng còn một hai ngày làm phần cuối cùng cũng không khó. Anh nhớ mấy ngày trước có hẹn với Thor, dự định đêm nay cùng Thor đi ra ngoài gặp mặt.

Anh mở ra tin nhắn, phát hiện có người trong công ty gửi tin nhắn cho mình.

Ông chủ!! Hình này có phải là anh hay không!

Người gửi tin là thư ký của anh còn kèm theo một tấm hình. Là ảnh một thanh niên nhìn nghiêng, gió biển thổi làm tóc hơi rối, mặt biển xanh thẳm như bao trù nhân ảnh của người nọ.

Mạnh Nhất Tông mở ra bức ảnh nhìn kỹ một chút, cảm thấy khá giống, mà anh tuyệt đối không chụp tấm hình này.

Khá giống, nhưng không dám xác định.

Thư ký nhận được tin nhắn đột nhiên nét mặt hưng phấn, lập tức gửi thêm một tin nhắn nữa.

Thật đẹp trai a, em cảm thấy chính là anh đó ông chủ

Mạnh Nhất Tông cũng gọi lên một ít hứng thú, hỏi cô từ đâu nhìn thấy hình này.

Tại tổ ong mật a, trong một website du lịch *công lược. Em vốn muốn xem công lược chuẩn bị cùng bạn trai đi chơi, phát hiện ông chủ viết công lược đăng tấm hình thật giống anh!

Mạnh Nhất Tông ghi nhớ ở trong lòng, dự định buổi tối sau khi cùng Thor tán gẫu xong thì ghé lại thăm website này một chút.

*Công lược: Công lược là gì? Từ này nói nhanh gọn thì nghĩa là “tiến công chiếm đóng”. Hiện tại thì nghĩa của nó mở rộng một chút ra như sau: Khi vai chính hoàn thành trò chơi yêu đương của mình và có good/happy ending thì có nghĩa là đã “công lược” hoàn thành. Bởi vì một số trò chơi tình yêu có độ khó cao, cần có bí tịch (hệ thống) hỗ trợ mới có thể tiến đến good/happy ending, cho nên quá trình độ hảo cảm tăng từ 0 (hoặc âm) cho đến GE/HE được gọi là quá trình “công lược/tiến công chiếm đóng”. Từ này lúc đầu được dùng trong các game xã hội (như The Sims), sau đó được dùng luôn trong tiểu thuyết có tình tiết hệ thống.

Chương 14: Không nhanh không chậm

Lúc Mạnh Nhất Tông đi đến quán bar, Thor đã ngồi ở đằng kia chờ anh. Quán bar hoàn cảnh rất tốt, không có những tay ca hát bất nháo, người cũng trở nên thanh tĩnh lại. Hiện tại đã hơn mười giờ tối, trong quán bar có thật nhiều nhóm bạn tán gẫu với nhau.

Thor cũng không có thay đổi, may mắn hẳn là một người Anh Quốc, râu mép tóc mai không nhiều nhưng một đầu tóc vàng vẫn dày như cũ.

“Mạnh, đã lâu không gặp!”

Mạnh Nhất Tông ngồi xuống ghế: “Đúng đó, mấy năm gần đây trải qua thế nào?”

Thor bĩu môi: “Cậu hỏi về công việc hay về tình cảm.”

“... Cả hai.”

“Công việc thì rất tốt, chỉ cần liều mạng, sao có thể thất bại được chứ?” Thor vuốt vuốt tóc của mình, không vuốt keo tóc rất mềm mại. “Tình cảm, ngược lại không hề tiến triển.”

Mạnh Nhất Tông kinh ngạc trợn mắt lên, Thor tuy rằng vóc người vô cùng cao to, cơ bắp cũng luyện được rất đẹp, thế nhưng vẫn là thụ. Nhưng ở bên Âu Mỹ vẫn thích dạng thụ giống như hắn. Thêm vào Thor rất đẹp, đôi mắt màu ngọc bích làm người chần động cả hồn phách. Quan trọng nhất là, hẳn có thân hình hoàn mỹ của một thụ là cái mông vênh cao. Đừng hỏi Mạnh Nhất Tông làm sao mà biết được, bởi vì hai người đã từng đi bơi chung.

“Hắc! Đừng kinh ngạc như vậy có được hay không! Điều này làm cho tôi rất mất mặt...”

“Đừng khổ sở, tôi không ý đó. Tôi nhớ tới sự nổi tiếng của cậu lúc học đại học, cậu nói như vậy làm cho tôi rất kinh ngạc thôi.” Mạnh Nhất Tông vỗ vai hắn trấn an.

“Mạnh, anh còn có thể trở lại nơi này không?” Thor dùng đôi mắt to ướt nhẹp mà nhìn Mạnh Nhất Tông, thoát nhìn có chút làm bộ đáng thương.

“Sẽ không ” Mạnh Nhất Tông đưa tay ra, cho Thor thấy chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình. “Tôi đã tìm được người tôi yêu.”

Thor thất vọng gật gật đầu, nghiêm chỉnh bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch. Hoàn cảnh mờ tối, đượm mùi tình dục, lẫn quần bên tai tiếng nhạc jazz rên rĩ khiến người có cảm giác kích động muốn thổ lộ tất cả.

“Cậu có thể nói cho tôi nghe về người yêu của cậu không?” Thor rất nhanh đã trở nên phản chấn nói: “Để cho tôi giải sầu”

Lúc này người bartender đem rượu đã pha xong đưa cho Mạnh Nhất Tông, Mạnh Nhất Tông nói cảm ơn, nếm thử một miếng, như là đang thưởng thức, như là đang suy tư.

“Trước khi cậu gặp người đó, cậu sẽ cảm thấy người cậu thích phải là người có một loại hình rất đặc biệt.” Ngón tay Mạnh Nhất Tông xoay quanh miệng ly rượu như là đang vuốt ve da thịt. “Cuối cùng cậu sẽ phát hiện, tất cả những người đặc biệt cũng không bằng một mình người đó.”

Thor lộ ra một biểu tình như chua đến ê răng: “Mạnh, tuy rằng trước đây miệng lưỡi cậu cũng trơn tru, nhưng cũng không buồn nôn như vậy!”

Mạnh Nhất Tông không để ý mà nhìn hấn, lại tiếp tục nói: “Em ấy thoát nhìn rất ngốc, không thông thạo đạo lý đối nhân xử thế. Chỉ tự mình ở trong lòng nghĩ trăm phương ngàn kế muốn tốt với người khác dù người khác không nhất định cảm giác được.”

“Tôi và em ấy kỳ thực khác nhau rất xa. Nói thật, em ấy thích vật gì thì tôi phần lớn đều không thích. Cậu biết không, em ấy yêu thích nhạc cổ điển!” Mạnh Nhất Tông nói rồi đột nhiên cười rộ lên, ý cười rất sâu, cũng có thể nhìn thấy vài nếp nhăn nơi khóe mắt khi cười: “Lúc trước tôi cùng em ấy đi nghe hòa nhạc thì tôi ngủ gật, rốt cuộc em không rủ tôi đi xem nữa mà theo tôi xem liveshow, nhàm chán xem phim Mỹ.”

Thor không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Mạnh Nhất Tông rơi vào hồi ức.

“Có thể em ấy học nghệ thuật? Cả người đều văn nghệ đến không chịu được. Nghe nhạc cổ điển văn thanh cậu ấy đều yêu thích. Cái gì nhiếp ảnh xem thơ ca, nha đúng rồi, học nghệ thuật mà, thích một mình khóa ở trong phòng vẽ vãi!”

“Hoàn hảo là em ấy theo trường phái hiện đại, trường phái ấn tượng, em ấy vẽ đồ vật tôi còn miễn cưỡng nhìn hiểu.” Mạnh Nhất Tông nói bổ sung, Thor nghe vậy cũng cười rộ lên, bởi vì hấn hiểu biết về nghệ thuật cũng chỉ giới hạn. Nói về vẽ tranh chỉ biết có Picasso, học trường phái gì, nội dung gì, làm sao biểu đạt, hấn cũng không hiểu rõ ràng.

Mạnh Nhất Tông nói liên miên cần nhẩn hấn nghe cũng có chút thú vị, hình ảnh Nguyễn Tri Khiêm đã có thể từ từ phác họa trong đầu Thor một cái bóng mơ hồ. Mạnh Nhất Tông nói mệt mỏi rất cục mịch dừng lại uống một hớp rượu.

Thor kéo giãn thân thể, giọng nói bao hàm hàm mộ: “Xem ra sau khi kết hôn cậu sống rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc định nghĩa là gì?” Mạnh Nhất Tông hỏi ngược một câu: “Tôi cũng không dám nói, chỉ có thể nói coi như có thể hạnh phúc đi.”

Thor nghe vậy cảm thấy rất kỳ quái, lẽ nào vừa nãy anh nói liên miên cần nhẩn một đồng không phải là vì ngược cầu FA sao? Mạnh Nhất Tông như là hiểu sự nghi hoặc của Thor lại không biết phải nói như thế nào. Anh cảm thấy mọi việc mình làm rõ ràng đều rất tốt, nhưng trong lòng lại không được thoải mái.

Thor suy tư một hồi, mới thử mở miệng hỏi: “Cậu thử nói một vài lỗi hay tật xấu gì đó của cậu ta ra đi?”

Lúc này ca sĩ đã hát xong một bài đang nghỉ ngơi, chuẩn bị một vòng biểu diễn mới. Mạnh Nhất Tông cũng không vội mà trả lời vấn đề của Thor vấn đề, lắc ly rượu còn sót lại một ít chất lỏng, cũng không biết nhìn chỗ nào đến xuất thần. Mãi đến khi bên tai lại vang lên tiếng nhạc, Mạnh Nhất Tông mới phục hồi tinh thần lại.

Là bài hát “Thinking About You”, chẳng lẽ Nguyễn Tri Khiêm có tâm linh cảm ứng, ngàn dặm xa xôi chọn bài hát này cho anh sao?

Thor ngược lại cũng không vội, lẳng lặng chờ Mạnh Nhất Tông mở miệng lần nữa.

“Em ấy chính là... Quá muốn làm cho tốt, nơi nào cũng tốt, nơi nào cũng không mắc lỗi. Cẩn thận từng li từng tí một, nơm nớp lo sợ, tôi vẫn muốn em ấy và mình bình đẳng yêu, thế nhưng thật không có cách nào.” Mạnh Nhất Tông nhu nhu huyết thái dương, thoát nhìn có chút uể oải: “Đem bản thân mình hạ xuống quá thấp, quá mức ý lại vào tôi, nói thật, làm tôi không biết xử lý như thế nào. Cậu biết tôi muốn trong tình cảm giữa hai người thế lực ngang nhau, mà không là một người cúi đầu xưng thần với một người khác.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi còn nói cậu ấy chính là loại người cậu muốn?” Thor cảm thấy có chút buồn cười, ranh mãnh nhìn Mạnh Nhất Tông.

“Đúng, tôi là nói về tướng mạo. Kì thực tính cách của em ấy cũng không quá khép kín là được rồi...” Mạnh Nhất Tông nói câu này rất nhỏ nghe càng giống như lầm bầm, nói cho mình nghe.

“Cho nên nói, người ta kỳ thực không có tật xấu gì, cậu cũng có tình cảm với người ta, nhưng ... đó không phải là điều cậu muốn” Thor nhú nhú mày: “Thế nhưng lại không biết làm sao mở miệng nói với người ta, bởi vì hiện tại mọi việc đều rất tốt.”

“...” Mạnh Nhất Tông đem ngụm rượu cuối cùng uống cạn: “Cũng gần như thế đó.”

Trên đường trở về, không phải không thừa nhận, nói ra hết làm Mạnh Nhất Tông cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Có một số việc, quả nhiên là không nên để trong lòng.

Anh cũng không phải dựa vào đi công tác tránh né cái gì, tách ra xác thực đối với hai người mà nói cũng là một lựa chọn tốt. Anh biết anh hoàn toàn tiếp thu tất cả con người của Nguyễn Tri Khiêm đối với Nguyễn Tri Khiêm mà nói là vô cùng trọng yếu. Không thể phủ nhận, trong lòng anh đương nhiên là yêu Nguyễn Tri Khiêm bằng không cũng sẽ không lựa chọn kết hôn càng sẽ không lựa chọn tiếp thu tất cả những thứ thuộc về cậu. Anh thử tiếp thu vì cảm thấy có lẽ bước qua bước này, tất cả sẽ tốt lên.

Nguyễn Tri Khiêm không có gì không tốt đây chính là điểm trí mạng nhất, anh không biết cần phải lựa chọn phương thức gì mở miệng để cho cậu thay đổi.

Thor nói anh là một người đàn ông thì có cái gì không mở miệng được. Thế nhưng đối với Nguyễn Tri Khiêm không dấu vết sẵn sóc và thỏa hiệp, anh cảm thấy nhắc đến chuyện này thật sự không nên. Hôn nhân là chuyện của hai người, hai người đều phải cùng thỏa hiệp cùng thay đổi. Cho nên anh cố gắng đối

xử tốt với Nguyễn Tri Khiêm, cứng chịu cậu, tận lực không cho cậu lo được lo mất.

Nhưng có lúc Nguyễn Tri Khiêm quá nhạy cảm, chính sự mẫn cảm của cậu như là giấy niêm phong gấu gao niêm phong cái miệng của anh lại.

Trời ạ ...Mạnh Nhất Tông ... con mẹ nó ...mày còn chưa thấy đủ sao... còn có cái gì không hài lòng!?

Mạnh Nhất Tông trở về khách sạn nằm dang hai tay hai chân trên giường, suy nghĩ đến nhức đầu.

Từ khi lần đầu gọi điện thoại Mạnh Nhất Tông không có bắt máy, Nguyễn Tri Khiêm không chủ động gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông nữa. Đa số là dùng tin nhắn, hỏi anh ngày hôm nay trải qua như thế nào, công tác có thuận lợi hay không, nếu như có rảnh rỗi thì gọi video chat các loại. Mạnh Nhất Tông nằm một hồi, mở điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên lại có một tin nhắn của Nguyễn Tri Khiêm.

Nhưng hôm nay nội dung rất đơn giản, không có nghìn bài một điệu hỏi mấy vấn đề vô vị, chỉ có mấy chữ.

Nhớ anh, mau trở về.

Mạnh Nhất Tông hấp háy mắt, ngón tay thon dài ở trên màn ảnh nhanh chóng gõ, do dự một hồi lại xóa bỏ tất cả, cuối cùng cũng không gửi tin nhắn trả lời. Còn chuyện thư ký nói với anh về website du lịch kia, từ lâu anh đã quên bống.

10. Chương 10: Chụp Ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Nhất Tông đem Nguyễn Tri Khiêm đặt trên tủ quần áo nhẹ nhàng đâm vào rồi rút ra vài lần, sau đó rút tính khí ra đem người đẩy ngã ở trên giường. Hai chân của Nguyễn Tri Khiêm mềm như sợi mì, vô lực mở ra khoát lên hai bên. Cảm giác được động tác của Mạnh Nhất Tông cậu nghĩ rốt cục anh đã cho mình nghỉ ngơi một chút, cậu buông lỏng toàn thân nằm ở trên giường, đầu chôn ở trong chăn mềm mại.

Mạnh Nhất Tông nhìn cậu như con mèo nhỏ bèn kéo đầu của cậu ra mà hôn. Động tác trên tay anh cũng không ngừng, đem váy của Nguyễn Tri Khiêm cởi bỏ. Nửa người dưới của Nguyễn Tri Khiêm hoàn toàn trần trụi, bên trong hoa huyệt bên lại lộ ra một mảnh vải màu xanh ngọc.

“Ông xã... Không muốn mặc cái này...” Nguyễn Tri Khiêm đẩy nửa người trên lên, muốn đem áo dệt len và áo lót cởi ra.

“Vậy sao em vừa nãy còn nói tức ngực?”

Nguyễn Tri Khiêm nghe trong giọng nói của anh có vẻ trêu tức, lườm anh một cái: “Rõ ràng là anh bóp quá mạnh...”

Mạnh Nhất Tông cảm giác ánh mắt này của cậu giống như làm nũng, một phát đem quần áo còn sót lại cởi ra hết để qua một bên, trườn lên thân thể cậu mà liếm láp đầu vú.

Ngực của Nguyễn Tri Khiêm tuy rằng không đầy đặn giống phụ nữ thế nhưng rất mềm mại, mới vừa rồi bị áo lót hành hạ lâu như vậy, đầu vú đã sớm sưng tấy đến chịu không nổi. Bây giờ bị Mạnh Nhất Tông dùng đầu lưỡi cuốn một cái, giống như bị điện giật làm cho cậu không nhịn được ưỡn ngực lên, thuận tiện để Mạnh Nhất Tông liếm láp đầu vú tốt hơn.

“Sau chỗ này không nhô lên? Hả?” Mạnh Nhất Tông mở mắt nhìn cậu, hàm răng tinh tế cắn đầu vú.

Hai cái chân của Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được tự mình cuốn lấy eo của Mạnh Nhất Tông, cũng bắt đầu nhẹ nhàng cọ, Mạnh Nhất Tông biết đến đây là bà xã của mình bắt đầu mắc cỡ.

“Không, không biết... Ân... Anh muốn nó nhô lên sao?” Nguyễn Tri Khiêm vuốt ve cơ bụng của Mạnh Nhất Tông nói: “Anh làm phía trước... Mới có thể, mới có thể làm nó nhô lên...”

Mạnh Nhất Tông rút quần lót của Nguyễn Tri Khiêm ra, đổi thành bảo bối của mình dùng sức mà cắm vào.

Nguyễn Tri Khiêm phát ra âm thanh thoải mái ngâm nga, âm cuối câu dẫn người cực kì. Eo của Mạnh Nhất Tông nhanh chóng cử động, Nguyễn Tri Khiêm bị đâm đến cả người phải nảy lên, rên rỉ đều đứt quãng.

Mạnh Nhất Tông thỉnh thoảng nói những lời hạ lưu, làm cho Nguyễn Tri Khiêm thẹn thùng cực kì, hoa huyết cũng co rút lại quá chặt chẽ. Mạnh Nhất Tông lại dùng lực mạnh mẽ phá tan, tiến vào chỗ sâu nhất.

Nguyễn Tri Khiêm khóc lóc nói không chịu nổi muốn Mạnh Nhất Tông chậm lại. Mạnh Nhất Tông biết đây là nói một đằng làm một nẻo, toàn bộ rút ra rồi đột ngột toàn bộ đâm vào, chốc chốc lại đỉnh vào tử cung của Nguyễn Tri Khiêm làm Nguyễn Tri Khiêm cả người đều mềm nhũn chỉ có thể khóc lóc chịu đựng tất cả những thứ này, cảm nhận được hoa huyết chảy ra đầm thủy rồi lại bị liên tục đâm vào.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Tri Khiêm thần trí không rõ cầu Mạnh Nhất Tông mau bắn, biết cậu không chịu nổi Mạnh Nhất Tông mới đem người đè lại, sâu sắc bắn vào trong thân thể của Nguyễn Tri Khiêm.

Mạnh Nhất Tông bắn xong sau đó đem người ôm vào trong ngực, chốc chốc hôn lên tóc của cậu.

“Anh bắn thật nhiều...” Nguyễn Tri Khiêm đã không còn khí lực, ngoan ngoãn nằm ở trong lồng ngực của anh.

Mạnh Nhất Tông nảy ra ý xấu tìm cái quần lót ướt đầm kia bỏ vào bên trong hoa huyết.

“Anh làm gì nha... em không muốn làm...”

Mạnh Nhất Tông hôn lỗ tai cậu một cái nói: “Không làm, không muốn thấy nước chảy ra.”

Nguyễn Tri Khiêm lăm lăm mấy câu gì Mạnh Nhất Tông không nghe rõ, mà Nguyễn Tri Khiêm cũng không đem quần lót lấy ra, tùy ý Mạnh Nhất Tông làm gì cậu thì làm trong chốc lát mệt mỏi mà ngủ quên.

Nguyễn Tri Khiêm lần thứ hai thức dậy phía sau đã không có nhiệt độ của Mạnh Nhất Tông, cậu nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, đã hơn tám giờ.

Mình cứ nhiên ngủ lâu như vậy... Nguyễn Tri Khiêm xoa xoa đôi mắt, đứng dậy muốn đi đến phòng khách.

“Ừm...” Vừa đứng lên Nguyễn Tri Khiêm cảm giác chân của mình mềm đến không chịu được, mà dâm dịch bên trong hoa huyết cũng không có chảy ra,... cái quần lót còn chưa có lấy ra.

“Bại hoại...”

Nguyễn Tri Khiêm tùy tiện cầm một cái áo ngủ phủ thêm, cũng không đem quần lót lấy ra. Chậm rãi đi ra khỏi phòng, kêu một tiếng: “Nhất Tông?”

Qua hai phút cũng không nghe người trả lời, Nguyễn Tri Khiêm nghe được mùi thơm thức ăn, phỏng chừng Mạnh Nhất Tông đang ở nhà bếp làm cơm. Trong lòng cậu ấm áp, tăng cao âm lượng lại gọi một tiếng: “Mạnh Nhất Tông —— “

“Ah ——” Mạnh Nhất Tông lần này nghe thấy được, mặc tạp dề vội vàng vàng từ phòng bếp chạy ra. Nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đứng ở trên lầu nở nụ cười với mình, anh hướng Nguyễn Tri Khiêm cho một cái hôn gió, nói: “Nguyễn Nguyễn, chuẩn bị ăn cơm!”

Nguyễn Tri Khiêm nghe anh gọi nhũ danh của mình, có chút ngượng ngùng: “Em đi rửa ráy trước đã ...”

“Ăn xong rồi thì tắm rửa, thức ăn anh đã làm xong.” Mạnh Nhất Tông nói xong đi vào buồng thức ăn ra.

Nguyễn Tri Khiêm nghĩ cũng phải, bên trong trần trụi cái gì cũng không có mặc, có chút ngượng ngùng. Nhưng lại không muốn để cho Mạnh Nhất Tông đợi lâu, cậu đem áo ngủ bằng tơ tằm tùy tiện quần chặt rồi đi xuống lầu.

Da của Nguyễn Tri Khiêm rất trắng, mặc áo ngủ màu đen làm một đoạn nhỏ cánh tay và chân lộ ra ngoài nhìn càng trắng hơn. Trước ngực còn có loang lỗ vết tích, Mạnh Nhất Tông có một loại cảm giác chiếm hữu lãnh địa khó giải thích được.

“Thơm quá nha!” Nguyễn Tri Khiêm trực tiếp ngồi xuống, không cảm giác được tầm mắt của Mạnh Nhất Tông đang nhìn mình.

“Anh đã lâu không có nấu ăn, em ăn thử xem.” Mạnh Nhất Tông nâng mặt của Nguyễn Tri Khiêm lên, hôn một cái mới ngồi xuống.

Lần này có thể tính là lần đầu tiên Nguyễn Tri Khiêm ăn thức ăn do Mạnh Nhất Tông tự tay làm, sau khi hai người sống cùng nhau sinh hoạt cơ bản đều do Nguyễn Tri Khiêm làm.

Nguyễn Tri Khiêm gấp một khối khoai tây hầm nếm thử sau đó lộ ra cử chỉ tán dương. Mạnh Nhất Tông như một con chó lớn chờ chủ nhân khen ngợi, nhìn thấy biểu tình của Nguyễn Tri Khiêm làm như quả thực ở phía sau có cái đuôi lay động qua lại.

Thể lực Nguyễn Tri Khiêm tiêu hao quá lớn, thêm vào thức ăn mùi vị thật sự ngon tất nhiên đã ăn không ít.

Sau khi ăn xong Mạnh Nhất Tông còn muốn đi rửa chén, Nguyễn Tri Khiêm ăn quá no nên muốn đứng một hồi, bèn đem việc rửa chén đoạt lấy. Mạnh Nhất Tông biểu thị nghe lời bà xã ra khỏi nhà bếp xem tivi.

“Anh làm gì nha! Còn chưa có rửa chén xong đây...” Hai tay Nguyễn Tri Khiêm đều là bọt xà phòng, mà Mạnh Nhất Tông đột nhiên từ phía sau ôm lấy cậu, tay cũng không thành thật dơ vào trong áo ngủ.

“Nguyễn Nguyễn, cứ nhiên cái gì cũng không mặc, có phải là chê anh không ra sức đủ?” Mạnh Nhất Tông cắn lỗ tai cậu, âm thanh trầm trầm, gõ vào màng tai Nguyễn Tri Khiêm.

“Không phải...anh nói ăn xong rồi mới cho em tắm nha...” Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho thật ngứa, không nhịn được muốn trốn: “Không muốn đùa, ngày mai em còn phải đi làm.”

Mạnh Nhất Tông trầm thấp bật cười: “Được được được, thế nhưng anh còn một việc chưa có làm.”

“Cái gì?” Nguyễn Tri Khiêm đem cái đĩa cuối cùng rửa sạch sẽ.

“Em đợi một chút đi ra ngoài thì biết.” Nói xong Mạnh Nhất Tông đi ra ngoài. Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho có chút hiếu kỳ, cầm chén đĩa úp lên kệ bếp rồi đi theo sau anh.

Mạnh Nhất Tông ngồi ở trên ghế sa lon chơi điện thoại di động, Nguyễn Tri Khiêm ngồi bên cạnh hỏi anh còn chuyện gì chưa có làm. Mạnh Nhất Tông cười hắc hắc hai tiếng, đem Nguyễn Tri Khiêm đè xuống ghế sa lon, rồi kéo thắt lưng vây quanh ở bên hông cậu.

Không còn thắt lưng áo ngủ trong nháy mắt mở ra, tơ tằm trơn mềm lướt qua làn da Nguyễn Tri Khiêm một mảnh trắng loáng trong nháy mắt hiện ra trước mắt Mạnh Nhất Tông. Bên trong áo ngủ chỉ có duy nhất một miếng vải ở phía dưới hoa huyệt, lộ ra một màu xanh ngọc.

“Ngày mai anh phải đi công tác đến một tuần lễ, anh phải chụp một vài bức ảnh, buổi tối nhìn...” Mạnh Nhất Tông cả người chen vào giữa hai đùi Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm thuận theo mở chân ra ôm lấy anh.

“Vậy anh cứ chụp đi, đem quần áo mở ra làm cái gì...” Nguyễn Tri Khiêm không rõ ý của anh, ngơ ngác mà nhìn về phía Mạnh Nhất Tông.

“...” Mạnh Nhất Tông cảm thấy bà xã của mình có lúc thật sự rất ngốc, vì vậy dùng hành động nói chuyện, lấy điện thoại di động chụp quần áo cởi ra một nửa của Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn thấy rõ cuộc mới biết Mạnh Nhất Tông muốn chụp là loại ảnh nào, mặt ửng đỏ, thân thể không tự chủ được muốn cuộn tròn lại.

“Trốn cái gì? Không phải mới vừa nói cho anh chụp à?” Mạnh Nhất Tông nở nụ cười, cúi xuống hôn một cái lên đôi môi cậu đem một bên đùi của cậu giữ lại, từ dưới đi lên mà chụp ảnh cậu.

Hoa huyết cất giấu một mảnh vải màu xanh ngọc cùng với thân thể trắng mịn liếc mắt một cái là rõ mồn một, trên làn da dẫu hôn màu hồng tím có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nguyễn Tri Khiêm then thùng dùng mu bàn tay che đôi mắt, nhỏ giọng nói: “Không muốn chụp loại ảnh này...”

Mạnh Nhất Tông ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ coi như cậu đang làm nũng, đổi thành chế độ quay video rồi từ từ đem cái quần lót phụ nữ kia rút ra. Phía dưới Nguyễn Tri Khiêm không nhìn được bắt đầu co rút lại, đem quần lót kẹp chặt chẽ. Đã qua mấy tiếng, dâm dịch chảy ra không nhiều, mà cái miệng nhỏ mở ra đóng lại vẫn chảy ra từng tia từng tia dâm dịch.

“Không muốn chụp nữa!” Nguyễn Tri Khiêm cũng không dám nhìn Mạnh Nhất Tông, mu bàn chân vuốt ve eo của Mạnh Nhất Tông mấy cái.

Mạnh Nhất Tông miệng thì nói được nhưng tay vẫn tiếp tục chụp ảnh, chụp đến hài lòng mới đem người ôm lên lau rửa rấy.

“Lần sau chúng ta dùng máy ảnh SLR chụp...” Tâm tình Mạnh Nhất Tông hiển nhiên rất tốt, ôm một người bốn năm mươi cân lên lầu cũng vô cùng thoải mái.

“Máy ảnh SLR không phải để cho anh chụp mấy chuyện này!” Nguyễn Tri Khiêm sinh khí lườm anh một cái.

“Ngược lại chỉ có anh xem mà...thôi...” Mạnh Nhất Tông dùng chóp mũi cà cà chóp mũi Nguyễn Tri Khiêm nói: “Nguyễn Nguyễn của anh ăn quá ngon, anh không ghi hình lại là có lỗi với chính mình.”

“Nịnh nọt là giỏi!” Nguyễn Tri Khiêm bị anh chọc phát cười, ôm chặt cổ của anh nói: “Vậy chỉ có thể một mình anh xem, không cho người khác xem...”

Hai người đi tới buồng tắm, Mạnh Nhất Tông để Nguyễn Tri Khiêm xuống, giúp cậu pha nước tắm.

“Đương nhiên! Ai nhìn anh đào con người của hấn ra luôn!”

Nguyễn Tri Khiêm cười tiến lên ôm lấy eo của anh, cười đến ngọt ngào mà sủng nịch.

Máy ảnh SLR (hoặc máy ảnh DSLR nói riêng cho các máy ảnh SLR kỹ thuật số)

Máy ảnh Single-lens Reflex là loại máy ảnh một ống kính sử dụng gương lật để phản chiếu khung cảnh nhìn thấy từ ống kính đi lên lăng kính 5 mặt hoặc hệ 5 mặt gương phản chiếu (Pentaprisms hoặc penta-mirrors). Từ khung ngắm (view finder), người chụp quan sát được đúng những gì ống kính đang ghi nhận. Mọi hoạt động cơ bản của máy ảnh SLR như lấy nét và đo sáng đều thông qua kính (TTL – Through the Lens). Do đó, yếu tố phản chiếu (reflex) hình ảnh từ ống kính qua gương lật được xem như cấu trúc căn bản của máy ảnh SLR.

11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Ngày hôm sau hai người đều phải đi làm, Mạnh Nhất Tông đi nước ngoài công tác một tuần lễ, Nguyễn Tri Khiêm đêm qua đã giúp anh chuẩn bị xong hành lý, hai người đơn giản ăn điểm tâm rồi từng người đi làm.

Hai người từ khi kết hôn chưa bao giờ tách ra thời gian dài như vậy, làm Nguyễn Tri Khiêm cũng thật sự có chút không quen. Bạn cậu vốn không nhiều, lúc này Mạnh Nhất Tông không ở nhà, thời gian của cậu trôi qua thật khó khăn.

Buổi chiều đúng giờ tan sở, Nguyễn Tri Khiêm suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động gọi cho bạn tốt của mình là Liễu Dương hẹn hẳn đi ra ăn một bữa cơm. Liễu Dương cười đáp ứng, nói là một lát tới trường học đón Nguyễn Tri Khiêm.

Liễu Dương là bạn tốt nhất của Nguyễn Tri Khiêm, hai người quen biết mười mấy năm, Liễu Dương biết tình trạng thân thể của Nguyễn Tri Khiêm, cũng biết hoàn cảnh gia đình của cậu, có thể nói giữa hai người không hề có bí mật. Mà sau khi kết hôn Nguyễn Tri Khiêm ít nhiều gì cũng có chút lơ là với Liễu Dương

nhất thời nhớ tới việc này còn có chút tiếc nuối.

Kết thúc trò chuyện Nguyễn Tri Khiêm ngồi ở trong phòng làm việc đọc sách, cậu làm thầy dạy mỹ thuật buổi chiều là có thể ra về, cũng không cần ở lại giờ tự học buổi tối. Mà bọn học sinh một tuần năm ngày đều ở trường, lui tới mấy phòng học là rất bình thường.

“Thầy Nguyễn?”

Nguyễn Tri Khiêm đang cúi đầu đọc sách, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình. Cậu ngẩng đầu nhìn lên, là học sinh của lớp cô Tiểu tên là Ngô Phàm.

“Có chuyện gì không?” Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, đem sách khép lại.

“Không có, chỉ là nhìn thấy thầy ở chỗ này đọc sách, không nhịn được đến chào hỏi thầy.” Ngô Phàm lớn lên không thật đẹp trai, nhưng ngũ quan đoan chính, lại có cái đầu trọc, rõ ràng là một học sinh tướng mạo hơi xấu nhưng là một học sinh rất biết điều.

“Ồ...” Nguyễn Tri Khiêm đáp một tiếng: “Gần đây học tập thế nào?”

Ngô Phàm nghe vậy cười rộ lên: “Lần trước chỉ do bất ngờ, em sẽ cố gắng.”

Nguyễn Tri Khiêm cười cười, tán dương vỗ vỗ vai Ngô Phàm rồi cúi đầu xem sách.

Ánh tà dương từ bên ngoài cửa sổ chênh chếch chiếu vào Nguyễn Tri Khiêm làm cả người cậu như được bao phủ bởi một tầng kim quang. Ngô Phàm cảm thấy mình có thể nhìn thấy cả những sợi lông tơ trên gương mặt tinh tế của Nguyễn Tri Khiêm...Nó có chút si mê nhìn Nguyễn Tri Khiêm, muốn tiếp tục nói thì điện thoại của Nguyễn Tri Khiêm vang lên. Ngô Phàm như vừa tỉnh giấc chiêm bao phục hồi tinh thần lại, mãi đến tận khi Nguyễn Tri Khiêm nói lời tạm biệt với nó thì tâm nó mới yên tĩnh lại.

Nguyễn Tri Khiêm vừa ra cửa trường thì nhìn thấy xe của Liễu Dương đậu ở ven đường, cậu nhanh chóng bước lên xe, nói cho Liễu Dương địa chỉ cần đến.

Liễu Dương khởi động xe, thỉnh thoảng nhìn Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm bị hấn làm cho không hiểu ra sao.

“Làm sao vậy? Trên mặt tôi có dính gì sao?” Nguyễn Tri Khiêm mở tấm che nắng ra soi soi mặt vào kiếng xe.

“Không có” Liễu Dương cười nói: “Cảm thấy khí chất của cậu không giống lúc trước lắm.”

Nguyễn Tri Khiêm không nhẹ không nặng thúc cùi chỏ hấn một cái: “Nói lăng nhăng gì đấy.”

“Thật sự.” Liễu Dương thừa dịp đợi đèn xanh đèn đỏ nghiêng người sang xem xét cẩn thận Nguyễn Tri Khiêm một hồi, rồi nói: “Trở nên mềm mại hơn càng ra dáng vợ hiền.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe hai chữ vợ hiền bất chợt nhớ lại ngày hôm qua cùng Mạnh Nhất Tông hồ đồ, mặt không tự chủ được đỏ lên.

“Xem ra tôi nói không sai, nhớ tới chuyện tốt gì mà mặt đỏ thành như vậy?” Liễu Dương không nhịn được liếc cậu một cái, có chút ghét bỏ.

“Không, không có gì!” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng nói: “Cậu và Tiểu Ngọc thế nào rồi? Khi nào thì mời tôi uống rượu nha?”

Lúc này xe đã chạy đến nơi, Liễu Dương nghe vậy trầm mặc một hồi, mới nói: “Chúng tôi chia tay rồi, cô ấy... Bị người ta cướp rồi.”

“.....” Nguyễn Tri Khiêm giật mình nhìn về phía Liễu Dương thấy thần sắc hấn âm trầm như muốn phát hỏa rất là hồi hận, vì mình thực sự quá lâu không quan tâm đến bạn.

“Dương Dương, xin lỗi, tôi...”

Liễu Dương vung vung tay: “Không sao, coi như chưa từng xuất hiện người này.”

Nguyễn Tri Khiêm nhú mày không biết làm sao an ủi người bạn tốt nhất của mình. Ngược lại Liễu Dương biết tính tính này của cậu, chủ động cười một cái nói là tới ăn cơm không nên nói chuyện không vui, Nguyễn Tri Khiêm mới phục hồi tinh thần lại.

Hai người đi vào quán cơm tư nhân, bỗng nhiên Nguyễn Tri Khiêm nghe phía sau truyền đến một tiếng “Cậu... thầy Nguyễn!”

Lịch Dương với khuôn mặt trẻ con xuất hiện ở trước mắt, biểu tình của Nguyễn Tri Khiêm không khỏi nhuyền xuống: “Lịch Dương! Cùng với ai đi ra ăn cơm? Không đi học sao?”

Liễu Dương quan sát cậu nam sinh trước mắt, ra hiệu Nguyễn Tri Khiêm giới thiệu một chút.

“Đây là Dương Dương bạn của thầy, Lịch Dương cháu trai của Nhất Tông.”

“Chào cậu!” Liễu Dương làm ra một tư thế bắt tay, liền bị Lịch Dương ôm lấy: “Anh cũng là tên Dương Dương sao?”

Liều Dương có chút dở khóc dở cười: “Đúng, tôi tên là Liều Dương.”

“Dương Dương ca xin chào!” Lịch Dương dùng hai tay ôm lấy vai Liều Dương thuận tiện trả lời vấn đề Nguyễn Tri Khiêm mới hỏi: “Em đi với mẹ em, còn có bà ngoại.”

Nguyễn Tri Khiêm sững sốt một chút, mẹ của Lịch Dương là chị của Mạnh Nhất Tông, bà ngoại không phải là... mẹ của Mạnh Nhất Tông sao?

Hai người kết hôn đến bây giờ, Nguyễn Tri Khiêm chỉ nghe Mạnh Nhất Tông nói đến mẹ mình có một lần. Từ dăm ba câu cậu cũng hiểu được chuyện bên trong, mẹ của Mạnh Nhất Tông rất không tán thành chuyện của hai người bọn họ.

Trong khi Nguyễn Tri Khiêm vẫn còn đang suy tư những việc này thì một người phụ nữ trung niên cùng một lão phu nhân thoát nhìn thân thể rất khỏe mạnh đi vào quán cơm tư nhân.

“Dương Dương, làm gì chứ, còn không đi vào?”

Lịch Dương nghe vậy nghiêng người ra nhìn, Mạnh Nhất Tiếp lập tức nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm. Mạnh Nhất Tiếp nhận ra cậu nhưng cũng không tán thành chuyện của cậu và em trai mình. Tần Trần thần sắc bỗng nhiên lạnh lẽo nói: “Lịch Dương, còn không mau lại đây!”

Lịch Dương mặc dù biết chuyện của cậu mình người trong nhà không đồng ý, nhưng không nghĩ rằng đã đến tình trạng “kiếm bạt nỗ trường” này. Không thể làm gì khác hơn là le lưỡi nói: “Mợ, Dương Dương ca, em đi trước đây...”

Nguyễn Tri Khiêm nhu nhu đầu của nó, cười cười: “Đi thôi.”

Ba người đều đã đi, Nguyễn Tri Khiêm cùng với Liều Dương mới đi đến phòng riêng mình đặt trước.

Vừa vào cửa, Liều Dương liền hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Nguyễn Tri Khiêm dở khóc dở cười nhìn hấn nhú chặt lông mày, đi lên đưa tay ra mời hấn ngồi, rồi nói: “Làm gì phải trưng ra vẻ mặt này.”

“Không phải cậu đã nói mọi việc tốt vô cùng? Vậy sao mẹ của anh ta..”

“Nhất Tông ít khi nhắc đến mẹ của anh ấy, tôi chỉ biết là bà ấy vô cùng coi trọng đứa con trai này, mà Nhất Tông lại thành đồng tính luyến ái.” Nguyễn Tri Khiêm nhấp ngụm trà, từng ngụm trà đắng chất lưu lại giữa răng môi, cậu nói: “Nhất Tông lập gia đình với tôi, nếu bà ấy biết đến tôi... Nói không chừng cũng sẽ không tức giận như vậy?”

Liều Dương nghe thấy câu cuối cùng cậu nói có vẻ tự giễu, như bất đắc dĩ than thở, không khỏi chân mày nhíu chặt hơn: “Không nên nói mình như vậy!”

Nguyễn Tri Khiêm vung vung tay: “Không sao, mẹ anh ấy hẳn còn chưa biết.”

Lần này Liều Dương ngược lại trầm mặc một thời gian dài, mãi đến khi người phục vụ mang món ăn lên, hẳn mới mở miệng: “Kỳ thực tôi cảm thấy hai người tìm hiểu về nhau không đủ?”

Tay Nguyễn Tri Khiêm đang gấp thức ăn phải hạ xuống.

Cục diện bây giờ đối với Nguyễn Tri Khiêm mà nói, là kết quả của sự nỗ lực của cậu. Mạnh Nhất Tông thoát nhìn rất cục nguyên ý tiếp thu cậu xoắn xuýt cùng một chỗ đồng thời anh vẫn yêu cậu như trước. Cuộc sống của hai người có chút đơn điệu vô vị, cậu chưa từng hỏi cảm thụ của Mạnh Nhất Tông cậu cảm thấy như vậy là đủ.

Bạn của cậu quá ít, đối với quyết định của cậu đều biểu thị chống đỡ.

Người yêu của cậu cũng rất tốt, giữa hai người không đầm ấm mật mật cũng không quá lạnh nhạt.

Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy như thế này đã đủ rồi.

Về phần người nhà Mạnh Nhất Tông nếu như có thể tiếp thu mình đương nhiên là tốt nhất. Nếu như thực sự không được, Nguyễn Tri Khiêm cũng không dám cưỡng cầu.

Cậu chưa từng hỏi Mạnh Nhất Tông đến tột cùng là nghĩ như thế nào, cậu vô cùng thận trọng không dám lướt qua ranh giới mong manh kia, sợ mình hỏi nhiều làm Mạnh Nhất Tông không vui.

Tất cả những thứ này đến không dễ, cậu không dám manh động.

Vì vậy cậu không thể làm gì khác hơn là như khi còn bé ở nhờ nhà Vương Chân Chân vậy, lẳng lặng quan sát, làm tốt tất cả những việc mà cậu cho là thoả đáng, đổi lấy một câu rất ngoan.

Liều Dương hỏi như vậy, cậu mới phát hiện, Mạnh Nhất Tông chưa từng nói tốt cũng chưa từng nói không tốt. Cậu chưa từng gặp người nhà của Mạnh Nhất Tông ngoại trừ Lịch Dương. Có chút châm chọc là, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ và chị của Mạnh Nhất Tông lại là ngẫu nhiên mà gặp.

Mạnh Nhất Tông đến tột cùng có nghĩ bản thân mình là người nhà không?

“Tri Khiêm? Làm sao vậy... Phát giác cái gì?” Liều Dương ở trước mắt Nguyễn Tri Khiêm quơ quơ bàn tay, Nguyễn Tri Khiêm mới phục hồi tinh thần lại.

“Không có chuyện gì...” Nguyễn Tri Khiêm đối với hần ấy náy nở nụ cười: “Cậu nói đúng, tôi phải trở về suy nghĩ thật kỹ.”

“Có việc hai người cùng nhau giải quyết. Đừng có như giống tôi, cảm giác mình làm rất hoàn mỹ cho cô ấy tất cả những gì cô ấy mong muốn, nhưng xưa nay chưa từng hỏi cô ấy mong muốn cái gì.” Liễu Dương cười khổ một tiếng: “Đến cuối cùng, dĩ nhiên tôi cũng không biết trách ai...”

Nguyễn Tri Khiêm như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Không nói chuyện này nữa không phải là cậu chuẩn bị thắng chức sao? Như thế nào...”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian dài không gặp, lúc kết thúc câu chuyện thì đã hơn chín giờ. Liễu Dương đưa Nguyễn Tri Khiêm về nhà, nói là lần sau thắng chức lại mời cậu ăn cơm.

Đã bước vào tháng mười một, Nguyễn Tri Khiêm về đến nhà cảm thấy lạnh như băng. Cậu rất ít khi trở về trễ như Mạnh Nhất Tông, đêm nay theo lý thuyết cũng không có gì khác nhưng cậu cảm thấy rất lạnh.

Cậu gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông chuông điện thoại vang lên hai tiếng rồi bị ngắt, hần là đang bận. Nguyễn Tri Khiêm để điện thoại di động xuống, đi vào đi tắm.

Tắm xong đi ra, cậu nhìn điện thoại di động không có cuộc gọi nhớ cũng không có tin nhắn. Cậu ngồi yên một hồi, đứng dậy xuống dưới lầu đi đến phòng làm việc.

Bên trong phòng làm việc có chút loạn, nhưng Nguyễn Tri Khiêm đang vẽ trong phòng coi như dọn dẹp không sai. Trên đất để không ít đã tác phẩm đã hoàn thành, đang trên giá vẽ là một bức tranh hoàn thành một nửa: vẽ cảnh tà dương trên bãi biển.

Đây là cảnh bọn họ đến tiểu đảo đi tuần trăng mật thấy cảnh được, buổi chiều vài chi tiết Nguyễn Tri Khiêm nhớ không rõ, cậu chỉ nhớ rõ bầu trời thay đổi màu sắc dần dần từ màu lam đến chanh, mặt biển khác nào một chiếc gương đem màu sắc bầu trời phản chiếu ra.

Còn có hình ảnh Mạnh Nhất Tông đang đứng ngược sáng.

Cậu không khỏi cười cười, nhìn một hồi, cũng không dự định tiếp tục vẽ tranh, mà ngồi qua một bên trước máy vi tính chuẩn bị giáo án. Mái tóc ướt nhẹ còn chảy nước, có những giọt nước thuận theo chiếc cổ tinh tế thon dài chảy qua xương quai xanh, rơi xuống chỗ không nhìn thấy được.

Nguyễn Tri Khiêm lại không có cảm giác gì, chuyên tâm chỉnh sửa bài.

Trên lầu màn hình điện thoại di động sáng lên không có người phát hiện, lại bướng bỉnh liên tục phát sáng, mãi đến tận khi điện thoại sắp hết pin không còn sáng được.

12. Chương 12: Suy Nghĩ Thật Kỹ

Đợi đến khi Nguyễn Tri Khiêm nhu nhu đôi mắt cay xè lên lâu lúc chuẩn bị ngủ mới nhìn thấy điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ và vài tin nhắn, cậu mới nhớ tới mình có gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông. Cậu có chút ảo não mà trách mình đắm chìm trong một đoàn suy nghĩ rối loạn mà quên mất chuyện nghịch múi giờ, nói không chừng cuộc điện thoại vừa rồi của mình đã quấy rối đến Mạnh Nhất Tông.

Cậu nhanh chóng mở tin nhắn, xem Mạnh Nhất Tông nhắn gì.

Anh mới vừa họp xong, em có chuyện gì vậy?

Tri Khiêm, có phải là không cao hứng? Lần họp tác này rất trọng yếu, cho nên anh phải nỗ lực làm việc mà

Ngủ?

Ánh đèn điện thoại di động trở thành nguồn sáng duy nhất trong bóng tối lẳng lặng chiếu vào mặt Nguyễn Tri Khiêm.

Không có đâu, vừa nãy em đi làm việc, cũng không có việc gì lớn chỉ muốn nói chuyện với anh một chút. Anh cứ yên tâm công tác, em ở bên này mọi việc đều tốt.

Nguyễn Tri Khiêm muốn đem chuyện ngày hôm nay ngẫu nhiên gặp mẹ và chị Mạnh Nhất Tông nói cho anh nghe lại cảm thấy có thể sẽ làm Mạnh Nhất Tông tăng thêm phiền não, nên vừa đánh vào mấy chữ lại xóa bỏ. Bên Mạnh Nhất Tông là buổi chiều, lần này tin nhắn được trả lời rất nhanh.

Vậy thì tốt, sao em còn chưa ngủ?

Uh, em chuẩn bị bài, ngày mai em có tiết dạy

Cậu vừa gửi tin nhắn xong Mạnh Nhất Tông đã gọi video chat cho cậu, Nguyễn Tri Khiêm mở đèn bàn lên rồi nhấn nút chấp nhận.

Gương mặt đẹp trai của Mạnh Nhất Tông xuất hiện ở trong màn hình, do đường truyền internet quốc tế nên hình ảnh rất nhòe lại còn giật giật nữa.

“Thấy được không? Ở chỗ này của anh không thấy rõ!” Âm thanh của Mạnh Nhất Tông cũng đứt quãng, mà nghe ra cũng thật cao hứng.

Nguyễn Tri Khiêm cũng không khỏi nở nụ cười: “Thấy được, bắt quá xem anh nói chuyện giống như người máy.”

Mạnh Nhất Tông hôn màn hình một cái, bùm một tiếng thật dài thật lâu vang vọng ở trong không gian phòng ngủ.

“Kỳ thực anh rất f——l——a——s——h—— “

Vốn âm thanh truyền đi đã chậm, Mạnh Nhất Tông bắt chước nói càng chậm hơn. Nguyễn Tri Khiêm nghe giọng nói của Mạnh Nhất Tông, dần dần yên lòng cũng không nghĩ bảy nghĩ bạ, trong lòng tưởng niệm tình cảm giữa hai người tận dụng mọi thứ mà thấm thấu ra.

“Đã quen thuộc chưa?” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ giọng hỏi.

“Lúc đi học anh ở chỗ này gốc quá lâu, đều có chút phiền!” Mạnh Nhất Tông trả lời, đem camera điện thoại chuyển hướng đến bàn ăn của mình nói: “Vẫn là thức ăn ở nhà ăn ngon hơn ~ “

“Vậy anh còn không mau trở về...” Nguyễn Tri Khiêm siết chặt lấy áo ngủ, nghe giọng nói thậm chí có mùi vị nũng nịu.

Mạng quốc tế rất chậm tín hiệu cũng không rõ ràng nhưng Mạnh Nhất Tông vẫn nghe chuẩn xác không lầm những gì Nguyễn Tri Khiêm nói.

“Có phải là nhớ anh rồi không?”

Trên màn hình gương mặt của Mạnh Nhất Tông rất nhòe thêm âm thanh truyền đến cũng không rõ nhưng Nguyễn Tri Khiêm lại có thể tưởng tượng rõ ràng từng tất da thịt trên gương mặt của anh.

Mạnh Nhất Tông không nghe Nguyễn Tri Khiêm nói lời nào, chỉ nhìn mình, trong lòng cũng mềm mại cực kì. Âm thanh cũng không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mang theo đặt sệt tưởng niệm.

“Anh cũng nhớ em, ngoan ở nhà chờ anh đi.” Mạnh Nhất Tông nói xong thì hôn một cái vào màn hình.

Nguyễn Tri Khiêm ừ một tiếng, cũng học theo rằm rắp, hôn một cái vào màn hình. Sau khi chấm dứt Video chat Nguyễn Tri Khiêm phát ngốc một hồi mới quay người nằm xuống. Cậu còn tưởng rằng mình ngủ không được, nhưng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Nguyễn Tri Khiêm ngủ rất yên tĩnh, tư thế ngủ cũng rất tốt, tối hôm nay Mạnh Nhất Tông cũng chưa từng xuất hiện trong mộng của cậu. Sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Nguyễn Tri Khiêm vẫn duy trì tư thế ngủ như tối hôm qua, chỉ là phía sau không ai ôm cậu thật là có chút không quen.

Nguyễn Tri Khiêm rất nhanh thu thập xong chuẩn bị đi làm, không như trong tưởng tượng không biết làm

thế nào, lại cũng không cảm thấy có chuyện gì thay đổi.

Mạnh Nhất Tông bên này thật bận rộn, sau khi ăn xong cơm tối trở lại phải tiếp tục hoàn thành việc thay đổi phương án. Có lúc sau khi xong việc lại phải cùng đối tác xã giao, không giống như trước đây chỉ thuần túy làm việc tập trung vào chuyên môn, dù sao lúc trước chỉ nuôi sống một cái miệng của mình, hiện tại lại quản lý toàn bộ sở sự vụ. Mạnh Nhất Tông mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng không chống cự hình thức công việc như vậy. Rất ít người đem ham muốn của mình biến thành công việc, nói thật, chuyện này làm hao mòn rất nhiều nhiệt tình, cuối cùng có lẽ ham muốn cũng không còn là ham muốn.

Lúc học đại học anh ở bên này một thời gian dài, lần này trở lại anh ở trong một khách sạn. Anh vẫn muốn có thời gian rảnh đi tìm bà chủ nhà lúc trước anh ở trọ đi học, dù sao mấy năm trước bà ấy chiều cố anh không ít.

Ngày hôm nay cùng Nguyễn Tri Khiêm chat video khoảng mười phút, nói thật, anh yêu thích hình thức liên lạc như thế này. Mặc dù nói ở trong nước hai người mỗi ngày đều phải đi làm, trong vòng một ngày thời gian gặp mặt cũng không phải là nhiều, thế nhưng trong cuộc sống trừ mình ra còn có một người khác ở khắp mọi nơi quan tâm mình anh vẫn còn có chút không quen. Anh yêu Nguyễn Tri Khiêm, anh biết rõ. Hơn nữa còn càng ngày càng thêm yêu cậu. Thế nhưng không thể không nói, anh luôn cảm giác Nguyễn Tri Khiêm rất “Đỉnh” người.

Loại “đỉnh” này cũng không phải nói Nguyễn Tri Khiêm mọi thời khắc quần lấy anh, mà anh cảm giác Nguyễn Tri Khiêm quá mức ý lại vào anh.

Vừa bắt đầu anh đương nhiên là hưởng thụ loại ý lại này, thế nhưng anh dần dần phát hiện, bởi vì Nguyễn Tri Khiêm bạn bè quá ít, chỉ cần Nguyễn Tri Khiêm rảnh rỗi, trên căn bản sẽ vây quanh mình. Có lúc sẽ đến phòng vẽ tranh vẽ vờ, nếu như không cần đi làm cũng không muốn vẽ tranh. Nguyễn Tri Khiêm như hoa hướng dương vậy im lặng ở mọi thời khắc đều chú ý đến mình.

Mạnh Nhất Tông vắt hết óc muốn cho cậu quen biết thật nhiều bạn bè, làm phong phú thêm sinh hoạt của mình, mà Nguyễn Tri Khiêm cũng không để ý những thứ này. Nguyễn Tri Khiêm đối với anh, trên căn bản chính là “Chỉ cần anh tốt là em cũng thấy tốt”. Điều này làm cho Mạnh Nhất Tông không thở nổi. Bởi vì ái tình, đem một người ở thế giới khác trên căn bản thiết lập trên thế giới của mình, trách nhiệm như vậy là quá lớn.

Anh rất ít đi vào phòng vẽ tranh của Nguyễn Tri Khiêm cũng vì nguyên nhân này. Anh muốn chừa lại cho Nguyễn Tri Khiêm một không gian chỉ thuộc về chính cậu.

Mạnh Nhất Tông lung ta lung tung nghĩ, rất nhanh đã trở về khách sạn. Trở lại khách sạn làm việc một hơi đổi xong phương án cũng đã hơn mười giờ. Tắm xong nằm ở trên giường nhằm chán mà lướt weibo, nhìn xem ngày hôm nay trong nước xảy ra chuyện gì. Đơn giản là minh tinh nào ly hôn, minh tinh nào xuất quỷ. Mạnh Nhất Tông cảm thấy buồn cười, quả nhiên vòng giải trí chức trách chính là giải trí cho nhân dân.

Lướt Weibo xong anh mở mấy bức ảnh ra nhìn một chút. Trong điện thoại di động của anh kỳ thực rất ít ảnh chụp chung với Nguyễn Tri Khiêm, lần trước tự chụp còn phải chờ đến khi hai người đi tuần trăng mật chơi. Hình ảnh mới nhất là hai ngày trước anh chụp, Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho nước mắt mờ

lung rồi bị anh chụp được. Anh liếc mắt nhìn thì lập tức cứng lên. Nhưng thật sự là hơi mệt lại không có người yêu bên cạnh tự mình tuốt cũng tẻ nhạt vô vị, Mạnh Nhất Tông nhìn lập tức dự định ngủ.

Mạnh, cậu đang ở nước Anh?

Mạnh Nhất Tông mới vừa ấn tắt điện thoại thì một tin nhắn vừa gửi đến lại lần nữa làm sáng màn hình. Đến từ Thor.

Thor là người bạn trước đây lúc ở bên này anh quen trong vòng tròn gay này. Bên này hoàn cảnh xã hội phóng khoáng hơn nhiều, Mạnh Nhất Tông là một soái ca Đông Phương đặc sắc đã sớm đem tính hướng của mình nói rõ.

Đúng, đến đây đi công tác một tuần.

Đi ra không? Ý của Thor hẳn là hẹn anh đi ra uống rượu, thuận tiện ôn lại chuyện xưa.

Mạnh Nhất Tông xem thời gian, hơi trễ, thêm vào ngày hôm nay xác thực rất uể oải, liền cự tuyệt.

Ngày hôm nay không được, ngày khác đi.

Được. Chờ cậu liên hệ.

Mạnh Nhất Tông đem điện thoại di động ném lên tủ đầu giường, rất nhanh nện mà chìm vào giấc ngủ.

13. Chương 13: Nói Đến Luân Lý Gia Đình Một Chút

Lúc trước Nguyễn Tri Khiêm không cảm thấy phương thức sinh hoạt của mình vô vị nhưng trải qua mấy ngày này rốt cục cậu cũng cảm thấy. Chỉ có một đường đi làm rồi về nhà, một mình ở trong nhà xem kịch, âm thanh lớn đến mức trên lầu hai có thể nghe có lẽ như vậy mới cảm thấy phong phú hơn một chút.

Cậu đã đem những tấm ảnh chụp cùng Mạnh Nhất Tông lúc tuần trăng mật sàng lọc tu sửa lại, sau đó tỉ mỉ viết một phần *công lược, đây coi như là chuyện thú vị nhất mà cậu làm mấy ngày qua. Công lược còn thiếu một phần kết, tối hôm nay là có thể hoàn thành.

Đây đã là ngày thứ sáu Mạnh Nhất Tông đi công tác, ngày mai Mạnh Nhất Tông có thể trở về.

Trong sách ảnh cậu không chọn những tấm ảnh chụp toàn bộ khuôn mặt Mạnh Nhất Tông, đa số đều là ảnh chụp gò má, bóng lưng, vóc người cao to, chiều rộng của vai, eo nhỏ, sống mũi cao và cái trán trơn

bóng, đủ để phác hoạ ra đây là một người đàn ông tràn ngập mị lực.

Nguyễn Tri Khiêm không nhận được vươn ngón tay sờ sờ đôi môi trên bức ảnh, khi chạm vào cảm xúc lạnh băng mới giật mình tỉnh lại, đỏ cả mặt mà thu tay về. Mấy ngày nay Mạnh Nhất Tông cũng cùng cậu trò chuyện video, tuy rằng thời gian mỗi lần rất ngắn nhưng cũng coi như “Mỗi ngày gặp mặt”. Cậu có lên diễn đàn xem qua để biết lúc bạn trai không ở bên mình thì phải làm sao để quan hệ của hai người càng thêm gắn bó. Có người nói không cần quan tâm đi ra ngoài làm một pháo bạn trai cũng không biết, có người nói mỗi ngày điện thoại hoặc video phone sex. Làm một pháo chuyện này là không thể nào, Nguyễn Tri Khiêm nhớ lại chuyện hay người làm trước khi Mạnh Nhất Tông đi một ngày, trong lòng vẫn bí ẩn mong đợi Mạnh Nhất Tông gọi video chat sex, mà Mạnh Nhất Tông một lần cũng không có.

Cậu không có cách nào mở miệng để nói yêu cầu này, một mặt là thẹn thùng, một mặt khác cảm thấy trước đây mình cũng coi là người ít ham muốn giờ chuyển biến thành dạng này nội tâm cậu cũng không biết nên làm sao. Lần trước cậu lén lút dùng đạo cụ thủ dâm vừa vặn bị Mạnh Nhất Tông trở về phát hiện. Từ lần đó về sau cậu cũng không dám dùng đạo cụ nữa. Có lúc sáng sớm thức dậy thấy quần lót ẩm ướt lòng cậu chỉ hy vọng Mạnh Nhất Tông có thể trở về sớm một chút.

Nguyễn Tri Khiêm tùy tiện nấu hai món ăn, vừa xem TV vừa ăn, sau khi thu dọn bát đĩa thì nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Nguyễn Tri Khiêm cả kinh không phải là Mạnh Nhất Tông trở về sớm chứ? Thế nhưng Mạnh Nhất Tông có chìa khóa không cần thiết phải gõ cửa? Còn nữa, bạn của Mạnh Nhất Tông tuy nhiều, lại không có mấy người được mời về nhà. Sẽ là ai chứ? Cậu đem tay dính đầy nước lung tung lau vào tạp dề, cộc cộc mà chạy ra đi mở cửa.

Nhìn thấy người trước mắt, Nguyễn Tri Khiêm không khỏi sững sờ.

“Bác..bác gái?”

Tần Trân vẫn ăn mặc như trước tao nhã mà khéo léo, khí chất cũng rất tốt. Trên mặt tuy rằng không thể tránh khỏi có nếp nhăn nhưng cũng không già nua, bà là dạng người không nói nhưng cũng thể hiện được uy nghiêm. Nói tóm lại, ở tuổi này xem như là bà được bảo dưỡng rất tốt.

“Không mời tôi đi vào?” Tần Trân mặt không đổi sắc nhìn về phía Nguyễn Tri Khiêm, ánh mắt giống như tia X quang quét nhìn Nguyễn Tri Khiêm.

“A, xin lỗi! Mời vào...” Nguyễn Tri Khiêm giữ cửa mở lớn hơn, nghiêng người sang để Tần Trân đi vào nhà.

Tần Trân lần đầu tiên tới nơi này, quan sát chung quanh một chút rồi mới ngồi vào ghế salông. Nguyễn Tri Khiêm nhanh chóng chạy vào nhà bếp cởi tạp dề ra rót một ly trà nóng, thấp thỏm ngồi ở trên ghế salông bên cạnh Tần Trân.

“Bác gái, người đến bất ngờ không có thời gian chuẩn bị trà ngon cho người, xin thứ lỗi...”

Tần Trân uống một hớp nhỏ nói: “Quả nhiên là thứ chàng con kia thích uống.”

Nguyễn Tri Khiêm đối với trà đạo cũng không biết, cậu pha trà là nhìn Mạnh Nhất Tông pha rồi học theo răm rắp. Mạnh Nhất Tông là một người thích ăn đồ ngọt lại thích uống trà, Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy hai sở thích này mâu thuẫn đến đáng yêu. Đương nhiên lúc này cậu cũng không dư thừa tâm tình mà cảm thấy Mạnh Nhất Tông đáng yêu, đối mặt Tần Trân, cậu có một loại áp lực vô hình.

“Nhất Tông anh ấy không có ở nhà, đến ngày mai anh ấy mới trở về.” Nguyễn Tri Khiêm không biết cùng Tần Trân tán gẫu cái gì, nên nói một câu để phá tan bầu không khí ngưng ngừng.

“Tôi biết, tôi tới đây tìm cậu.” Tần Trân để ly trà xuống, nhìn ra ngoài cửa mà nói chuyện với cậu.

Nguyễn Tri Khiêm ngồi thẳng lưng lên, ngón chân giấu ở trong đôi dép bông không tự chủ được cuộn lên. Bên trong đôi mắt to hiện lên vẻ phức tạp.

“Cậu hẳn phải biết, tôi chưa bao giờ đồng ý chuyện của các cậu. Còn chị của Nhất Tông tuy rằng không nói gì, tôi cảm thấy cậu thông minh như vậy, hẳn là cũng hiểu rõ thái độ của nó.” Tần Trân sửa sang lại mái tóc, nhìn về phía Nguyễn Tri Khiêm.

“Nhất Tông vô luận là con trai hay là em trai đều đối với cái nhà này rất trọng yếu. Nguyễn tiên sinh, tôi nghĩ cậu là một thầy giáo, đạo đức hiếu kính cơ bản cậu cũng biết chứ.”

Nguyễn Tri Khiêm không nghĩ tới Tần Trân vừa mở miệng lại nói nặng như vậy, cậu có chút sốt sắng cắn môi nói: “Nhưng cuộc sống của Nhất Tông cần phải do anh ấy quyết định...”

Tần Trân nở nụ cười: “Có lúc con cái sẽ phạm hồ đồ, làm gia trưởng có thể để cho nó hồ đồ cả đời sao?”

Nguyễn Tri Khiêm ngây ngấn cả người, cậu chưa bao giờ cảm thấy quan hệ của cậu và Mạnh Nhất Tông là một chuyện hồ đồ. Cậu hết sức nghiêm túc mà chọn Mạnh Nhất Tông là một người cùng chung sống suốt đời, cậu tin tưởng Mạnh Nhất Tông cũng giống như vậy. Chuyện của bọn họ bọn họ tất nhiên biết rõ, cho dù là mẹ của Mạnh Nhất Tông cũng không có tư cách chỉ trích nói sự kết hợp của bọn họ là một “Chuyện hồ đồ” được?

“Bác gái, con và Nhất Tông chưa bao giờ cảm thấy chuyện của chúng con là nhất thời hồ đồ. Cho dù là người cũng không có quyền nói như vậy.” Nguyễn Tri Khiêm lấy dũng khí, nhìn thẳng vào hai mắt Tần Trân mà nói.

“Cậu có hỏi qua nó sao?” Tần Trân uống một hớp trà, vẫn nhàn nhạt nói.

“Cái gì?”

Tần Trân nói bổ sung: “Chuyện của các cậu nó suy nghĩ thế nào.”

“...” Nguyễn Tri Khiêm há miệng, cậu xác thực chưa từng hỏi. Nhưng dù có hỏi thì tất cả mọi chuyện sao có thể dùng dăm ba câu là nói được rõ ràng? “Đúng là chưa từng hỏi, thế nhưng con cảm thấy từ lúc chúng con trao đổi nhắn, trong một khắc đó, chính là của thái độ của anh ấy.”

Tần Trân nghe vậy nhìn Nguyễn Tri Khiêm, cũng không vội trả lời, như là đang nghiên cứu người trẻ tuổi trước mắt này. Người thật không giống như trong ảnh thoát nhìn không khó tiếp cận, chất phác cũng là thật, chỉ có điều... So với bà nghĩ thì có sự dẻo dai hơn.

“Có lẽ Nhất Tông chỉ muốn phản kháng tôi? Hoặc giả chấp nhận cũng chỉ là nhất thời mới mẻ? Cũng có thể là nó chỉ muốn thử một cuộc sống khác, nhưng nó cũng không biết có thích hợp với mình hay không?.” Trầm mặc một lúc Tần Trân lại mở miệng lần nữa.

Không thể không nói mấy câu này của Tần Trân thật sự chạm tới góc khuất mà trong tâm Nguyễn Tri Khiêm vẫn không dám đối mặt. Nhưng vô luận nói như thế nào cậu vẫn tin tưởng mình, tin tưởng Mạnh Nhất Tông, cũng tin tình cảm giữa bọn họ.

Nguyễn Tri Khiêm hít sâu một hơi nhìn Tần Trân mỉm cười.

“Xin lỗi, bác gái. Cho dù là như vậy, thì cũng do Nhất Tông nói rõ ràng với con mà không phải là người.”

Cuối cùng Tần Trân và Nguyễn Tri Khiêm ai cũng chưa thuyết phục được ai, Tần Trân ngược lại cũng không tức giận, giống như khi đến đây ưu nhã mà đi về.

Đóng cửa lại, Nguyễn Tri Khiêm thở ra một hơi thật dài. Cậu nhẹ nhàng dựa lưng vào cửa, tự bình phục tâm tình. Tần Trân không ngang ngạnh giống như trong tưởng tượng của cậu, cũng không dữ không ác, thế nhưng thật sắc bén. Bà như là hoàn toàn biết hai người bọn họ thoát nhìn rất tốt nhưng khi ở chung thì có vấn đề, chỉ một lần chạm là thấy máu **(nhất chạm kiến huyết), Nguyễn Tri Khiêm cũng không có cách nào lẩn trốn, không thể làm gì khác hơn là đối mặt.

**Nhất chạm kiến huyết: Ở đây ngụ ý là chỉ nói một câu mà vạch rõ vấn đề đang dấu diếm.

Cậu không nhận được muốn gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông, cậu muốn nghe giọng nói của Mạnh Nhất Tông, muốn anh truyền sức mạnh cho mình, cũng muốn hai người ngồi xuống chân chính mà nói chuyện rõ ràng. Nguyễn Tri Khiêm cảm giác giữa cậu và Mạnh Nhất Tông xác thực tồn tại một chút vấn đề, thế nhưng chính cậu cũng không nói được đến tột cùng là sai lầm ở chỗ nào.

Mạnh Nhất Tông tiếp nhận thân thể của cậu, tiếp nhận tính cách của cậu, tiếp nhận hoàn cảnh gia đình của cậu. Chiều theo đạo lý mà nói đã rất hoàn mỹ. Cậu cũng đã học thay đổi, đi gặp bạn bè của Mạnh Nhất Tông, đi tham gia các hoạt động tập thể để cho mình sáng sủa hơn một ít. Tất cả thoát nhìn đều rất tốt, tại sao vẫn cảm thấy có vấn đề chứ?

Nguyễn Tri Khiêm đứng ở dưới vòi hoa sen cho dòng nước chảy xuống thân thể của cậu. Nhưng trong phòng tắm hơi nước như là chui vào trong dầu của cậu làm cho cậu không có cách nào suy nghĩ.

“Nhất Tông, em rất nhớ anh...”

Bên này công việc của Mạnh Nhất Tông đã gần xong, cuối cùng còn một hai ngày làm phần cuối cùng cũng không khó. Anh nhớ mấy ngày trước có hẹn với Thor, dự định đêm nay cùng Thor đi ra ngoài gặp mặt.

Anh mở ra tin nhắn, phát hiện có người trong công ty gửi tin nhắn cho mình.

Ông chủ!! Hình này có phải là anh hay không!

Người gửi tin là thư ký của anh còn kèm theo một tấm hình. Là ảnh một thanh niên nhìn nghiêng, gió biển thổi làm tóc hơi rối, mặt biển xanh thẳm như bao trùm nhân ảnh của người nọ.

Mạnh Nhất Tông mở ra bức ảnh nhìn kỹ một chút, cảm thấy khá giống, mà anh tuyệt đối không chụp tấm hình này.

Khá giống, nhưng không dám xác định.

Thư ký nhận được tin nhắn đột nhiên nét mặt hưng phấn, lập tức gửi thêm một tin nhắn nữa.

Thật đẹp trai a, em cảm thấy chính là anh đó ông chủ

Mạnh Nhất Tông cũng gợi lên một ít hứng thú, hỏi cô từ đâu nhìn thấy hình này.

Tại tổ ong mật a, trong một website du lịch *công lược. Em vốn muốn xem công lược chuẩn bị cùng bạn trai đi chơi, phát hiện ông chủ viết công lược đăng tấm hình thật giống anh!

Mạnh Nhất Tông ghi nhớ ở trong lòng, dự định buổi tối sau khi cùng Thor tán gẫu xong thì ghé lại thăm website này một chút.

*Công lược: Công lược là gì? Từ này nói nhanh gọn thì nghĩa là “tiến công chiếm đóng”. Hiện tại thì nghĩa của nó mở rộng một chút ra như sau: Khi vai chính hoàn thành trò chơi yêu đương của mình và có good/happy ending thì có nghĩa là đã “công lược” hoàn thành. Bởi vì một số trò chơi tình yêu có độ khó cao, cần có bí tịch (hệ thống) hỗ trợ mới có thể tiến đến good/happy ending, cho nên quá trình độ hảo cảm tăng từ 0 (hoặc âm) cho đến GE/HE được gọi là quá trình “công lược/tiến công chiếm đóng”. Từ này lúc đầu được dùng trong các game xã hội (như The Sims), sau đó được dùng luôn trong tiểu thuyết có tình tiết

hệ thống.

14. Chương 14: Không Nhanh Không Chậm

Lúc Mạnh Nhất Tông đi đến quán bar, Thor đã ngồi ở đằng kia chờ anh. Quán bar hoàn cảnh rất tốt, không có những tay ca hát bát nháo, người cũng trở nên thanh tĩnh lại. Hiện tại đã hơn mười giờ tối, trong quán bar có thật nhiều nhóm bạn tán gẫu với nhau.

Thor cũng không có thay đổi, may mắn hắn là một người Anh Quốc, râu mép tóc mai không nhiều nhưng một đầu tóc vàng vẫn dày như cũ.

“Mạnh, đã lâu không gặp!”

Mạnh Nhất Tông ngồi xuống ghế: “Đúng đó, mấy năm gần đây trải qua thế nào?”

Thor bĩu môi: “Cậu hỏi về công việc hay về tình cảm?”

“... Cả hai.”

“Công việc thì rất tốt, chỉ cần liều mạng, sao có thể thất bại được chứ?” Thor vuốt vuốt tóc của mình, không vuốt keo tóc rất mềm mại. “Tình cảm, ngược lại không hề tiến triển.”

Mạnh Nhất Tông kinh ngạc trợn mắt lên, Thor tuy rằng vóc người vô cùng cao to, cơ bắp cũng luyện được rất đẹp, thể nhưng vẫn là thụ. Nhưng ở bên Âu Mỹ vẫn thích dạng thụ giống như hắn. Thêm vào Thor rất đẹp, đôi mắt màu ngọc bích làm người chần động cả hồn phách. Quan trọng nhất là, hắn có thân hình hoàn mỹ của một thụ là cái mông vểnh cao. Đùng hỏi Mạnh Nhất Tông làm sao mà biết được, bởi vì hai người đã từng đi bơi chung.

“Hắc! Đùng kinh ngạc như vậy có được hay không! Điều này làm cho tôi rất mất mặt...”

“Đùng khổ sở, tôi không ý đó. Tôi nhớ tới sự nổi tiếng của cậu lúc học đại học, cậu nói như vậy làm cho tôi rất kinh ngạc thôi.” Mạnh Nhất Tông vỗ vai hắn trấn an.

“Mạnh, anh còn có thể trở lại nơi này không?” Thor dùng đôi mắt to ướm nhẹp mà nhìn Mạnh Nhất Tông, thoạt nhìn có chút làm bộ đáng thương.

“Sẽ không ” Mạnh Nhất Tông đưa tay ra, cho Thor thấy chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình. “Tôi đã tìm được người tôi yêu.”

Thor thất vọng gật gật đầu, nghiêm chỉnh bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch. Hoàn cảnh mờ tối, đượm mùi tình dục, lẫn quần bên tai tiếng nhạc jazz rên rĩ khiến người có cảm giác kích động muốn thổ lộ tất cả.

“Bạn có thể nói cho tôi nghe về người yêu của bạn không?” Thor rất nhanh đã trở nên phần chấn nói: “Để cho tôi giải sầu”

Lúc này người bartender đem rượu đã pha xong đưa cho Mạnh Nhất Tông, Mạnh Nhất Tông nói cảm ơn, nếm thử một miếng, như là đang thưởng thức, như là đang suy tư.

“Trước khi bạn gặp người đó, bạn sẽ cảm thấy người bạn thích phải là người có một loại hình rất đặc biệt.” Ngón tay Mạnh Nhất Tông xoay quanh miệng ly rượu như là đang vuốt ve da thịt. “Cuối cùng bạn sẽ phát hiện, tất cả những người đặc biệt cũng không bằng một mình người đó.”

Thor lộ ra một biểu tình như chua đến ê răng: “Mạnh, tuy rằng trước đây miệng lưỡi bạn cũng trơn tru, nhưng cũng không buồn nôn như vậy!”

Mạnh Nhất Tông không để ý mà nhìn hấn, lại tiếp tục nói: “Em ấy thoát nhìn rất ngốc, không thông thạo đạo lý đối nhân xử thế. Chỉ tự mình ở trong lòng nghĩ trăm phương ngàn kế muốn tốt với người khác dù người khác không nhất định cảm giác được.”

“Tôi và em ấy kỳ thực khác nhau rất xa. Nói thật, em ấy thích vật gì thì tôi phần lớn đều không thích. Bạn biết không, em ấy yêu thích nhạc cổ điển!” Mạnh Nhất Tông nói rồi đột nhiên cười rộ lên, ý cười rất sâu, cũng có thể nhìn thấy vài nếp nhăn nơi khóe mắt khi cười: “Lúc trước tôi cùng em ấy đi nghe hòa nhạc thì tôi ngủ gật, rốt cuộc em không rủ tôi đi xem nữa mà theo tôi xem liveshow, nhàm chán xem phim Mỹ.”

Thor không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Mạnh Nhất Tông rơi vào hồi ức.

“Có thể em ấy học nghệ thuật? Cả người đều văn nghệ đến không chịu được. Nghe nhạc cổ điển văn thanh cậu ấy đều yêu thích. Cái gì nhiếp ảnh xem thơ ca, nha đúng rồi, học nghệ thuật mà, thích một mình khóa ở trong phòng vẽ vãi!”

“Hoàn hảo là em ấy theo trường phái hiện đại, trường phái ấn tượng, em ấy vẽ đồ vật tôi còn miễn cưỡng nhìn hiểu.” Mạnh Nhất Tông nói bổ sung, Thor nghe vậy cũng cười rộ lên, bởi vì hấn hiểu biết về nghệ thuật cũng chỉ giới hạn. Nói về vẽ tranh chỉ biết có Picasso, học trường phái gì, nội dung gì, làm sao biểu đạt, hấn cũng không hiểu rõ ràng.

Mạnh Nhất Tông nói liên miên cần nhẩn hấn nghe cũng có chút thú vị, hình ảnh Nguyễn Tri Khiêm đã có thể từ từ phác họa trong đầu Thor một cái bóng mơ hồ. Mạnh Nhất Tông nói mệt mỏi rất cục mịch dừng lại uống một hớp rượu.

Thor kéo giãn thân thể, giọng nói bao hàm hàm mộ: “Xem ra sau khi kết hôn bạn sống rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc định nghĩa là gì?” Mạnh Nhất Tông hỏi ngược một câu: “Tôi cũng không dám nói, chỉ có thể nói coi như có thể hạnh phúc đi.”

Thor nghe vậy cảm thấy rất kỳ quái, lẽ nào vừa nãy anh nói liên miên cần nhân một đồng không phải là vì ngược cầu FA sao? Mạnh Nhất Tông như là hiểu sự nghi hoặc của Thor lại không biết phải nói như thế nào. Anh cảm thấy mọi việc mình làm rõ ràng đều rất tốt, nhưng trong lòng lại không được thoải mái.

Thor suy tư một hồi, mới thử mở miệng hỏi: “Cậu thử nói một vài lỗi hay tật xấu gì đó của cậu ta ra đi?”

Lúc này ca sĩ đã hát xong một bài đang nghỉ ngơi, chuẩn bị một vòng biểu diễn mới. Mạnh Nhất Tông cũng không vội mà trả lời vấn đề của Thor vấn đề, lắc ly rượu còn sót lại một ít chất lỏng, cũng không biết nhìn chỗ nào đến xuất thần. Mãi đến khi bên tai lại vang lên tiếng nhạc, Mạnh Nhất Tông mới phục hồi tinh thần lại.

Là bài hát “Thinking About You”, chẳng lẽ Nguyễn Tri Khiêm có tâm linh cảm ứng, ngàn dặm xa xôi chọn bài hát này cho anh sao?

Thor ngược lại cũng không vội, lẳng lặng chờ Mạnh Nhất Tông mở miệng lần nữa.

“Em ấy chính là... Quá muốn làm cho tốt, nơi nào cũng tốt, nơi nào cũng không mắc lỗi. Cần thận từng li từng tí một, nơm nớp lo sợ, tôi vẫn muốn em ấy và mình bình đẳng yêu, thế nhưng thật không có cách nào.” Mạnh Nhất Tông nhu nhu huyết thái dương, thoát nhìn có chút uể oải: “Đem bản thân mình hạ xuống quá thấp, quá mức ý lại vào tôi, nói thật, làm tôi không biết xử lý như thế nào. Cậu biết tôi muốn trong tình cảm giữa hai người thế lực ngang nhau, mà không là một người cúi đầu xưng thần với một người khác.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi còn nói cậu ấy chính là loại người cậu muốn?” Thor cảm thấy có chút buồn cười, ranh mãnh nhìn Mạnh Nhất Tông.

“Đúng, tôi là nói về tướng mạo. Kì thực tính cách của em ấy cũng không quá khép kín là được rồi...” Mạnh Nhất Tông nói câu này rất nhỏ nghe càng giống như lầm bầm, nói cho mình nghe.

“Cho nên nói, người ta kỳ thực không có tật xấu gì, cậu cũng có tình cảm với người ta, nhưng ... đó không phải là điều cậu muốn” Thor nhú nhú mày: “Thế nhưng lại không biết làm sao mở miệng nói với người ta, bởi vì hiện tại mọi việc đều rất tốt.”

“...” Mạnh Nhất Tông đem ngụm rượu cuối cùng uống cạn: “Cũng gần như thế đó.”

Trên đường trở về, không phải không thừa nhận, nói ra hết làm Mạnh Nhất Tông cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Có một số việc, quả nhiên là không nên để trong lòng.

Anh cũng không phải dựa vào đi công tác tránh né cái gì, tách ra xác thực đối với hai người mà nói cũng là một lựa chọn tốt. Anh biết anh hoàn toàn tiếp thu tất cả con người của Nguyễn Tri Khiêm đối với Nguyễn

Tri Khiêm mà nói là vô cùng trọng yếu. Không thể phủ nhận, trong lòng anh đương nhiên là yêu Nguyễn Tri Khiêm bằng không cũng sẽ không lựa chọn kết hôn càng sẽ không lựa chọn tiếp thu tất cả những thứ thuộc về cậu. Anh thử tiếp thu vì cảm thấy có lẽ bước qua bước này, tất cả sẽ tốt lên.

Nguyễn Tri Khiêm không có gì không tốt đây chính là điểm trí mạng nhất, anh không biết cần phải lựa chọn phương thức gì mở miệng để cho cậu thay đổi.

Thor nói anh là một người đàn ông thì có cái gì không mở miệng được. Thế nhưng đối với Nguyễn Tri Khiêm không dấu vết sẵn sóc và thỏa hiệp, anh cảm thấy nhắc đến chuyện này thật sự không nên. Hôn nhân là chuyện của hai người, hai người đều phải cùng thỏa hiệp cùng thay đổi. Cho nên anh cố gắng đối xử tốt với Nguyễn Tri Khiêm, cương chịu cậu, tận lực không cho cậu lo được lo mất.

Nhưng có lúc Nguyễn Tri Khiêm quá nhạy cảm, chính sự mẫn cảm của cậu như là giấy niêm phong gắt gao niêm phong cái miệng của anh lại.

Trời ạ ...Mạnh Nhất Tông ... con mẹ nó ...mày còn chưa thấy đủ sao... còn có cái gì không hài lòng!?

Mạnh Nhất Tông trở về khách sạn nằm dang hai tay hai chân trên giường, suy nghĩ đến nhức đầu.

Từ khi lần đầu gọi điện thoại Mạnh Nhất Tông không có bắt máy, Nguyễn Tri Khiêm không chủ động gọi điện thoại cho Mạnh Nhất Tông nữa. Đa số là dùng tin nhắn, hỏi anh ngày hôm nay trải qua như thế nào, công tác có thuận lợi hay không, nếu như có rảnh rỗi thì gọi video chat các loại. Mạnh Nhất Tông nằm một hồi, mở điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên lại có một tin nhắn của Nguyễn Tri Khiêm.

Nhưng hôm nay nội dung rất đơn giản, không có nghìn bài một điệu hỏi mấy vấn đề vô vị, chỉ có mấy chữ.

Nhớ anh, mau trở về.

Mạnh Nhất Tông hấp háy mắt, ngón tay thon dài ở trên màn ảnh nhanh chóng gõ, do dự một hồi lại xóa bỏ tất cả, cuối cùng cũng không gửi tin nhắn trả lời. Còn chuyện thư ký nói với anh về website du lịch kia, từ lâu anh đã quên bống.

*Bài hát:Thinking About You

Ca sĩ thể hiện : Norah Jones

Lời bài hát :

Yesterday I saw the sun shinin',

And the leaves were fallin' down softly,

My cold hands needed a warm, warm touch,

And I was thinkin' about you.

Hôm qua anh đã nhìn thấy những tia nắng mặt trời,

Và những chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống,

Bàn tay lạnh của anh cần một đôi bàn tay ấm áp bao bọc

Và anh đã nghĩ về em.

Here I am lookin' for signs of leaving,

You hold my hand, but do you really need me?

I guess it's time for me to let you go,

And I've been thinkin' about you,

I've been thinkin' about you.

Lúc này đây anh đang tìm kiếm những ký ức còn lại,

Em nắm lấy bàn tay anh nhưng em có thật sự cần anh?

Anh nghĩ rằng đã đến lúc anh nên để em rời đi

Và anh lại nghĩ về em,

Anh đã nghĩ về em.

When you sail across the ocean waters,

And you reach the other side safely,

Could you smile a little smile for me?

'cause I'll be thinkin' about you,

I'll be thinkin' about you,

I'll be thinkin' about you,

I'll be thinkin' about you.

Khi em vượt qua vùng biển đại dương,

Và em được đến bên kia một cách an toàn,

Em có thể nào mỉm cười một chút với anh?

Bởi vì anh sẽ luôn nghĩ về em,

Anh sẽ luôn nghĩ về em,

Anh sẽ luôn nghĩ về em,

Anh sẽ luôn nghĩ về em.

15. Chương 15: Đã Về Rồi

Nguyễn Tri Khiêm biết được thông tin chuyến bay của Mạnh Nhất Tông nên xin nghỉ sớm đến sân bay đón anh. Kỳ thực không đến đón cũng được, bởi vì Nguyễn Tri Khiêm không biết lái xe, đi đến sân bay thì hai người cũng phải đón xe trở về. Nhưng Nguyễn Tri Khiêm muốn đi, cậu muốn sớm gặp được Mạnh Nhất Tông.

Khí trời đã dần dần trở lạnh, Nguyễn Tri Khiêm choàng một cái khăn quàng cổ lớn, khuôn mặt trắng nõn bị che lại hơn một nửa, lộ ra chóp mũi đỏ bừng và đôi mắt to.

Mạnh Nhất Tông từ cổng kiểm soát đi ra, Nguyễn Tri Khiêm liếc mắt một cái là nhận ra được anh. Anh mặc một bộ tây trang màu đen, áo trong cổ cao, bên ngoài khoác áo vét bằng lông, rõ ràng là trang phục rất phổ thông nhưng trong mắt Nguyễn Tri Khiêm thì anh là rất chói mắt.

“Nhất Tông, bên này...” Nguyễn Tri Khiêm hô một tiếng, nhìn về phía Mạnh Nhất Tông vẫy vẫy tay.

Mạnh Nhất Tông cũng nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm, cả người cậu gầy gò nho nhỏ, mặc quần áo mùa đông có vẻ mập một chút. Mạnh Nhất Tông bước nhanh về phía trước, ôm chặt lấy Nguyễn Tri Khiêm, ở trên mặt cậu cà cà: “Đã bảo em đừng đến rồi, lạnh không?”

Nguyễn Tri Khiêm ôm lấy anh, khe khẽ lắc đầu, ra hiệu không liên quan. Mạnh Nhất Tông nắm tay Nguyễn Tri Khiêm đi ra ngoài, Nguyễn Tri Khiêm có chút thẹn thùng vùng vẫy một hồi, phát hiện Mạnh Nhất Tông thờ ơ không động lòng, cũng mặc kệ đi theo anh.

Hai người rất nhanh từ sân bay đón xe trở về, Mạnh Nhất Tông muốn gọi Phương Trần tới đón, nhưng Nguyễn Tri Khiêm nói mỗi lần đi công tác đều nhờ người ta tới đón thì rất ngượng ngùng. Mạnh Nhất Tông cũng không tiếp tục kiên trì.

“Nhất Tông, em đã đăng ký đi học.” Ở trước mặt tài xế Nguyễn Tri Khiêm không tiện thể hiện quá mức thân mật, không thể làm gì khác hơn là ngồi sát anh. Nhưng bởi vì mùa đông, hai người ăn mặc cũng không ít, kỳ thực cũng không cảm giác được nhiệt lượng gì. Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy như vậy cũng rất tốt rồi rất ấm áp.

“Học cái gì?” Mạnh Nhất Tông tò mò hỏi: “Em đã học nhiều nghề lắm rồi, bây giờ còn học cái gì nữa?”

Nguyễn Tri Khiêm xấu hổ nở nụ cười, lộ ra hai lún đồng tiền khả ái

“Học... Lấy bằng lái xe.”

Mạnh Nhất Tông giật nảy cả người, anh biết Nguyễn Tri Khiêm vì chuyện của em mình nên không dám lái xe, trong lòng có bóng ma, cho nên dẫn đến tình huống dù ngồi một bên cũng buộc Mạnh Nhất Tông không chế tốc độ khi lái xe. Bây giờ muốn ghi danh đi học xe, là ngoài dự liệu của Mạnh Nhất Tông.

“Sao đột nhiên lại muốn đi học lái xe?” Mạnh Nhất Tông nhú mày, có chút bận tâm hỏi.

“Anh sốt sắng như vậy làm cái gì” Nguyễn Tri Khiêm sờ sờ đầu gối của Mạnh Nhất Tông nói tiếp: “Anh thường đi công tác nha, cũng không thể mỗi lần đều đón xe hoặc để người khác tới đón”

Trong lòng Mạnh Nhất Tông run rẩy kịch liệt, Nguyễn Tri Khiêm làm việc này vì anh, anh thật sự không biết làm sao báo đáp. Điều này làm cho anh rất cảm động, cũng làm cho anh càng khó có thể mở miệng.

“Làm sao vậy?” Nguyễn Tri Khiêm thấy Mạnh Nhất Tông nhìn mình chăm chăm đến xuất thần, đưa tay quơ quơ trước mắt anh: “Có phải anh lo lắng không? Lúc trước em... em đã chạy thử mấy lần.. em có thể.”

Vì anh.

Nguyễn Tri Khiêm ở trong lòng yên lặng thêm vào câu cuối cùng.

Mạnh Nhất Tông nắm lấy tay của Nguyễn Tri Khiêm ở trước mặt mình nhẹ nhàng hôn một cái.

Mặt của Nguyễn Tri Khiêm đỏ lên vội vã rút tay về, xấu hổ liếc nhìn tài xế, phát hiện chú tài xế mắt vẫn nhìn thẳng, mới vừa thẹn vừa giận mà trừng mắt Mạnh Nhất Tông một cái, im lặng mà lên án hành vi không báo trước của anh.

Hai người về đến nhà vừa đúng thời gian ăn cơm tối, Nguyễn Tri Khiêm nói muốn gọi thức ăn ngoài nhưng Mạnh Nhất Tông lại nói cất hành lý xong đến siêu thị đi mua thức ăn về nhà nấu. Nguyễn Tri Khiêm sợ Mạnh Nhất Tông đói bụng, nếu Mạnh Nhất Tông cảm thấy không đói cậu cũng không có ý kiến gì.

Mạnh Nhất Tông nói lần này anh muốn xuống bếp, Nguyễn Tri Khiêm tin tưởng tài nấu ăn của Mạnh Nhất Tông nên ngoan ngoãn đi theo phía sau Mạnh Nhất Tông. Hai người như đôi vợ chồng bình thường cùng đi dạo siêu thị, đồng thời thảo luận đêm nay muốn ăn cái gì. Bầu không khí ấm áp mà ngọt ngào, sự bình thản mang đến cho hai người hạnh phúc chân thật nhất.

Đi dạo một hồi mới phát hiện mua đầy một xe hàng bên trong có không ít nguyên liệu không biết sử dụng ra sao. Mạnh Nhất Tông tò mò nhìn tới nhìn lui, anh mặc dù là GAY cũng không thể nào hiểu được một đồng bột, bơ, sữa bò làm sao để biến thành món điểm tâm ngọt ngon lành nhất. Việc này đối với anh mà nói cũng quá khó khăn, anh chỉ muốn ăn, cũng không muốn làm.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn thấu anh đang suy nghĩ gì, ghét bỏ liếc anh một cái nói: “Căng thẳng làm cái gì, không để cho anh làm. Em vừa mới học làm bánh.”

Mạnh Nhất Tông không coi ai ra gì ôm eo cậu cúi đầu hôn một cái: “Bà xã của anh thật đảm đang...”

“Không phải vì anh mà làm, em muốn tận dụng thời gian rảnh kiếm chút tiền lời thôi.” Nguyễn Tri Khiêm tránh khỏi lồng ngực của anh, lỗ tai cũng đỏ bừng lên.

“Đương nhiên! Anh cũng không dám tự kỷ ...” Mạnh Nhất Tông rất chân chó mà tỏ vẻ bà xã nói gì cũng chính xác, toàn bộ không có dị nghị.

Nguyễn Tri Khiêm cũng không nhịn được bật cười, Mạnh Nhất Tông đẩy xe đi phía trước cậu đi theo phía sau, một lúc sau không nhịn được lén lút đi nắm tay Mạnh Nhất Tông.

Đợi sau khi ăn uống no đủ thu dọn xong thì đã đến chín giờ, thực sự là cơm tối kết hợp thêm bữa ăn khuya. Mạnh Nhất Tông rửa xong bát đĩa đi ra phòng khách, nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm nằm trên ghế sa lông chơi điện thoại di động.

“Mới vừa ăn no, không nên nằm.” Mạnh Nhất Tông lau khô tay, ngồi bên cạnh cậu bắt đầu đổi kênh truyền hình.

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn ngồi dựa vào trong lồng ngực Mạnh Nhất Tông, cuộn tròn trong lồng ngực của anh mà chơi game. Mạnh Nhất Tông liếc mắt nhìn, phát hiện là game đang rất hot gần đây, ở trong công ty không ít người cũng chơi game này, trong phòng giải khát lúc nghỉ ngơi anh có nhìn thấy, nguyên nhân lớn hơn là vì anh cũng chơi game này.

Mạnh Nhất Tông đưa tay ra ôm cậu hỏi: “Chơi được mấy cái *ssr rồi?”

Nguyễn Tri Khiêm xẹp xẹp miệng, vẻ mặt không cao hứng: “Một cái cũng không có!”

“Để anh xem một chút, ” Mạnh Nhất Tông để điều khiển từ xa xuống, bắt đầu xem hiện tại Nguyễn Tri Khiêm có được bao nhiêu thẻ, một bên nói chuyện phiếm: “Ai giới thiệu em chơi vậy?”

“Dương Dương đó” Nguyễn Tri Khiêm dùng mũi cọ vào cằm dưới của Mạnh Nhất Tông, nói: “Lần trước khi đi học nó dạy em chơi.”

“Không muốn xoắn xuýt ssr, thẻ của em cũng rất tốt, anh dạy cho em làm sao trở nên lợi hại.” Mạnh Nhất Tông nghe xong cũng thật sự bắt đầu nghiêm túc dạy Nguyễn Tri Khiêm chơi game.

Nguyễn Tri Khiêm ngoan ngoãn vùi ở trong lồng ngực của Mạnh Nhất Tông nghe anh nói cách chơi. Lúc Mạnh Nhất Tông nói chuyện khoang ngực run động truyền đến phía sau làm Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy rất ấm, cũng rất chân thực.

“Nghe hiểu không?” Mạnh Nhất Tông hỏi.

“Ừm.” Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu: “Ngược lại em cũng tùy tiện chơi thôi, Dương Dương nói làm vậy để em theo kịp sự phát triển của thời đại.”

Mạnh Nhất Tông cười ha ha, cảm thấy đứa cháu này thực sự quá hiểu mình.

“Uh, chơi game nhiều cũng có ích cho trí não nha.” Mạnh Nhất Tông ôm cánh tay của Nguyễn Tri Khiêm thật chặt: “Dạy em hết một buổi tối, bây giờ nộp học phí đi.”

Nguyễn Tri Khiêm cảm giác hơi thở của Mạnh Nhất Tông phả vào bên tai mình hơi ngứa một chút, lại rất nóng làm lỗ tai nhất thời đỏ lên. Cậu lui về phía sau một chút, như là muốn tách khỏi Mạnh Nhất Tông,

trên thực tế trong đầu cậu lại muốn gần gũi hơn.

Mạnh Nhất Tông cũng không chờ cậu trả lời, lập tức ôm ngang cậu vào trong phòng. Nguyễn Tri Khiêm ôm cổ của anh nhỏ giọng lầm bầm: “Ngày hôm nay anh mới trở về không mệt mỗi sao?”

Mạnh Nhất Tông đem cậu đặt lên giường, cởi quần pyjamas, hôn một cái vào mắt cá chân trắng nõn của cậu, nói: “Anh không mệt nha, em thử xem...”

Nguyễn Tri Khiêm lấy cánh tay che mắt lại, thả lỏng thân thể của mình, tùy ý Mạnh Nhất Tông đem cậu bày ra đủ loại tư thế.

“Một lần cuối cùng... Không muốn đùa...” Nguyễn Tri Khiêm nằm lỳ ở trên giường, hai tay nắm drap trải giường, phía sau bị động tác của Mạnh Nhất Tông đâm mạnh đến nhào ra phía trước. Mặt bị áp sát xuống drap trải giường làm ướt một khối lớn là do nước mắt pha lẫn với mồ hôi.

“Được...” Mạnh Nhất Tông ngoài miệng nói được, rồi đem dương vật rút ra khỏi hoa huyệt, đâm vào hậu huyệt rồi rút ra hết sau đó lại tiếp tục đâm vào.

Nguyễn Tri Khiêm nha nha kêu, như con mèo nhỏ đáng thương.

Mạnh Nhất Tông cuối cùng bắn ở bên trong hậu huyệt của Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm rất mệt đến ngủ quên. Mạnh Nhất Tông thương tiếc hôn một cái lên lưng đã phủ đầy dấu hôn của cậu, đơn giản lau qua loa rồi ôm lấy cậu mà ngủ.

Ngày thứ hai không cần đi làm, lúc Nguyễn Tri Khiêm tỉnh lại đã hơn mười giờ. Phía sau còn truyền đến tiếng hít thở đều đều của Mạnh Nhất Tông, anh vẫn thức dậy.

Nguyễn Tri Khiêm ngửa đầu hôn một cái lên đôi môi của Mạnh Nhất Tông, thận trọng từ trong lồng ngực của anh lui ra, đến buồng tắm vệ sinh sạch sẽ.

Đêm qua Mạnh Nhất Tông làm rất dững mãnh cũng bắn vào rất sâu, hai chân Nguyễn Tri Khiêm mềm nhũn, bên trong hai cái huyệt còn sót lại cảm giác đáng sợ, do trọng lực nên chảy ra dịch làm Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy rất xấu hổ, nhanh chóng chạy đến vòi hoa sen tắm rửa sạch sẽ.

Đợi đến khi cậu đi ra ngoài thì Mạnh Nhất Tông cũng đã thức dậy.

Hai người trao đổi một cái hôn ngọt ngào, Mạnh Nhất Tông còn muốn tiếp tục làm, lại bị Nguyễn Tri Khiêm đuổi đi tắm.

Mạnh Nhất Tông bất đắc dĩ đi vào phòng tắm, trước khi đi còn kêu Nguyễn Tri Khiêm lên chơi game.

Nguyễn Tri Khiêm một bên lau tóc một bên mở game ra, có vài giọt nước nhỏ ở trên màn hình.

Ồ? Có bưu kiện?

Nguyễn Tri Khiêm mở ra bưu kiện, phát hiện bên trong là 140 tấm dùng để rút thẻ phù. Cậu cảm thấy kỳ quái, vừa vặn có tin nhắn thông tin được gửi vào, cậu mở hộp thư, có một tin nhắn được gửi tới lúc cậu đang tắm đến từ Mạnh Nhất Tông.

[Dùng đi, dùng nhiều mấy cái SSR chơi Pikachu đi, không đủ anh mua thêm cho.]

“Anh sao lại lãng phí tiền như vậy!” Nguyễn Tri Khiêm nhìn về phía buồng tắm nói lớn, ý cười phát ra từ nội tâm còn sáng hơn ánh sáng đầu mùa đông, trong nháy mắt chiếu sáng cả khuôn mặt cậu.

*SSR: là thẻ vật phẩm. Cái này gồm 3 loại R, SR, SSR.

16. Chương 16: Vui Sống Và Sợ Sệt

Hai người vẫn ngọt ngào bên nhau trải qua một quãng thời gian, Mạnh Nhất Tông trước sau không tìm được chỗ đột phá để hai người ngồi xuống bàn luận, Nguyễn Tri Khiêm cũng không nói với Mạnh Nhất Tông chuyện mẹ anh tới tìm mình. Quan hệ hai người thoát nhìn bình an vô sự, nhưng mỗi người lại có suy nghĩ riêng.

Thời gian gần đây Nguyễn Tri Khiêm cảm giác mình rất dễ mệt, mỗi buổi sáng đều không muốn thức dậy. Có lúc có thể ngủ một ngày, buổi tối lên lớp dạy học sinh cũng hầu như không có tinh lực. Lịch Dương đặc biệt quan tâm đến người mơ xinh đẹp à không, là đặc biệt quan tâm giáo viên của mình, vẫn luôn hỏi cậu bị làm sao vậy. Nguyễn Tri Khiêm cũng không cảm thấy có vấn đề lớn lao gì, chỉ vung vung tay ra hiệu nó không cần lo lắng.

Hết giờ làm Nguyễn Tri Khiêm gọi điện thoại cho Vương Chân Chân, nghĩ là bệnh vặt không quan trọng nhờ Vương Chân Chân cho vài tên thuốc để đến nhà thuốc mua thuốc uống. Vương Chân Chân nghe cậu miêu tả, trầm mặc một hồi lại hỏi vài câu, Nguyễn Tri Khiêm không biết gì cho nên vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Vương Chân Chân nghe xong sau đó cười lạnh một tiếng: “Xem ra Mạnh Nhất Tông con trâu già này thật tận tâm tận lực.”

“???” Nguyễn Tri Khiêm một đầu đầy nghi vấn: “Làm sao vậy? Chuyện này với Nhất Tông có quan hệ gì?”

“Lát nữa anh đi tới nhà thuốc mua que thử thai, tự mình ở nhà thử xem. Hai vạch thì tới tìm em.” Vương Chân Chân nói xong cúp điện thoại, Nguyễn Tri Khiêm nghe xong mấy lời này gương mặt cũng đỏ lên.

Trước tiên cậu theo lời Vương Chân Chân đến nhà thuốc mua cái que thử thai. Cậu rất là ngại ngần nhưng nhân viên bán thuốc trưng ra bộ mặt lạnh lùng giải quyết việc chung, không khỏi làm cho cậu tự tại một chút. Mua xong trên đường trở về lại tìm thông tin trên mạng khi mang thai thì có hiện tượng gì, cậu xem từng chữ từng chữ cẩn thận, phát hiện mỗi người lại có một triệu chứng khác nhau, làm cho cậu thấp thỏm cực kì.

Cũng không biết người như cậu có nhiều hay không? Lúc mang thai có giống phụ nữ bình thường không? Nếu như thật... Mang thai, vậy mẹ Nhất Tông có ...

Cậu về đến nhà chăm chú đọc giấy hướng dẫn cách dùng que thử thai, cậu theo hướng dẫn mà làm. Sau đó ở trong phòng tắm hết sức chăm chú nhìn cái que thử thai.

“Tri Khiêm?” Mạnh Nhất Tông lấy khăn quàng cổ xuống, đem áo khoác treo lên móc, thay đôi dép lê rồi nhìn vào nhà. Anh phát hiện Nguyễn Tri Khiêm không ở phòng khách, chạy đến nhà bếp cũng không gặp người, nhưng nhìn thấy giày của Nguyễn Tri Khiêm hẳn là cậu đã về nhà. Ngày hôm nay làm sao vậy? Mọi ngày đã sớm nhào tới ôm ôm hôn hôn rồi mà.

Trốn ở trong phòng tắm Nguyễn Tri Khiêm tập trung cao độ, nhìn thấy từng cái rồi từng cái vạch hồng hiện ra quả thực cao hứng muốn rít gào! Cậu nghe thấy tiếng của Mạnh Nhất Tông muốn lập tức lao ra chia sẻ tin tức tốt này, nhưng cậu suy nghĩ lại vẫn nên chọn một thời điểm tốt hơn để thông báo tin này. Mấy ngày nữa là đến sinh nhật của Mạnh Nhất Tông cậu sẽ cho anh một bất ngờ. Cậu đem que thử thai ném vào sọt rác còn dùng khăn giấy thận trọng che lại, miễn cho Mạnh Nhất Tông nhìn thấy sớm tiết lộ sự ngạc nhiên này.

Mạnh Nhất Tông không thấy cậu đang muốn lên lầu tìm người thì Nguyễn Tri Khiêm từ trên lầu chạy xuống.

“Gặp phải chuyện gì tốt mà cao hứng như vậy?” Mạnh Nhất Tông ôm chặt Nguyễn Tri Khiêm, nhu nhu đầu của cậu: “Em làm cái gì mà tâm tâm niệm niệm đến thức thán?”

Nguyễn Tri Khiêm biết anh đang cười cậu gần đây trầm mê chơi game thể nhưng cậu thật là vui, quyết định không cùng Mạnh Nhất Tông tính toán.

“So với chơi game càng vui vẻ hơn, qua mấy ngày nữa mới nói cho anh nha!”

Mạnh Nhất Tông cứng chịu cười: “Được được được, đêm nay ăn cái gì?”

Nguyễn Tri Khiêm đột nhiên phản ứng lại: “Ah! Em còn chưa có làm cơm nữa!” Nói xong tránh vòng tay ôm ấp của Mạnh Nhất Tông, chạy vào trong phòng bếp.

Mạnh Nhất Tông nhìn bóng lưng hoạt bát của cậu không tự chủ cũng bật cười. Như vậy có gì không tốt, sao lại phải yêu cầu nhiều như vậy.

Cuối cùng Mạnh Nhất Tông đi vào giúp Nguyễn Tri Khiêm nấu ăn, hai người cũng không dùng nhiều thức ăn, ba món một canh rất nhanh đã làm xong.

“Đúng rồi, có phải em đem chuyện chúng ta đi tuần trăng mật viết thành công lược?” Mạnh Nhất Tông gấp một miếng thịt gà vào bát hời.

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy, lộ ra một nụ cười xấu hổ: “Anh đã nhìn thấy hả? Lúc trước anh không có ở nhà, em hơi buồn nên...”

“Thư ký của anh nhìn thấy, trong công ty đều biết, nhưng anh chưa có xem.”

Nguyễn Tri Khiêm múc cho Mạnh Nhất Tông một chén canh: “Vậy lát nữa anh xem nha, cảm thấy được chỗ nào không được em sẽ sửa lại.”

Mạnh Nhất Tông lấy điện thoại di động ra cho Nguyễn Tri Khiêm xem, hình nền điện thoại đã đổi thành bức ảnh mà Nguyễn Tri Khiêm chụp anh đã đăng trên website du lịch.

“Anh rất là tự kỷ đó nha, còn dùng hình của mình làm ảnh nền điện thoại...” Nguyễn Tri Khiêm nhăn nhó, làm ra bộ mặt ghét bỏ, khóe mắt lại có ý cười.

“Thư ký của anh nói: Nhìn bức ảnh này cũng có thể thấy được người chụp ảnh rất yêu người trong ống kính...” Mạnh Nhất Tông giả giọng của cô thư ký nói câu này, làm cho Nguyễn Tri Khiêm đỏ khóc đỏ cười.

“Ăn cơm của anh đi, đừng nhiều lời như vậy!” Nguyễn Tri Khiêm gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng của Mạnh Nhất Tông, Mạnh Nhất Tông không biết xấu hổ ăn hết.

Buổi tối lúc đi tắm Nguyễn Tri Khiêm ngâm mình trong bồn tắm, cả người như chìm đắm trong hạnh phúc, trong đầu các loại suy nghĩ cứ lung tung bay qua.

Phải tranh thủ thời gian đi tìm Chân Chân khám cho chính xác, thuận tiện hỏi cô cần phải chú ý cái gì. Dù sao đứa con này có cũng không dễ, trước kia Chân Chân cũng nói thân thể của cậu muốn thụ thai cũng rất khó khăn.

Cậu thật không có nghĩ tới bước này!

Không biết khi Nhất Tông biết thì sẽ có phản ứng gì?

...

Bất tri bất giác cậu ngâm mình đến hơn một giờ, Mạnh Nhất Tông sợ cậu có chuyện, gõ cửa hỏi cậu không

có sao chứ. Cậu trả lời một câu rồi lau khô thân thể đi ra.

Mạnh Nhất Tông đeo mắt kính ngồi ở đầu giường ôm notebook xử lý văn kiện, ánh sáng của máy vi tính trắng loáng phản xạ vào trong mắt kính nên không nhìn được cảm xúc của Mạnh Nhất Tông. Thế nhưng miệng của Mạnh Nhất Tông luôn nở nụ cười đã bán đứng tâm tình của chủ nhân nó, tâm trạng của Mạnh Nhất Tông hiện tại rất tốt.

Nguyễn Tri Khiêm chui vào trong chăn, gối lên trên đùi anh, đem đầu đến gần nhìn xem anh đang làm gì. Nguyễn Tri Khiêm nghe thấy tiếng nhạc truyền ra cũng đoán được hẳn là anh đang xem công lược fc.

“Em hành văn cũng rất tốt mà!” Mạnh Nhất Tông ca ngợi: “Bình thường sao không thấy em nói chuyện buồn nôn như vậy? Hả?”

Nguyễn Tri Khiêm vỗ nhẹ một phát vào cánh tay của Mạnh Nhất Tông: “Không nói ra được...”

““ Dường như trong không gian đầy ánh sao này, cuộc sống của anh cũng là cuộc sống của em lóng lánh ánh sao ”” Mạnh Nhất Tông cố ý đem những câu Nguyễn Tri Khiêm viết đọc ra làm cho Nguyễn Tri Khiêm mắc cỡ đến đỏ mặt, dùng chăn che lại đầu.

“Nói đến chuyện này chúng ta tìm một cơ hội trở lại đó thăm Tát tiên sinh đi? Coi như đi chơi một lần nữa cũng được.” Mạnh Nhất Tông liếc mắt nhìn Nguyễn Tri Khiêm cuộn mình trong chăn như con tằm trần an sở sở đầu của cậu.

Nguyễn Tri Khiêm chỉ lộ ra một đôi mắt, nghe vậy cười đến mặt mày cong cong, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

“Được nha! Sang năm mang bảo bảo đi...”

“Bảo bảo?” Mạnh Nhất Tông nghi ngờ hỏi.

Nguyễn Tri Khiêm tự mắng mình một câu, còn nói muốn làm chuyện kinh hỉ, cái miệng rộng của mình tự nhiên lại nói ra.

Cậu thẳng thắn ngồi dậy, dựa vào vai Mạnh Nhất Tông nói: “Đúng rồi, chúng ta đã có tiểu bảo bảo....”

Mạnh Nhất Tông lấy mắt kính xuống để qua một bên, phản ứng cũng không cao hứng như Nguyễn Tri Khiêm nghĩ. Anh xoay người Nguyễn Tri Khiêm lại đối mặt với mình, nghiêm túc nhìn Nguyễn Tri Khiêm, chân mày hơi nhíu lại như là đang tiêu hóa tin tức này.

“Chuyện khi nào?”

Nguyễn Tri Khiêm bị phản ứng này của anh dọa đến bối rối: “Chắc là... Khoảng thời gian gần đây thôi, anh không muốn có bảo bảo sao?”

Mạnh Nhất Tông đột nhiên hiểu được suy nghĩ của Nguyễn Tri Khiêm, chạy vào trong phòng tắm sau đó dùng khăn giấy cầm cái que thử thai đi ra. Gương mặt của anh đầy vẻ phức tạp.

Nguyễn Tri Khiêm có ngốc cũng cảm thấy Mạnh Nhất Tông chẳng hề hưng phấn khi biết mình mang thai. Giờ khắc này trong lòng cậu mờ mịt, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn Mạnh Nhất Tông. Lúc bình thường đôi môi cậu đỏ hồng vào giờ khắc này cực kỳ tái nhợt thậm chí còn khế run.

“Tri Khiêm, anh...” Mạnh Nhất Tông nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm như vậy cũng phát hiện mình quá khích, vội vàng ném que thử thai đi qua ôm cậu lại bị Nguyễn Tri Khiêm tránh ra.

Nguyễn Tri Khiêm cúi đầu, không phát ra bất kỳ thanh âm gì, Mạnh Nhất Tông lại nhìn thấy nước mắt của cậu từng giọt từng giọt rơi xuống chần.

“Anh, không phải là anh không muốn bảo bảo, chỉ là rất đột ngột ... anh vẫn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, chuyện này...” Mạnh Nhất Tông dùng lời nói không có mạch lạc mà giải thích, bình thường anh ăn nói rất hùng hồn lúc này lại như trò cười.

Mạnh Nhất Tông cuối cùng vẫn lần thứ hai đi lên ôm lấy cậu, Nguyễn Tri Khiêm ở trong lòng ngực của Mạnh Nhất Tông âm thầm mà khóc. Thậm chí Mạnh Nhất Tông có thể cảm giác bả vai mình bị ướt. Cũng không biết qua bao lâu, Mạnh Nhất Tông cảm giác tâm trạng của Nguyễn Tri Khiêm đỡ hơn rất nhiều, mới lần thứ hai thử mở miệng.

“Em cũng biết, gia đình của anh đối với anh ảnh hưởng rất lớn. ... Anh không có tự tin làm một người cha tốt, ít nhất là bây giờ không có... Em..em phải cho anh một chút thời gian.” Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng hôn vào tóc của Nguyễn Tri Khiêm, xúc cảm mềm mại cọ cọ vào chóp mũi, không biết sao cũng làm cho anh có cảm giác mũi của mình cay cay.

“Nhưng, nhưng anh biết rõ em có thể sẽ mang thai, anh bắn vào phía trước không phải là muốn có bảo bảo à!” Nguyễn Tri Khiêm đột nhiên lớn tiếng hét lên một câu, mặt cũng đỏ bừng.

Mặt của Mạnh Nhất Tông đầy hổ thẹn, thậm chí không có cách nào nhìn thẳng vào sự chất vấn của Nguyễn Tri Khiêm.

“Bởi vì... Chân Chân nói em không dễ có thai. Anh, cũng không phải anh từ chối không muốn bảo bảo, chẳng qua anh cảm thấy bây giờ không phải lúc, chuyện này đến quá nhanh!” Mạnh Nhất Tông cảm thấy bây giờ mình nói cái gì cũng giống như là trốn tránh trách nhiệm, khiến anh giống như là thằng đàn ông cặn bã đùa bỡn tình cảm, làm người ta lớn bụng nhưng không muốn phụ trách chạy thẳng một mạch.

Nhưng sự thực là từ ngày đầu tiên anh biết tính hướng của mình thì anh luôn chuẩn bị tâm lý là mình sẽ không có con. Hai người đàn ông không có cách nào sinh con chỉ là suy nghĩ thứ yếu. Nguyên nhân trọng

yếu hơn là anh thật không có tự tin mình có thể giáo dục được con mình. Hoàn cảnh lớn lên của một người có thể tạo thành ảnh hưởng mạnh như thế nào chỉ có bản thân người đã từng trải qua mới có thể trả lời.

Bây giờ không phải anh không muốn đứa bé này mà là quá khiếp sợ.

Sau khi Nguyễn Tri Khiêm hét lên câu đó thì yên tĩnh lại, cảm thấy mình đã sức cùng lực kiệt. Hai người trầm mặc giằng co, nên giãy dụa hay là thỏa hiệp.

Có lẽ mấy phút, hoặc có thể là mười mấy phút Mạnh Nhất Tông cũng không biết, Nguyễn Tri Khiêm mới mở miệng lần nữa: “Anh không thể vì em thử xem sao?” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ giọng hỏi: “Như vậy em mới càng mạnh mẽ hơn khi thuyết phục mẹ của anh...”

Mạnh Nhất Tông nghe trong lời nói của Nguyễn Tri Khiêm có một tầng ý tứ khác anh không khỏi khiếp sợ: “Mẹ anh tới tìm em?”

Nguyễn Tri Khiêm lại không trả lời vấn đề này, chỉ nhỏ giọng nói: “Rõ ràng anh nói mẹ anh muốn có cháu nội, chúng ta có bảo bảo, thì mẹ mới có thể yêu thích em được...” Cậu nói câu này rất nhỏ giống như là nỉ non, Mạnh Nhất Tông không nghe rõ. Mạnh Nhất Tông mở miệng lần nữa hỏi cái gì, Nguyễn Tri Khiêm lại rời khỏi lồng ngực của anh, nằm xuống bên cạnh.

Mạnh Nhất Tông mở miệng nhiều lần nhưng thủy chung không cách nào phát ra một âm tiết. Không thể làm gì khác hơn là tắt đèn đi ngủ.

Căn phòng vốn âm áp cứ như vậy tới lại, tất cả đều trở nên vô cùng im lặng.

Đây là lần đầu tiên Tri Khiêm đưa lưng về phía mình ngủ...

Khi trời đã gần sáng Mạnh Nhất Tông mơ mơ màng màng trước khi ngủ tự nói thầm với mình câu này.

17. Chương 17: Lệ Nóng

Sáng hôm sau Mạnh Nhất Tông giật mình tỉnh lại, kim đồng hồ vừa chỉ đúng bảy giờ.

Nguyễn Tri Khiêm đã không còn ngủ ở bên cạnh.

Mạnh Nhất Tông kinh hoảng vén chăn lên, chân trần chạy ra khỏi phòng ngủ xuống lầu. Khi nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đang mức cháo thì trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mới được nuốt trở về. Mạnh Nhất Tông cơ hồ một đêm không ngủ, trong mộng sâu sắc nhợt nhạt đều là hình bóng của Nguyễn Tri Khiêm.

Sắc mặt Nguyễn Tri Khiêm thoát nhìn cũng thật không tốt, dưới mắt hai quầng thâm có thể thấy rõ ràng, có lẽ là khóc quá nhiều hai con mắt cũng sưng lên. Nhìn thấy Mạnh Nhất Tông đi xuống vẫn cố mỉm cười, bảo anh ngồi xuống ăn điểm tâm.

Mạnh Nhất Tông nhìn chăm chăm Nguyễn Tri Khiêm, trong lúc nhất thời cũng tìm không ra câu nói mở đầu. Lung ta lung tung ăn một hộp cháo, bị nóng phải hít hà le lưỡi.

Nguyễn Tri Khiêm nhìn anh giống như con chó lớn le lưỡi, dở khóc dở cười nói: “Cẩn thận một chút, gấp cái gì.”

Mạnh Nhất Tông nhìn cậu cũng không khác với bình thường, trái tim khi nãy nuốt đến miệng lúc này triệt để nuốt xuống bụng.

Hôm nay cháo thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng Mạnh Nhất Tông nếm ra mùi vị này giống như món cháo đã ăn tại nông gia nhạc, lúc đó anh ăn một lần mấy chén mà Nguyễn Tri Khiêm cũng không hỏi một câu.

Cậu chỉ yên lặng ghi nhớ....

Mạnh Nhất Tông nghĩ tới đây, không biết là do cháo nóng hay vì lý do nào đó đột nhiên cảm giác hai mắt nóng lên. Anh vội vã cúi đầu, không dám để cho Nguyễn Tri Khiêm nhìn ra.

Hôm nay thoát nhìn cũng không khác với những ngày trước kia, Nguyễn Tri Khiêm đã chuẩn bị tốt tất cả cho anh, anh ra khỏi cửa Nguyễn Tri Khiêm mới đi theo sau chờ xe buýt đưa đón của trường. Mạnh Nhất Tông ra cửa không nhận được sửa sang lại ca-ra-vat, đứng ở cửa thấp thỏm nhìn Nguyễn Tri Khiêm.

“Anh... đêm nay anh sẽ về sớm một chút, chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện được không?” Mạnh Nhất Tông hôn một cái lên môi Nguyễn Tri Khiêm, mở miệng nói.

“Ừm. Nhanh đi làm đi.” Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, nhìn anh nở nụ cười.

Mạnh Nhất Tông tâm thần không yên đi làm.

Bởi vì trong lòng có việc, hiệu suất làm việc của anh hiếm có khi nào thấp như vậy, Phương Trần cau mày bảo anh cứ đi về trước. Mạnh Nhất Tông như được đại xá, lập tức thu thập đồ rồi đi về nhà. Thời gian quá sớm, còn chưa tới giờ Nguyễn Tri Khiêm ra về, anh nghĩ thôi thì tới trường học đón Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm ở cửa trường học nhìn thấy xe của anh rất là kinh ngạc, Mạnh Nhất Tông nói là ngày hôm nay không có việc gì nên về sớm rồi tiện đường tới đón cậu. Nguyễn Tri Khiêm chỉ gật gật đầu, không nói gì nữa.

Về đến nhà cũng giống như những ngày bình thường khác, chỉ là Mạnh Nhất Tông lúc nào cũng ngồi không yên luôn lắc lư ở bên cạnh Nguyễn Tri Khiêm. Không quản ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, anh biết hiện tại Nguyễn Tri Khiêm đang mang thai việc nhà anh có thể làm anh đều bao thầu tất cả. Nguyễn Tri Khiêm mừng rỡ thoải mái ngồi ở trong phòng khách xem ti vi. Trước khi ngủ Mạnh Nhất Tông còn đang suy nghĩ cần phải làm sao mở miệng nói chuyện, Nguyễn Tri Khiêm đợi anh một hồi thấy anh không có dự định nói chuyện thì trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Cuối cùng cũng không có “Bàn luận” gì cả.

Cuộc sống như thế trôi qua được một tuần, đến thứ sáu Mạnh Nhất Tông ở công ty tính toán sẵn trong đầu, dự định thừa dịp cuối tuần dẫn bà xã ra ngoài chơi, khắc sâu nhận thức là mình sai lầm, thuận tiện cho người ta trút giận.

Anh lại một lần nữa về sớm mặc kệ Phương Trần dùng ánh mắt giết người mà nhìn mình, có chuyện gì quan trọng hơn là dỗ ngọt bà xã?

Anh lấy điện thoại di động ra nhìn phát hiện ngày hôm nay là ngày sinh nhật của mình. Tri Khiêm có lẽ sẽ cho anh kinh hỉ. Lúc mới đi công tác về Nguyễn Tri Khiêm đã cùng anh xác định ngày sinh nhật, nói không chừng cậu đang ở nhà chuẩn bị. Anh suy nghĩ miên man, lại đi khắp nơi đi lung tung mua một đồng hồ, một mặt mong đợi về nhà xem Nguyễn Tri Khiêm chuẩn bị cho mình cái gì.

Trong phòng khách không có ai, anh lại đi lên lầu, vẫn không thấy người. Bây giờ đã hơn bảy giờ, Nguyễn Tri Khiêm khẳng định nghỉ làm rồi. Hôm nay là thứ sáu, chẳng lẽ là đi dạy thêm cho bọn học sinh sao? Mạnh Nhất Tông lấy điện thoại di động ra nhìn, điện thoại di động rất yên tĩnh, không có cuộc điện thoại nào của Nguyễn Tri Khiêm thậm chí cũng không có một tin nhắn.

Mạnh Nhất Tông nhú mày, trong lòng dâng lên một cảm giác hốt hoảng.

Cuối cùng anh quyết định đi vào phòng vẽ tranh của Nguyễn Tri Khiêm nhìn xem, phát hiện một tờ giấy dán ở trên một bức tranh chưa hoàn thành.

Chỉ có vài vệt vệt vài hàng, Mạnh Nhất Tông lại tới tới lui lui nhìn mấy trăm lần.

“Nhất Tông: Xin lỗi. Em không dám đối mặt với sự kinh hoàng và sợ hãi của anh. Em không có cách nào từ bỏ anh, cũng không cách nào từ bỏ bảo bảo. Chờ khi bảo bảo ra đời, chúng ta bàn lại đi.”

Chữ của Nguyễn Tri Khiêm rất đẹp, có cảm giác tiên khí lãng song phiêu dật. Giờ khắc này Mạnh Nhất Tông lại cảm thấy mấy dòng chữ này tầng tầng đè nặng trong lòng làm anh không thể nào hô hấp.

Anh run rẩy đem tờ giấy kia lấy xuống, cũng không thể tránh khỏi nhìn thấy bức tranh chưa hoàn thành.

Anh biết trận chiến này không còn ý nghĩa nào khi một người đã đào binh.

Liều Dương vừa lái xe vừa dùng dư quang nhìn về phía người đang ngồi ở vị trí phó lái, nhìn thấy sắc mặt và biểu tình của cậu mấy lần muốn nói lại thôi. Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy thiện ý của người bên cạnh vung vung tay: “Không có chuyện gì, coi như tôi ở nhờ nhà cậu mười tháng đi.”

“Cậu ở nhà tôi một năm nửa năm cũng không có vấn đề gì” Liều Dương nhú nhú mày, trong lòng cảm thấy rất giận Mạnh Nhất Tông: “Hắn là cái thá gì, mẹ kiếp.”

“Cậu đừng mắng anh ấy, anh ấy cũng chưa từng nói không muốn bảo bảo.” Nguyễn Tri Khiêm thoát nhìn có chút mệt mỏi dựa vào ghế ngồi.

Liều Dương khinh thường hừ một tiếng, nhưng không tiếp tục nói nữa.

Nguyễn Tri Khiêm dốc lòng xin hiệu trưởng nghỉ dài hạn, đây là lần thứ hai trong năm cậu xin nghỉ dài hạn, hiệu trưởng vốn không đồng ý thế nhưng Nguyễn Tri Khiêm nói cậu sẽ không lãnh lương cũng không cần phúc lợi, chỉ tạm thời rời đi, sau khi giải quyết xong việc riêng sẽ trở lại cương vị. Hiệu trưởng thấy cậu thường ngày làm việc cũng rất nghiêm túc, bọn học sinh cũng rất yêu thích cậu nên đồng ý. Còn lớp học bổ túc bên kia cậu đã giới thiệu với bọn học sinh một người thầy khác cũng là học trưởng của cậu ở cùng thành phố, mọi việc cũng đã giải quyết thỏa đáng.

Cậu muốn mấy tháng này tạm thời nghỉ ngơi hoàn toàn, phần lớn thời gian vui ở trong nhà Liều Dương làm con sâu lười.

Thuận tiện suy nghĩ tất cả về những chuyện đã xảy ra.

Kỳ thực cậu biết đây là chuyện của hai người, một mình cậu suy nghĩ nát óc có lẽ cũng không tìm ra nguyên do. Nhưng cũng như cậu đã nói, hai bên đều không thể từ bỏ, cậu không thể làm gì khác hơn là chạy trốn. Có lẽ thời gian có thể cho một đáp án tốt hơn, thích hợp hơn. Ít nhất hiện tại cậu có thể an tâm mà sinh bảo bảo.

Nguyễn Tri Khiêm cầm ly sữa nóng Liều Dương pha cho mình nghĩ chuyện không đâu.

Mạnh Nhất Tông cũng không biết mấy tháng này mình trải qua như thế nào. Rõ ràng sinh hoạt cũng giống như trước đây, bây giờ anh có nhiều thời gian hơn, càng có nhiều tự do hơn, càng nhiều hơn cái gọi là không gian cá nhân mà anh mong muốn. Anh có thử đi liên hệ với bạn của Nguyễn Tri Khiêm lại bị thương phát hiện anh chỉ có số điện thoại của Vương Chân Chân. Anh đi hỏi thăm Vương Chân Chân nhưng đối phương không muốn gặp anh hơn nữa cũng không nói một chữ với anh.

Anh cũng đã gọi điện thoại cho Nguyễn Tri Khiêm nhưng không gọi được. Anh biết có thể là Nguyễn Tri Khiêm muốn dùng phương thức yên lặng để hai người có thời gian suy nghĩ. Vì vậy anh cũng không cưỡng cầu nữa, mỗi ngày dù có việc lớn nhỏ gì anh cũng nhắn tin nói với Nguyễn Tri Khiêm, báo cáo chuyện phát sinh trong ngày. Nguyễn Tri Khiêm có lúc sẽ cho trả lời anh bằng biểu tượng icon, có lúc thì khoảng mấy ngày không để ý tới anh.

Mạnh Nhất Tông vẫn như thường ngày đi làm rồi về nhà, thường thường đi công tác. Anh bắt đầu đi nghe những buổi hòa nhạc đã từng làm cho mình ngủ gục, cũng bắt đầu xem những cuốn sách nằm trong giá sách của Nguyễn Tri Khiêm. Anh càng xem nhiều hơn những cuốn sách hướng dẫn cách làm cha mẹ, xem rất nhiều chương trình về trẻ con, biết rõ kiến thức để sớm dạy con. Buổi tối nếu như công việc làm xong không muộn, anh sẽ nhiều lần vào xem Nguyễn Tri Khiêm có viết cái gì mới không.

Trí nhớ của anh rất tốt, xem không đến mấy lần anh có thể đem nội dung cậu viết nói ra hết. Có một ngày buổi tối anh mở ra, phát hiện bối cảnh âm nhạc thay đổi —— “A Bad Dream”, là tiếng chuông điện thoại của anh.

Anh bỗng cảm thấy phấn chấn, chuyện này có nghĩa là Nguyễn Tri Khiêm đã biên tập lại bài viết của mình.

Bên trong bài viết có một đoạn văn vừa mới viết thêm vào.

Sau đây xin trả lời vấn đề mà các bạn đã hỏi. Thật vui khi các bạn yêu thích phần du ký này, có thể trợ giúp các bạn khi đi du lịch chính là ý nghĩa của nó.

Rất nhiều bạn nói muốn biết thêm về tình cảm của chúng tôi, nhưng tôi rất tiếc nuối khi phải nói bây giờ chúng tôi tạm thời đã chia tay.

Tôi biết anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng vẫn như cũ rất nhớ anh ấy, rất yêu anh ấy.

Trong cuộc sống hôn nhân không chỉ có tình yêu là đủ mà còn có nhiều thứ khác ngự trị ở bên trong, có lẽ chúng tôi hiểu điều này hơi muộn.

Mọi người chúc phúc chúng tôi, tôi xin nhận hết và chân thành cảm ơn!

Mạnh Nhất Tông lấy tay che mắt của mình, cuối cùng vẫn không nhịn được khóc lên. Nước mắt nóng hổi pha lẫn với sự hối hận không thể nào nói ra cứ quần quýt vào nhau.

Xuyên thấu không gian qua khoảng cách trên khe hở bàn phím, không người hỏi thăm.

18. Chương 18: Bảo Tàng Của Tôi (kết Thúc ~)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nguyễn Tri Khiêm đã ra đi hơn nửa năm.

Trong thời gian này hai người bọn họ có loại hiểu ngầm rất kỳ lạ, Mạnh Nhất Tông biết cậu có thói quen đúng giờ đi đến nơi của Vương Chân Chân kiểm tra sức khỏe, nhưng khi anh nhớ ngày đến bệnh viện lên

lút nhìn lại không nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm.

Mạnh Nhất Tông và Tần Trân quan hệ vẫn như cũ nhìn thì hài hòa mà kì thực giường cung bật kiếm. Tần Trân không biết con trai mình đã xảy ra chuyện gì. Lúc trước như một con bò tót việc đã quyết định chưa bao giờ quay đầu lại, lần này càng không có chỗ thương lượng. Mạnh Nhất Tông không hỏi Tần Trân ngày đó gặp mặt Nguyễn Tri Khiêm nói chuyện gì, anh vẫn như thường lệ mỗi tháng đến chỗ Tần Trân ăn cơm như hoàn thành một nhiệm vụ, thoạt nhìn cũng không để ý đến việc Tần Trân có thỏa hiệp hay không.

Nhưng mà Tần Trân lại thỏa hiệp.

Là một người mẹ bà rất hiểu con trai anh không nói nhưng quật cường. Kỳ quái là sau khi bà có ý thỏa hiệp thì Mạnh Nhất Tông chỉ ừ một tiếng, cũng không có dẫn Nguyễn Tri Khiêm về nhà. Tần Trân nghĩ có lẽ hai đứa này đã chia tay, nhưng khi nhìn bộ dáng của Mạnh Nhất Tông thì không giống như là hai người đã tách ra. Tần Trân không có hứng thú đi điều tra, lại nói, bà cũng tin tưởng Mạnh Nhất Tông có thể xử lý tốt.

Ngày hôm nay là ngày mỗi tháng Nguyễn Tri Khiêm đúng hạn tới kiểm tra sức khỏe, Mạnh Nhất Tông như một tên cuồng theo dõi trầm mặc đi đến phòng khám của Vương Chân Chân tìm vận may. Ngồi hết một buổi chiều đến gần bốn giờ Mạnh Nhất Tông cảm thấy mệt mỏi không biết do tâm lý hay là thân thể, anh đứng dậy, chuẩn bị đến khu hút thuốc hút một điếu thuốc buông lỏng một chút.

Cửa thang máy mở ra.

Nguyễn Tri Khiêm cúi đầu đi ra ngoài, cũng không có nhìn thấy Mạnh Nhất Tông đang đứng ngây người như phỗng.

Hơn nửa năm trôi qua, thoạt nhìn vóc người của Nguyễn Tri Khiêm tròn trịa hơn lúc trước một chút. Đương nhiên, phần nhiều là bởi vì có bảo bảo. Không biết là có phải do thể chất hay không, tuy rằng bụng của Nguyễn Tri Khiêm có thể thấy được nhưng cũng không phải đặc biệt rõ ràng, có lẽ bởi vì lúc trước cậu cũng rất gầy. Bụng cũng không có cách nào che giấu nên Nguyễn Tri Khiêm mặc trang phục có phần trung tính bởi vì mang thai nên trước ngực cũng đầy đặn một chút. Mới nhìn còn tưởng cậu là một người phụ nữ cao gầy đang mang thai. Mái tóc đã dài đến vai, những sợi tóc mềm mại phát phơ sau gáy trắng nõn của cậu, như đâm vào trong lòng Mạnh Nhất Tông.

Điếu thuốc kẹp ở ngón tay Mạnh Nhất Tông run rẩy rồi rơi xuống, mãi đến tận khi Nguyễn Tri Khiêm ngồi vào trên ghế dọc hành lang anh mới phục hồi tinh thần lại. Mạnh Nhất Tông đứng ở cầu thang bên cạnh xa xa mà nhìn cậu, cảm giác mình rất đa tình tự dâng lên trên đầu, anh cũng không biết mình phải làm thế nào cho thích hợp nên tiếp tục ngơ ngác lảng lảng nhìn Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm rất mau được đi vào trong phòng khám thì anh cũng đi tới bên cạnh ghế ngồi chờ khám bệnh.

Mạnh Nhất Tông không dám đi đến quá gần chọn chỗ ngồi ở một bên khác ngồi xuống, tâm trạng anh không yên chờ Nguyễn Tri Khiêm đi ra, vẻ mặt của anh giống như chồng đưa vợ tới kiểm tra thai sản vừa hạnh phúc vừa thấp thỏm.

Thời gian như là trôi qua rất chậm mãi đến tận lần thứ hai nhìn thấy thân ảnh Nguyễn Tri Khiêm thì Mạnh Nhất Tông phát hiện phía sau lưng mình đã chảy mồ hôi thậm chí có hơi ướt. Nguyễn Tri Khiêm bước qua trước mặt anh, anh chưa kịp phản ứng thì Nguyễn Tri Khiêm đã đi vào thang máy. Anh chạy vào thang máy khác đi xuống, ở trong đại sảnh cấp tốc tìm thân ảnh của Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm không đón xe, mà là chậm rãi đi bộ dọc theo lề đường.

“Khoảng thời gian này em ấy ở gần đây sao? Tại sao không đón xe?”

Mạnh Nhất Tông trong lòng bốc lên nghi vấn, chân của anh lại như hoàn toàn không nghe sai khiến, đầu óc cũng quên mất là mình có lái xe tới, cứ ngây ngốc mà đi theo Nguyễn Tri Khiêm. Lúc này đã hơn năm giờ, đây là giờ mọi người đi làm về nên người dần dần bắt đầu tăng lên, Mạnh Nhất Tông lo lắng nhiều người nhiều xe sẽ làm thương tổn đến Nguyễn Tri Khiêm, lại vẫn không dám tùy tiện chạy lên chào hỏi Nguyễn Tri Khiêm.

Anh không có mặt mũi chủ động đi cầu Nguyễn Tri Khiêm trở về.

Nguyễn Tri Khiêm vẫn cứ vô tri vô giác tiêu sái đi rất chậm, thoạt nhìn không một chút sốt ruột. Mạnh Nhất Tông nhìn thấy cậu đi vào siêu thị gần khu vực này, anh nhanh chóng chạy nhanh theo dù sao vào siêu thị đông người nhiều lối đi dễ dàng thất lạc.

Nguyễn Tri Khiêm dường như muốn mua nguyên liệu nấu ăn về nhà làm cơm, trước đến khu rau quả dạo một hồi, lại đến khu thực phẩm tươi sống tỉ mỉ chọn lựa. Lúc này trong siêu thị cũng có rất nhiều bà nội trợ đi mua thức ăn, khu thực phẩm tươi sống là khu vực đông người nhất trong siêu thị. Mạnh Nhất Tông không nhìn được muốn đi vào che chở cho cậu nhưng ngay lập tức tỉnh táo lại, không thể làm gì khác hơn là ủy ủy khuất khuất lui về sau vài bước.

Đơn giản có nhiều người nên Nguyễn Tri Khiêm cũng không có nhìn thấy anh.

“Liền mua cá, sao cứ thích ăn cá như vậy, đúng là tuổi con mèo...”

Mạnh Nhất Tông nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm đang chọn mua cá không nhìn được nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, thậm chí mang một chút ý cười mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Nguyễn Tri Khiêm chậm chậm đi dạo, đồ ngổn ngang dĩ nhiên đã mua không ít. Đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều mua, giấy ăn giảm giá, nước giặt quần áo, thậm chí còn có máy ép hoa quả!

“Giở trò quỷ gì! Không có ai chăm sóc em sao? Trong nhà chẳng có cái gì cả sao? Lại để một người mang thai đi mua nhiều đồ như vậy!”

Mạnh Nhất Tông nóng nảy đi theo ở phía sau trong bụng mắng thầm cái người hiện tại chăm sóc Nguyễn Tri Khiêm, mắng một hồi lại thấy khó chịu, nếu không tại mình cứ dây dưa như thế thì Nguyễn Tri Khiêm căn bản không cần chịu cực khổ, khi đó mình sẽ nhất định nuôi cậu trắng trẻo mập mạp.

Mãi đến tận khi Nguyễn Tri Khiêm tính tiền xong đẩy xe đẩy đi ra ngoài cửa siêu thị Mạnh Nhất Tông mới phục hồi tinh thần lại phát hiện mình lén lút lút lút đi theo cậu hơn một giờ đồng hồ ...

Không biết Tri Khiêm lúc nào sẽ trở về?

Mạnh Nhất Tông ủ rũ cúi đầu nghĩ, đang giả bộ làm một người đi đường cúi đầu đi ngang qua Nguyễn Tri Khiêm, lại bị gọi lại.

“Cùng em đi dạo siêu thị lâu như vậy không giúp em mang đồ về sao?”

Giọng nói của Nguyễn Tri Khiêm lạnh lùng truyền đến, Mạnh Nhất Tông hơi hoảng sợ quay đầu trở lại, nhìn đôi mắt của Nguyễn Tri Khiêm trong suốt đến nỗi phản chiếu toàn bộ hình bóng của bản thân mình, anh không thể tin được chuyện gì đã xảy ra.

“Phát ngốc cái gì? Thật muốn em một mình mang hết về nhà sao?” Nguyễn Tri Khiêm nhìn bộ dáng ngốc nghếch này của anh không khỏi nở nụ cười đưa tay ra bóp mũi của anh không cho anh thở.

Mạnh Nhất Tông đột nhiên không thể hô hấp mới phản ứng lại, anh ôm chặt lấy Nguyễn Tri Khiêm, lại sợ đụng đến bụng của cậu không thể làm gì khác hơn là ủy ủy khuất khuất buông ra một chút. Đầu của Nguyễn Tri Khiêm kẹt ở trên bả vai anh ngược đầu bị anh ôm có chút khó chịu, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ra hiệu anh thả ra.

“Khi nào thì em phát hiện?” Hai mắt Mạnh Nhất Tông hơi đỏ nhìn chằm chằm Nguyễn Tri Khiêm dường như nhìn không bao giờ đủ.

“Trong bệnh viện, mới vừa bước ra thang máy thì nhìn thấy anh.” Nguyễn Tri Khiêm xách một túi đồ vừa mới mua lên: “Đi thôi, đứng trước cửa siêu thị nói chuyện có thấy kỳ cục không?”

Mạnh Nhất Tông nhanh chóng tiếp nhận túi đồ trong tay cậu lại lấy một túi đồ khác trong xe đẩy ngoan ngoãn đi ở phía sau Nguyễn Tri Khiêm

Tri Khiêm không giống như lúc trước, Mạnh Nhất Tông nghĩ. Cái sự giấu diếm, tận lực che giấu tự ti và cẩn thận từng li từng tí một như đã biến mất, bây giờ Tri Khiêm rất tự tin, rất chói mắt...

Hai người đi ra khỏi siêu thị, Mạnh Nhất Tông nói: “..Ah... Xe của anh còn ở bệnh viện.”

Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, ngồi trên cái băng ghế: “Em ngồi ở đây chờ anh.”

Mạnh Nhất Tông nhắc theo hai túi đồ bước đi như gió. Sau mười mấy phút xe Cherokee đã dừng ở trước mặt Nguyễn Tri Khiêm. Mạnh Nhất Tông nhanh chóng xuống xe đỡ Nguyễn Tri Khiêm lên xe, thậm chí tay chân cũng có chút luống cuống.

“Căng thẳng cái gì? Bảo bảo ngoan cực kì, sẽ không lộn xộn.” Nguyễn Tri Khiêm ngồi xong sau đó cười nói, vừa nói vừa sờ soạng xuống bụng.

Mạnh Nhất Tông cúi đầu hôn một cái lên bụng Nguyễn Tri Khiêm rồi hôn một cái lên đôi môi Nguyễn Tri Khiêm, lưu luyến mà mút vào một hồi mới trở lại chỗ tài xế ngồi.

“Về nhà sao?” Mạnh Nhất Tông hỏi.

Nguyễn Tri Khiêm lắc đầu một cái: “Đến xx tiểu khu đi. Khoảng thời gian này là Liễu Dương chăm sóc em, em cũng không nói muốn dọn đi.”

Mạnh Nhất Tông nhìn cậu: “Vây... Vây lúc nào thì em trở về nhà mình?”

“Anh đã suy nghĩ rõ chưa?” Nguyễn Tri Khiêm liếc anh một cái, mang theo một chút phong tình không thể nào diễn tả: “Rốt cuộc không còn có cơ hội hối hận nha.”

Mạnh Nhất Tông thừa dịp đèn xanh đèn đỏ, lại đến gần hôn Nguyễn Tri Khiêm thật sâu sau đó thở hổn hển nói: “Sẽ không... anh yêu em..”

Nguyễn Tri Khiêm thuận theo mà mặc anh hôn, cười cười không lên tiếng.

Liễu Dương mở cửa nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm dẫn theo Mạnh Nhất Tông trở về thì giật mình.

“Mợ..mợ đã về rồi...” Giọng nói của Lịch Dương từ trong phòng truyền đến: “Ồ? Cậu ...!”

Mạnh Nhất Tông nhìn thấy Lịch Dương, cái thằng nhóc này cúi chỗ hướng ra bên ngoài, biết tung tích của Nguyễn Tri Khiêm lại giấu kín đến như vậy, thằng nhóc này không đánh cũng không được mà! Lịch Dương đột nhiên đọc hiểu biểu tình của cậu mình nhanh chóng trốn đi.

Nguyễn Tri Khiêm đem đồ mua về để xuống, nhìn ba người trong phòng nói: “Ăn cơm trước, không nên kinh ngạc như vậy.”

Liễu Dương lần thứ hai thấy Mạnh Nhất Tông, đối với việc anh xuất hiện ở nhà mình cảm thấy rất đột ngột, dù sao trước đây anh ta vẫn có chút tức giận Mạnh Nhất Tông. Liễu Dương ghét bỏ bĩu môi, ra hiệu đã biết.

Nguyễn Tri Khiêm liếc mắt nhìn Mạnh Nhất Tông: “Anh tới đây nấu ăn?”

“Được được được, em đi nghỉ ngơi, cũng mệt cả ngày rồi ...” Mạnh Nhất Tông biết phải nghe lời nên tiếp nhận thức ăn đã mua trước đó, cực kỳ tự nhiên đi vào phòng bếp.

Lịch Dương nhai khoai chiên, nhìn ba người lớn mà cảm thấy rất mới mẻ: “Cậu của mình thật giống một con chó *Husky!”

Liễu Dương vui mừng không cần làm cơm, đi tới dùng gối vỗ vỗ vào đầu Lịch Dương: “Nói cái gì đó!”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong giọng nói đầy vẻ tán thành.

Nguyễn Tri Khiêm không lên tiếng, cậu quả thật có chút mệt mỏi. Vì vậy ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách: Hướng dẫn chăm sóc trẻ sơ sinh.

Hôm nay động tác của Mạnh Nhất Tông đặc biệt nhanh, không bao lâu đã làm xong bốn món một canh. Táp dề cũng không kịp cời lập tức đi qua đỡ Nguyễn Tri Khiêm ngồi xuống, Nguyễn Tri Khiêm nói mình chỉ mang thai cũng không có tàn phế. Mạnh Nhất Tông mất diếc tai ngơ, lấy tư thế hầu hạ lão phật gia mà hầu hạ Nguyễn Tri Khiêm.

Liều Dương cùng Lịch Dương hai người Dương Dương này không để ý đến cái người không biết xấu hổ kia, chỉ để ý ăn, có tiện nghi không chiếm là người ngu.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện rất nhanh đã ăn xong, Mạnh Nhất Tông vẫn còn mặc tạp dề bắt đầu thu thập bát đĩa.

Nguyễn Tri Khiêm mặc kệ anh thích làm thì làm là được.

Chờ Mạnh Nhất Tông dọn dẹp xong cũng hơn tám giờ, Nguyễn Tri Khiêm muốn xuống đi tản bộ một chút, Mạnh Nhất Tông lập tức đứng lên muốn đi cùng.

“Đại Dương Dương, hai người họ có phải chuẩn bị trở về với nhau không?” Lịch Dương nhai nhai đồ ăn vặt nói.

“Chuyện của người lớn con nít quản làm gì” Liều Dương chơi PSV cũng không ngẩng đầu lên: “Ngược lại hai người bọn họ cũng không chính thức chia tay. Chỉ là muốn show ân ái mà thôi!”

Hiện tại đã là tháng tư, mùa xuân đã hết khí trời dần dần nóng lên. Có không ít người đi tản bộ, không ít ông bà lão bắt đầu khiêu vũ, đánh thái cực.

Nguyễn Tri Khiêm vẫn không lên tiếng, Mạnh Nhất Tông cũng trầm mặc. Mạnh Nhất Tông nắm tay cậu không chớp mắt mà nhìn cậu.

“Chỉ nhìn em không chịu nhìn đường?” Nguyễn Tri Khiêm nói.

“Không nhìn, cái khác cũng không có gì đẹp mắt.” Mạnh Nhất Tông cầm tay Nguyễn Tri Khiêm để lên môi của mình hôn mấy cái. Tự mình cũng bật cười, như người bị bệnh thần kinh.

Nguyễn Tri Khiêm cũng không rút tay ra, mặc cho anh hôn.

“Chuyện của bảo bảo... anh đã nghĩ xong chưa?”

Mạnh Nhất Tông đột nhiên dừng bước, Nguyễn Tri Khiêm cũng dừng lại theo. Mạnh Nhất Tông nâng mặt của Nguyễn Tri Khiêm lên, ở trên cao mà nhìn xuống. Dưới ánh đèn mờ nhạt những chiếc lá bị gió nhẹ thổi tung bay cuốn theo một ít cát bụi, Nguyễn Tri Khiêm bị ép hơi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đều là hình bóng của người đàn ông cao lớn anh tuần ở trước mắt.

“Anh từ trước đến nay không phải là không muốn có bảo bảo. Chẳng qua là lúc đó anh quá nhất gan...” Ngón tay Mạnh Nhất Tông tinh tế vuốt ve da mặt mềm mại của Nguyễn Tri Khiêm, tỏ ra vô cùng lưu luyến: “Em vừa đi anh cũng vừa suy nghĩ rõ ràng. Con cái là lễ vật trời ban cho cha mẹ, hưởng chi là em và anh? Anh biết rõ gia đình của anh tại sao lại thành ra thế này, chẳng lẽ anh lại muốn cho em và bảo bảo cũng trải qua cuộc sống giống như trong quá khứ của anh sao?”

Nguyễn Tri Khiêm cười khẽ một tiếng, hôn một cái lên gò má Mạnh Nhất Tông.

“Lúc trước anh cảm thấy, tuy rằng anh yêu em nhưng mà giữa chúng ta luôn có một vài thứ anh không chấp nhận được. Anh luôn luôn nghĩ phải nói với em như thế nào? Anh không muốn em dựa vào anh, trong cuộc sống của em đừng lấy anh làm trung tâm, anh muốn em đi nhiều quen biết nhiều bạn bè có thể giới của riêng mình. Anh tự cho mong muốn của mình là đúng, anh sẽ có được một không gian riêng tư của mình. Nửa năm này anh đã có đủ nhiều không gian riêng tư rồi ... Anh không muốn tiếp tục nữa, anh chỉ muốn em trở về.”

Mạnh Nhất Tông nói, sống mũi cũng cay cay.

“Cuối cùng anh cảm thấy em đã quá tốt rồi, anh mới không có cách nào thẳng thắn nói ra yêu cầu này.” Mạnh Nhất Tông có chút ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Nguyễn Tri Khiêm: “Em vừa đi, anh mới phát hiện là em đang vì anh mà thay đổi. Anh luôn cho rằng anh mới là người hy sinh, trên thực tế em mới phải... Em vừa ôn nhu, vừa thiện lương, yêu một người vì người đó trả giá tất cả. Vừa dũng cảm, lại thẳng thắn.”

Nguyễn Tri Khiêm có chút thẹn thùng: “Em nào có tốt như anh nói vậy?”

“Anh không dừng cảm, cũng không thẳng thắn, cho nên suýt chút nữa phạm vào sai lầm lớn.” Mạnh Nhất Tông hồi tưởng lại mấy tháng vừa rồi phát hiện giai đoạn đó dường như trở nên rất ngắn, từ khi lần thứ hai nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm, trong trí nhớ chỉ có hình ảnh hai người ở chung với nhau lúc trước.

Nguyễn Tri Khiêm nhẹ nhàng ôm lấy anh: “Hai người sống chung rất nhiều thứ vượt lên trên cả ái tình. Chúng ta... Chúng ta đều làm không tốt, chúng ta cùng nhau học một lần nữa, được không?”

Mạnh Nhất Tông nghe bên tai âm thanh của Nguyễn Tri Khiêm, nước mắt đang lưng tròng cũng không nhận được nữa, nằm ở trên bả vai của Nguyễn Tri Khiêm âm thầm mà chảy nước mắt.

Nguyễn Tri Khiêm dở khóc dở cười: “Sao đạo này lại yếu đuối thế?”

Mạnh Nhất Tông không trả lời, chỉ ôm chặt lấy cậu.

Một lần nữa tìm lại được bảo tàng thuộc về mình, tâm tình này chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Phương Trần đang vui ở trong lồng ngực Kiều Hạ Hạ xem thông tin trong vòng kết nối bạn bè, thì thấy Mạnh Nhất Tông đăng một tấm ảnh.

Trong hình Mạnh Nhất Tông hôn trộm Nguyễn Tri Khiêm đang say ngủ, sau giờ trưa ánh mặt trời như thép vàng chiếu sáng trên mặt hai người, lông mi của Nguyễn Tri Khiêm thật dài phản chiếu ra một cái bóng, miệng hơi cong lên, nằm trong lồng ngực của Mạnh Nhất Tông vô tri vô giác mà ngủ.

Ở phía dưới còn viết câu: Bảo tàng của tôi, niềm vui mới.

Phương Trần ghét bỏ nhăn nhăn mũi, than oán với Kiều Hạ Hạ nói: “Xong đời, Mạnh Nhất Tông lại tiếp tục trở thành kẻ buồn nôn ghê gớm.”

Kiều Hạ Hạ cười ha ha: “Vậy chúng ta phải buồn nôn trở lại, đến đây đi...”

Hình ảnh chó Husky(mình thích mê giống chó này)

HOÀN

19. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Anh Là Một Ba Ba Hư Hồng. (h Nha, Sản Nhũ, Cho Con Bú. Cần Thận Trước Khi Lọt Hồ)

Sau khi Mạnh Nhất Tông đón người đón về cuối cùng thì kinh nghiệm nửa năm xem sách, phim tài liệu và diễn đàn đã có đất dụng võ, anh đem Nguyễn Tri Khiêm chiếu cố tỉ mỉ chu đáo nên cậu đã mập lên rất nhanh.

Nguyễn Tri Khiêm rất bất đắc dĩ, nhưng ngăn cản không được Mạnh Nhất Tông làm ông chồng hai mươi bốn hiếu và siêu cấp ba ba.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Nguyễn Tri Khiêm cũng không cần đi làm. Rảnh rỗi an vị ở ban công nằm trên ghế nằm đọc sách rất là thoải mái.

Hôm nay Mạnh Nhất Tông đi làm về sớm, Nguyễn Tri Khiêm đang cầm một quyển sách kinh ngạc nhìn anh hỏi: “Ngày hôm nay sao đi làm về sớm như vậy?”

Mạnh Nhất Tông đem đồ vật cất xong thay giày rồi ba chân bốn cẳng chạy đến ban công, đem người ôm vào trong ngực: “Vội vàng đem mọi chuyện làm xong để trở về sớm.”

“Anh cũng không sợ Phương Trần tức giận..” Nguyễn Tri Khiêm cảm thấy buồn cười, nắm lấy tay anh nhẹ

nhàng vuốt ve bụng của mình.

Mạnh Nhất Tông cúi đầu hôn môi Nguyễn Tri Khiêm, đầu lưỡi bá đạo lại hung hăng xâm nhập vào trong miệng Nguyễn Tri Khiêm, đôi môi đỏ bị mút vào càng trở nên kiều diễm ướt át. Nguyễn Tri Khiêm thuận theo mặc cho anh hôn, không lâu sau cũng có chút động tình, bắt đầu hô hấp dồn dập. Tay của Mạnh Nhất Tông bắt đầu không thành thật, một đường sờ xuống mò tới chỗ đã không tự chủ được bắt đầu co rút lại ẩm ướt.

Nguyễn Tri Khiêm kêu một tiếng, nắm lấy tay anh, hai gò má đỏ ửng nói: “Ban ngày đấy...”

Mạnh Nhất Tông nghe vậy dịu người vào trong phòng khách, kéo rèm cửa sổ xuống: “Không có chuyện gì, không ai nhìn thấy...”

Nguyễn Tri Khiêm còn có chút tiếc nuối, bởi vì Vương Chân Chân nói lúc mang thai tốt nhất nên giảm bớt chuyện phòng the, nhưng mà kì thực từ khi cậu và Mạnh Nhất Tông cãi nhau cho tới hôm nay hai người đã rất lâu không có sủng thật đạ thật làm qua. Nói cậu không nghĩ đến là không thể nào, thậm chí bởi vì mang thai cậu cảm thấy so với trước kia càng... Càng khát khao hơn.

Mạnh Nhất Tông ngồi trên ghế salông, đã lấy hung khí ra. Nguyễn Tri Khiêm đỏ cả mặt nhìn anh cũng không biết phải làm sao.

“Ngoan, trước tiên cởi quần ra...” Mạnh Nhất Tông lột sạch hết nửa thân dưới của mình để Nguyễn Tri Khiêm ngồi vào trên người mình.

Nguyễn Tri Khiêm cẩn thận ngồi trên đùi anh cảm giác hung khí kia thủ thế chờ đợi mà đâm vào nơi riêng tư của mình.

“Ừm...” Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được rên rỉ thành tiếng, hoa huyết mềm mại nhạy cảm đã ướt át, có chút thẹn thùng mà ngậm lấy phần thân của Mạnh Nhất Tông. Mạnh Nhất Tông cởi áo của Nguyễn Tri Khiêm ra để lộ ra hai bầu ngực trắng nõn đã trở nên đầy đặn. Mạnh Nhất Tông lấy hai tay từ hai bên đẩy vào hình thành một cái rãnh vú. Mạnh Nhất Tông vùi đầu vào trong ngực Nguyễn Tri Khiêm hít vào mùi hương trầm nhàn nhạt tản ra, cười thấp giọng hỏi: “Bà xã ngày hôm nay muốn dùng phía trước hay là mặt sau?”

Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được cắn chặt ngón tay của mình, trước ngực truyền tới cảm giác rất rõ ràng, trực tiếp truyền vào trong đầu của cậu. Cậu nhẹ nhàng ưỡn ngực, đem ngực đẩy vào trong miệng Mạnh Nhất Tông thêm một chút nói: “Ừm... Theo, theo lời anh... Dùng phía trước không cho quá sâu...”

Mạnh Nhất Tông ngậm đầu vú non mềm mà cậu đưa tới, lưỡi tinh tế liếm láp. Dùng hàm răng lợi kéo viên thịt nhỏ nhô ra, Nguyễn Tri Khiêm phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, anh lại đột nhiên buông ra, dùng đầu lưỡi đẩy mạnh.

Nguyễn Tri Khiêm đỡ bờ vai của anh, bị anh đùa khéo mắt đã ửng hồng, hoa huyết dưới hạ thân đã bắt

tri bất giác ngậm thật chặt hưng khí của Mạnh Nhất Tông đưa vào. Mạnh Nhất Tông dùng môi lưỡi liếm láp hai vú Nguyễn Tri Khiêm, tay lại đặt trên eo Nguyễn Tri Khiêm thừa dịp Nguyễn Tri Khiêm đắm chìm trong khoái cảm một phát ôm người ẩn mạnh xuống hạ thể của mình.

“A —— nha, anh, a a...” Nguyễn Tri Khiêm không kịp chuẩn bị đột ngột bị đâm vào, ngón tay sít sao bóp mạnh vào vai Mạnh Nhất Tông, muốn khóc mà không khóc nổi nhìn Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông ngẩng đầu lên hôn vào đôi môi của cậu rồi cười nói: “Em nói tùy theo anh.”

Nói xong bắt đầu cử động, Nguyễn Tri Khiêm phải ôm chặt lấy cổ của anh để mình không bị té xuống. Nhưng cái bụng tròn trịa bụng lại ngăn cản giữa hai người, cậu không thể làm gì khác hơn một tay đỡ lấy bụng của mình, một tay khác ôm cổ Mạnh Nhất Tông nhỏ giọng xin Mạnh Nhất Tông chậm một chút.

Bây giờ Mạnh Nhất Tông là ông chồng hai mươi bốn hiểu, bà xã nói chậm thì chậm. Vì vậy nên chậm lại, chỉ là mỗi lần đều toàn bộ đi vào rồi toàn bộ rút ra. Nguyễn Tri Khiêm ngồi ở trên đùi anh, mỗi lần bị tiến công trên căn bản cũng ngồi không vững. Mạnh Nhất Tông làm rất dùng sức nhưng không có quy luật không biết đến lúc nào sẽ đâm vào.

“Anh, tại sao anh lại như vậy...” Chóp mũi của Nguyễn Tri Khiêm hồng hồng, trong đôi mắt tất cả đều là thủy quang, làm nũng lên án Mạnh Nhất Tông.

Mạnh Nhất Tông vô tội hấp háy mắt: “Em bảo anh chậm một chút, lại không cho anh vào quá sâu, anh đều làm rất tốt nha.”

Nguyễn Tri Khiêm vừa định trả lời lại bị Mạnh Nhất Tông mạnh mẽ thao vào quy đầu to lớn vừa vặn chạm đến tử cung cả người cậu đều mềm nhũn, bên trong tuôn ra rất nhiều chất nhờn làm cho hạ thân hai người gần như sáng lấp lánh. Cậu không thể làm gì khác hơn là nằm nhoài trên ngực Mạnh Nhất Tông mà nha nha khóc lóc, không cho anh lại đâm sâu vào bên trong, sợ thương tổn đến bảo bảo.

Mạnh Nhất Tông hôn một cái lên trán ẩm ướt mồ hôi của cậu đỡ eo cậu rồi lại như một trận bão tố mà đâm xuyên vào.

Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm đến người cũng không vững vàng, hai vú cũng bị làm cho liên tục lắc lư. Cậu xấu hổ muốn vươn tay ra đè lại hai bầu ngực không nghe lời, bị Mạnh Nhất Tông phát hiện, Mạnh Nhất Tông liền nắm lấy tay của cậu bắt cậu xoa nắn hai vú của mình. Nguyễn Tri Khiêm bị ép mình chơi đùa hai bầu ngực mềm mại của mình, trong chốc lát đã lưu lại những vết hồng hồng. Cậu nhỏ giọng kêu đau, ưỡn ngực để Mạnh Nhất Tông liếm những dấu ngón tay đó.

Mạnh Nhất Tông làm bộ không nghe thấy, lại đưa tay xuống bóp hai cánh mông hoa tròn trịa của cậu. Sau khi Nguyễn Tri Khiêm mang thai vóc người trở nên nữ tính hóa một chút, cái mông nhỏ trở nên cong hơn, hiện tại vừa tròn vừa lớn cảm giác rất săn chắc.

“Ông xã ...” Nguyễn Tri Khiêm nhỏ giọng gọi, hai con mắt như là có móc câu: “Tức ngực a...”

“Tại sao tức ngực? Bảo bảo cũng chưa sinh ra, mà em đã có sữa à?” Mạnh Nhất Tông nghiêm trang nói hừ nói vượn, đùa Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm cúi đầu dùng ngực cọ cọ Mạnh Nhất Tông, ủy khuất nói: “Rõ ràng là do anh bóp...”

“Không có a, vừa nãy là tay của em tự mình bóp.” Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng liếm một chút lại lập tức lui ra không cho Nguyễn Tri Khiêm sáng khoái.

Nguyễn Tri Khiêm bị Mạnh Nhất Tông vô lại làm cho không lời nào để nói, nước mắt lại chảy ra, cậu chống vai Mạnh Nhất Tông muốn đứng lên: “Vô lại, không, không cho anh làm...”

Mạnh Nhất Tông nhìn động tác của cậu, chờ đến khi hoa huyết ướt đầm dề còn thiếu một chút rồi khỏi phân thân của mình liền nắm chặt cái hông của cậu dùng sức đè xuống.

Như vậy qua lại mấy lần, Nguyễn Tri Khiêm triệt để mất hết khí lực, cũng không dám tiếp tục tranh cãi với Mạnh Nhất Tông. Không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nằm phục ở trên người anh mặc cho anh làm gì thì làm.

Mấy tháng sau, bảo bảo ra đời.

Sau khi sinh con Nguyễn Tri Khiêm lập tức đi cắt tóc, một lần nữa khôi phục thành một nam nhi như trước đây, thế nhưng có một chuyện làm cho cậu vô cùng khổ não. Hiện tại vẫn là thời kỳ cho con bú, ngực của cậu lớn hơn trước kia rất nhiều, khi mặc quần áo nam giới thì thấy rất rõ ràng.

Nguyễn Tri Khiêm đang cho con trai bú sữa, Mạnh Nhất Tông đi vào trong phòng, nhìn thấy một màn ấm áp này lại tà hỏa phun trào. Nguyễn Tri Khiêm chỉ lộ ra một bên vú cho con bú sữa, một bên khác nửa chận nửa che, chỉ có thể nhìn thấy lồi lên một nửa bầu ngực hình vòng cung. Mạnh Nhất Tông đi tới ôm cậu và con trai vào trong ngực, tay không thành thật xoa ngực của cậu.

Nguyễn Tri Khiêm vùng vẫy một hồi, nói: “Anh làm gì nha...”

“Tại sao con có mà anh không có?” Mạnh Nhất Tông lưu manh nói, mặc dù không chỉ rõ có cái gì, nhưng Nguyễn Tri Khiêm trong nháy mắt nghe hiểu anh đang nói cái gì.

“Anh... anh đừng hờ đồ!” Nguyễn Tri Khiêm cảm giác Mạnh Nhất Tông đã bắt đầu huyền não muốn cởi quần của cậu nên vội vàng đem chân kẹp chặt, không cho Mạnh Nhất Tông làm bậy.

Mạnh Nhất Tông giống như làm nũng nói tiếp: “Anh cũng muốn uống.” Tay của anh cũng bắt đầu đùa bỡn lên ngọc hành của Nguyễn Tri Khiêm, nơi đó tuy rằng rất ít khi dùng đến nhưng Nguyễn Tri Khiêm

cũng coi như là đàn ông bình thường, khi tuốt khăn định cũng rất thoải mái.

Trong chốc lát dương vật của Nguyễn Tri Khiêm đã đem quần chống đỡ lên, khoảng thời gian này ở nhà chung quy phải thỏa mãn Mạnh Nhất Tông đột nhiên tỏ tình, có lúc Nguyễn Tri Khiêm cũng không mặc quần lót rất dễ để cho Mạnh Nhất Tông chiếm tiện nghi. Nguyễn Tri Khiêm trong tay còn ôm con nhìn đôi mắt hồn nhiên của con trai mà mắc cỡ đến lỗ tai đều đỏ.

“Chờ em cho con bú xong đã có được hay không?” Nguyễn Tri Khiêm nghiêng đầu hôn một cái lên gò má nhưng Mạnh Nhất Tông đã không tự chủ được eo bắt đầu lay động. Đôi cánh mỏng đầy đặn của tới tới lui lui cọ vào tính khí của Mạnh Nhất Tông, cậu cảm giác được phía sau đã bị Mạnh Nhất Tông làm ướt.

Mạnh Nhất Tông không trả lời, đem quần của Nguyễn Tri Khiêm cởi ra đến chân, xoa xoa hoa huyết hơi ẩm ướt rồi thao vào.

“Ông xã ... Không muốn...” Eo Nguyễn Tri Khiêm đều mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là dựa vào trong lồng ngực Mạnh Nhất Tông. Hai cánh tay cậu run rẩy ôm con đang vô tri vô giác bú sữa, hi vọng Mạnh Nhất Tông có thể dừng lại ở trước mặt con làm chuyện này cảm giác xấu hổ không thể nói được.

Mạnh Nhất Tông có thói quen vận động rất tốt, hiện giờ ôm một lớn một nhỏ như vậy cũng không lao lực. Ngược lại đứa con bởi vì cậu cứ bị đẩy lên nên hút không được sữa, không cao hứng khóc lên.

“Nha, a! Bảo bảo, đừng khóc...” Nguyễn Tri Khiêm luống cuống tay chân dụ dỗ con trai bắt đắc dĩ đưa tay ra đỡ lấy vú của mình để con bú sữa dễ hơn.

Lần thứ hai hút được sữa bảo bảo mới ngừng khóc, lại cao hứng mà bú trong chốc lát thì thỏa mãn rồi ngủ.

“Nhất Tông, ân... Trước tiên, trước tiên để bảo bảo lên giường ngủ đã...” Nguyễn Tri Khiêm trở tay ôm đầu Mạnh Nhất Tông, làm bộ đáng thương nói.

“Được.” Mạnh Nhất Tông hôn một cái lên tóc Nguyễn Tri Khiêm, động tác ngừng lại nhưng không đem dương vật rút ra. Cậu không thể làm gì khác hơn là cứ ngậm lấy dương vật của Mạnh Nhất Tông cùng Mạnh Nhất Tông chậm rãi để con trai lên trên giường nhỏ ở bên cạnh.

Sau khi đem con trai sắp xếp cẩn thận Mạnh Nhất Tông một cái ôm lấy bà xã đẩy đến cửa sổ sát đất bắt đầu mạnh mẽ thao. Nguyễn Tri Khiêm mới vừa rồi cho con bú nên vú còn có vết sữa, bị Mạnh Nhất Tông một trận chà đạp lại chảy ra thêm một ít sữa thoát nhìn dâm mỹ cực kì.

Nguyễn Tri Khiêm không chịu được đem đầu dựa vào trên cửa sổ, thừa nhận phía sau bị dâm xuyên. Thân thể cũng đang động tình, bị Mạnh Nhất Tông làm đến cao trào dâm thủy chảy xuống sàn nhà thành một bãi nước nho nhỏ.

“Bà xã, em thoải mái như vậy, phần thưởng của anh đâu?” Mạnh Nhất Tông nhện xuống kích động muốn

bản tình nhìn bà xã phun nước là biết bà xã sảng khoái nên có ý xấu dừng động tác lại.

Nguyễn Tri Khiêm mở đôi mắt ướt nhẹp hiển nhiên không có phản ứng lại Mạnh Nhất Tông đang nói cái gì.

Mạnh Nhất Tông lấy dương vật ra, đem người cậu xoay lại mặt đối mặt đặt ở trên cửa sổ, cúi đầu đến gần hút đầu vú đã sưng tấy của Nguyễn Tri Khiêm.

“Khác, một bên khác...” Nguyễn Tri Khiêm ôm đầu Mạnh Nhất Tông đầu, ngón tay xuyên qua tóc của Mạnh Nhất Tông nhẹ nhàng lôi kéo.

Đầu vú mới vừa rồi bị lạnh nhạt bây giờ bị hút mạnh hơn so với con trai bú khi nãy, từ từ hút đến không còn sữa. Nguyễn Tri Khiêm khóc lóc nói hết rồi mà Mạnh Nhất Tông vẫn không buông tha, hai cái tay dùng sức ép hai bầu ngực đáng thương mãi đến tận khi một giọt sữa cũng hút không ra Mạnh Nhất Tông mới buông tha Nguyễn Tri Khiêm. Quần áo của Nguyễn Tri Khiêm cũng chưa cởi hết, chỉ lộ ra bộ ngực và hạ thể đều bị chà đạp đến vừa hồng vừa sưng.

Mạnh Nhất Tông thừa dịp Nguyễn Tri Khiêm thất thần lại bắt đầu làm cậu. Nguyễn Tri Khiêm muốn kêu cũng kêu không được, thuận theo mặc cho Mạnh Nhất Tông làm. Cuối cùng Mạnh Nhất Tông liền nắm lấy hai vú ép thành rãnh vú, đem tính khí nhét vào bên trong nhanh chóng trườn sát rồi bắn tới trên mặt Nguyễn Tri Khiêm.

Chân Nguyễn Tri Khiêm run run đứng không vững, sàn nhà dưới hạ thân hình thành một bãi nước nhỏ do dâm thủy và tinh dịch của cậu pha tạp với tinh dịch của Mạnh Nhất Tông bắn vào bên trong huyết chảy xuống.

Mạnh Nhất Tông ôm cậu đi tắm, sau khi tắm sạch sẽ nằm dài trên giường thì Nguyễn Tri Khiêm đã lăn ra ngủ. Mạnh Nhất Tông từ phía sau ôm lấy cậu, Nguyễn Tri Khiêm nói nhỏ một câu: “Anh là một ba ba hư hỏng...”

Mạnh Nhất Tông cười đến đôi mắt đều cong, hôn một cái vào sau gáy trắng nõn của Nguyễn Tri Khiêm, ôm nhau ngủ.

20. Chương 20: Phiên Ngoại 2: Bây Giờ Chúng Ta Nhắc Đến Ngô Phàm...

Ngô Phàm phát hiện Nguyễn Tri Khiêm không ở trường dạy học nữa nó cảm thấy một trận thất vọng.

Nó hỏi thăm nhiều nơi rốt cục hỏi thăm được chỗ Nguyễn Tri Khiêm mở lớp dạy thêm. Nó học chuyên khoa lý chạy đi học vẽ tranh ngắm lại khó mà tin nổi. Nhưng Ngô Phàm lại làm như vậy.

Tối nay lại có thể nhìn thấy thầy Nguyễn, Ngô Phàm nghĩ.

Thầy Nguyễn vóc người vẫn đẹp dù nhìn hơi mập một chút nhưng gương mặt vẫn nhỏ thật là tinh xảo.

Lúc đến gần thầy Nguyễn luôn có một mùi thơm nhàn nhạt...

Giọng nói của thầy Nguyễn cũng thật là dễ nghe a...

Ngô Phàm hồn vía lên mây khi học xong đầy đầu đều là hình ảnh của Nguyễn Tri Khiêm, đến trạm xe buýt mới phát hiện mình để quên điện thoại di động. Nó nhanh chóng chạy về lớp học thêm, phát hiện đèn vẫn còn sáng, xem ra thầy còn chưa về. Nói không chừng hôm nay còn có thể ở lại nói chuyện riêng với thầy...

Ngô Phàm dâng lên một sự vui sướng khó có thể khó nói, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Căn nhà này là Nguyễn Tri Khiêm thuê gồm có hai phòng ngủ một phòng khách, giờ này đèn phòng khách vẫn sáng, Nguyễn Tri Khiêm cũng không ở trong đại sảnh. Nó nghi ngờ đến gần gian phòng cửa đang khép hờ lại nghe được một ít âm thanh làm người tìm đập đổ mặt.

Đó là âm thanh của thầy Nguyễn...

Ngô Phàm không dám đẩy cửa ra, không thể làm gì khác hơn là qua khe cửa lén lút nhìn xem bên trong xảy ra chuyện gì.

Ngô Phàm chỉ liếc mắt nhìn, hạ thế lập tức trở nên cứng rắn.

Hai chân Nguyễn Tri Khiêm mở lớn quay lưng về phía cửa, cái đùi trắng mịn bị người đàn ông ở phía sau trối lại, lưu lại những vết lằn hồng hồng. Mà chỗ hai tinh hoàn tượng trưng cho nam tính bị một nhục phùng ướt nhẹp thay thế, giờ khắc này đang làm bộ đáng thương ngậm lấy tính khí to dài của đối phương. Theo động tác của người đàn ông phía sau hoa huyết không có biện pháp nào chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận thao động như bảo tố.

Ngô Phàm nghe thấy tiếng rên rỉ cao vút của Nguyễn Tri Khiêm vừa dài vừa mềm mại là biết rất thoải mái.

Ngô Phàm không tự chủ được thò tay vào bên trong đũng quần mình, nhìn những chuyện phát sinh bên trong phòng mà vuốt ve tính khí của mình.

Tầm mắt nó nhìn lên phía trên thấy bàn tay của Nguyễn Tri Khiêm thon dài trắng nõn khớp xương rõ ràng đang mạnh mẽ xoa nắn đầu vú sưng to như hai trái nho trước ngực mình, thỉnh thoảng đem hai đầu vú đáng thương ấn vào bên trong sau đó lại dùng sức kéo nó ra bên ngoài, chơi đùa không biết trời đất đâu đâu.

Người đàn ông phía sau Nguyễn Tri Khiêm động tác thoát nhìn vừa nhanh vừa tàn nhẫn, trước ngực hai

vú bị động tác làm cho vung lên từng chấp, nhìn thấy như từng trận nhũ sóng...

“Nha, a a... A! Ông xã ... Về nhà, về nhà làm tiếp đi... Nha...”

Nguyễn Tri Khiêm kêu khóc xin tha nhưng người kia lại không hề bị lay động, lại dùng cái tư thế này đem Nguyễn Tri Khiêm đè ngã ở trên giường, lấy tay của Nguyễn Tri Khiêm đang phát run vòng qua cổ của anh, anh lại mút một cái vào đầu vú mềm mại của Nguyễn Tri Khiêm.

Động tác tay của Ngô Phàm tăng nhanh, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Nó cũng muốn uống sữa của thầy, muốn làm thầy sướng khoái ... Tại sao nó lại không được!

“A! A!” Nguyễn Tri Khiêm đột nhiên hét lên một tiếng, trong thanh âm mang theo run rẩy, khiến nó phải suýt chút nữa đẩy cửa mà vào, lại nghe thấy Nguyễn Tri Khiêm mềm mại khóc kêu lên: “Rất thốn... Nha... Làm quá sâu... sẽ có bảo bảo...”

Người đàn ông kia cười ra tiếng, âm thanh trầm thấp mê hoặc: “Có bảo bảo thì nuôi, Nguyễn Nguyễn của anh ăn quá ngon, anh không nhịn được...” Nói xong lại dùng sức thao Nguyễn Tri Khiêm thêm mấy lần, bởi vì Ngô Phàm chỉ có thể nghe thấy tiếng Nguyễn Tri Khiêm đứt quãng xin tha, không thấy rõ động tác của hai người.

Ngô Phàm bắn vào tay của mình nhưng hai người bên trong vẫn dây dưa không ngừng chiến, nó nghe thấy âm thanh Nguyễn Tri Khiêm từ từ lớn lên, câu người cực kì.

Khe cửa nhỏ nhỏ lại mở ra một chút, Ngô Phàm nhìn thấy bây giờ Nguyễn Tri Khiêm quỳ ở trên giường, nửa người trên nằm ở trong chăn mềm mại cái mông lại ngồng lên cao cao, hiện ra một đường cong dụ người, không hề có một tiếng động mà làm người say mê.

Phía sau người đàn ông kia cũng không khách khí chút nào đè eo Nguyễn Tri Khiêm lại bắt đầu thao lộng. Thân thể va chạm phát ra âm thanh vang vọng ở trong phòng, xen lẫn tiếng rên rỉ mềm mại của Nguyễn Tri Khiêm, Ngô Phàm cảm thấy phân thân mình lại cứng lên.

Cuối cùng Ngô Phàm không có lấy điện thoại di động của mình mà bỏ đi, ngày hôm sau Nguyễn Tri Khiêm tới trường học tự mình đem điện thoại di động trả lại cho nó.

“Ngô Phàm, đem qua lên lớp em để quên điện thoại di động.” Tuy Nguyễn Tri Khiêm vẫn như cũ không có biểu tình gì, ngữ quan lại trở nên ôn nhu hơn nhiều.

“Cảm ơn thầy Nguyễn.” Trong phút chốc Ngô Phàm nhớ lại hình ảnh tối hôm qua hạ thân liên tục rà rục rịch, không thể làm gì khác là nhận lại điện thoại di động rồi chạy trốn chết.

Nó chạy đi rất xa, không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn, phát hiện Nguyễn Tri Khiêm đã đi rồi.

21. Chương 21: Phiên Ngoại 3: Ngô Phàm Và Khách Hàng Kích Thích Anh...

Sau khi Ngô Phàm chứng kiến chuyện đó mỗi ngày đều mơ thấy Nguyễn Tri Khiêm. Trong mộng những chuyện nó làm với Nguyễn Tri Khiêm nói ra làm người mặt đỏ tới mang tai.

Ngô Phàm lại nghĩ tới người đàn ông kia có thể đối với Nguyễn Tri Khiêm muốn làm gì thì làm, khiến trong lòng nó nổi lên đố kỵ điên cuồng như ngọn lửa thiêu đốt cả người nó.

Nó biết Nguyễn Tri Khiêm trong nóng ngoài lạnh, nghĩ đi nghĩ lại quyết định dùng danh nghĩa xin Nguyễn Tri Khiêm tư vấn việc học để có thể hẹn Nguyễn Tri Khiêm đi ra ngoài hay về nhà nhằm được thân cận thấy thêm một chút.

Đúng như dự đoán, Nguyễn Tri Khiêm vừa nghe học sinh có việc muốn tìm cậu, cậu liền nói có thể đến nhà gặp mặt.

Nguyễn Tri Khiêm cuối cùng vẫn xin nghỉ công việc ở trường học, toàn tâm toàn ý mở một lớp dạy thêm tiền kiểm được cũng không ít hơn khi dạy ở trường học.

Ngô Phàm đi đến phía dưới lầu của Nguyễn Tri Khiêm mà tìm nó âm âm nhảy cực nhanh.

“Thầy em là Ngô Phàm, em đã đến dưới nhà của thầy.” Ngô Phàm gọi cho Nguyễn Tri Khiêm một cú điện thoại.

“Được rồi.”

Trong chốc lát Nguyễn Tri Khiêm đã xuống mở cửa, bởi vì ở nhà nên Nguyễn Tri Khiêm mặc áo sơ mi phổ thông và quần thường. Trong lòng Ngô Phàm có quý, rõ ràng trang phục không có gì lạ nó lại nhìn ra trang phục hôm nay không giống như bình thường.

Nguyễn Tri Khiêm rót cho Ngô Phàm ly nước, để ở trước mặt nó.

“Em không biết cần phải làm sao để chọn trường đại học à?”

Ngô Phàm phục hồi tinh thần lại, nhớ tới mục đích lần này của mình

“Đúng thế... Em muốn nộp hồ sơ vào U đại, lại sợ không đạt tới yêu cầu.”

“Bây giờ thành tích của em thế nào?”

Ngô Phàm nói thành tích thi tháng trước của mình, Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu, suy tư một hồi mới nói: “Miễn miễn cường cường có thể được, nhưng còn phải tiếp tục cố gắng một chút. Nếu em học chuyên khoa tự nhiên lớp 12 thì khoảng thời gian này em cũng không cần đến học vẽ chỗ thầy làm gì?”

“... Nhưng vẽ vời là sở thích của em.”

Nguyễn Tri Khiêm nghe vậy khẽ mỉm cười: “Thi đại học xong rồi cũng không trở ngại em học vẽ nha.”

“...” Ngô Phàm không biết làm sao trả lời, cũng không thể nói: Thầy, em vì muốn gặp thầy mới đi học, Nguyễn Tri Khiêm có thể sẽ tức giận.

Hai người hàn huyên một hồi thì đột nhiên trên lầu truyền tới tiếng khóc nỉ non của trẻ con. Nguyễn Tri Khiêm không thể làm gì khác hơn là để cho Ngô Phàm ngồi một mình ở đó còn cậu đi lên lầu dỗ bảo bảo.

Tầm mắt của Ngô Phàm vẫn luôn nhìn theo bóng lưng Nguyễn Tri Khiêm, mãi đến tận khi cậu đi vào phòng trẻ con trên lầu hai.

“Thầy... Tại sao có thể có con? Lẽ nào... Là do chính thầy sinh?” Ngô Phàm càng nghĩ càng thấy có khả năng, lại nhớ tới lần trước đã nhìn thấy đồng cung sống.

Thầy ... Quá đẹp... Quá thần kỳ!

Ngô Phàm đắm chìm trong sự tưởng tượng của mình, mãi đến tận khi Nguyễn Tri Khiêm một lần nữa xuất hiện ở trước mặt nó, vỗ vỗ bờ vai nó mới phản ứng lại. Trong mắt nó cuồng nhiệt và dục vọng vẫn không có thối lui, Nguyễn Tri Khiêm nhìn thấy ánh mắt của nó trong lòng không khỏi run lên.

Nguyễn Tri Khiêm muốn lui về phía sau, Ngô Phàm lại đem cậu đè xuống ghế sa lon!

“Ngô Phàm! Em làm gì!” Nguyễn Tri Khiêm giật nảy cả mình, dùng sức tránh thoát sự áp chế của Ngô Phàm.

“Thầy... Em không nhịn được...” Ngô Phàm đem đầu chôn ở hõm vai Nguyễn Tri Khiêm cắn thiết hôn da thịt trắng nõn của cậu.

Hai tay của Nguyễn Tri Khiêm đẩy nó ra, chân cũng bắt đầu đạp loạn, trong lúc Ngô Phàm muốn đem bàn tay tiến vào trong áo sờ tới ngực Nguyễn Tri Khiêm nhấc chân lên ra sức đá một cước vào hạ thể Ngô Phàm.

Ngô Phàm đau đến phải lui lại, Nguyễn Tri Khiêm thừa cơ hội này muốn đem nó đẩy ra ngoài cửa.

Ngô Phàm bị một cước này đá tỉnh, hoang mang hoảng loạn xin lỗi Nguyễn Tri Khiêm.

Sắc mặt Nguyễn Tri Khiêm tái xanh, tức giận vì chỉ suýt chút nữa bị xâm phạm cậu không chấp nhận Ngô Phàm xin lỗi, chỉ muốn Ngô Phàm mau chóng rời khỏi nhà của mình.

Giữa lúc hai người ở trước cửa xô đẩy thì đột nhiên cánh cửa mở ra, Mạnh Nhất Tông từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Nguyễn Tri Khiêm quần áo ngổn ngang sắc mặt không tốt, rồi nhìn thấy dáng vẻ Ngô Phàm giống như làm chuyện đuối lý, không nói hai lời cho Ngô Phàm một quyền.

“Cút ra ngoài!” Nguyễn Tri Khiêm lạnh lùng nói.

Ngô Phàm bị đánh đến khoe miệng chảy máu, liếc mắt nhìn Mạnh Nhất Tông, còn muốn tiếp tục nhìn Nguyễn Tri Khiêm, Nguyễn Tri Khiêm liền đi tới dùng sức đẩy nó ra ngoài, phịch một tiếng đóng cửa lại.

“Con thỏ nhỏ chết bầm này muốn làm gì?” Mạnh Nhất Tông cau mày, lập tức tới đi kiểm tra Nguyễn Tri Khiêm có bị thương chỗ nào hay không.

“Không có chuyện gì...” Nguyễn Tri Khiêm không tự nhiên dựng thẳng gáy lên cho Mạnh Nhất Tông một nụ cười động viên: “Anh mua cái gì đem về vậy?”

Mạnh Nhất Tông tỉ mỉ kiểm tra từ đầu đến chân cậu một phen, suy nghĩ tới động tác của Nguyễn Tri Khiêm, sắc mặt không khỏi đen, con thỏ nhỏ kia chắc là có ý đồ không an phận với vợ của mình rồi!

“Không phải mua là khách hàng cho. Anh cũng không biết là cái gì.” Mạnh Nhất Tông mang theo tức giận trả lời: “Không được... Anh muốn xuống đánh cho nó một trận!”

“Được rồi, thật sự không có gì.” Nguyễn Tri Khiêm vội vàng kéo anh trở về, sợ anh thật sự xuống đánh người, cậu vội nói: “Em xem coi là cái gì?”

Mạnh Nhất Tông hừ một tiếng xem như là buông tha Ngô Phàm, đem người kéo đến ghế salông ngồi xuống, đồng thời mở quà tặng của khách hàng ra.

Quà tặng là một cái hộp có thắt nơ, Mạnh Nhất Tông nghĩ là sô cô la, nhưng lại rất mỏng. Phía trước hộp chỉ có tên của nhãn hiệu, Mạnh Nhất Tông suy nghĩ xác định mình không biết nhãn hiệu này.

Nguyễn Tri Khiêm cũng hiếu kì, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nhẹ nhàng gỡ bỏ dây cột.

“.....” Mạnh Nhất Tông vừa nhìn thấy đồ bên trong hộp lập tức tỏ ra mình vô tội: “Anh thật sự không biết! Thật sự là khách hàng đưa!”

Trong hộp là một cái áo sườn xám bằng tơ lụa màu trắng, có những cành trúc được thêu bằng chỉ màu vàng vô cùng tinh mỹ.

“Em yêu... Tin tưởng anh đi...” Mạnh Nhất Tông nháy mắt, như con chó lớn chờ chủ nhân tìm ra manh mối.

Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được bật cười: “En cũng chưa nói gì.”

Mạnh Nhất Tông nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “Làm anh sợ muốn chết!”

Nguyễn Tri Khiêm đem kiện sườn xám kia lấy ra, xúc cảm trơn mềm xẹt qua đầu ngón tay, không thể không ca ngợi sườn xám này tuy rằng đưa sai chỗ nhưng chất liệu vải và thủ công thêu cũng thuộc hàng cao cấp nhất.

Mạnh Nhất Tông nhìn thấy sự ca ngợi trong mắt Nguyễn Tri Khiêm, phụ họa nói: “Sườn xám này thực là không tồi, đoán chừng là làm thủ công.”

“Đúng” Nguyễn Tri Khiêm gật gật đầu: “Đáng tiếc đưa nhầm người.”

Mạnh Nhất Tông nghe vậy trong lòng đột nhiên nghĩ ra một ý xấu. Anh nhớ tới lần trước Nguyễn Tri Khiêm mặc đồ con gái đáng vẻ liêu nhân, lần trước là thanh thuần, bây giờ mặc sườn xám cũng không biết sẽ có cảm giác khác hay không...

“Nhất Tông?” Nguyễn Tri Khiêm thấy Mạnh Nhất Tông đột nhiên không lên tiếng không khỏi quay đầu nhìn anh, lại đối mặt với ánh mắt của Mạnh Nhất Tông.

“Nhìn em làm gì...” Nguyễn Tri Khiêm bị anh nhìn chăm chăm, đọc hiểu ý tứ hàm xúc trong ánh mắt của anh lập tức nói: “Em, em không muốn mặc...”

Mạnh Nhất Tông hôn một cái vào lỗ tai đỏ bừng của cậu: “Anh không hề nói gì nha!”

Nguyễn Tri Khiêm biết đã bị anh chơi xấu, mà mình nói không lại anh, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, thấp giọng nói: “Nói nữa, cũng không mặc...”

Mạnh Nhất Tông dở khóc dở cười, nhưng vẫn ôm lấy cậu nói: “Không mặc thì không mặc.”

Nguyễn Tri Khiêm lén lút liếc mắt nhìn kiện sườn xám tinh mỹ kia, cuối cùng vẫn cầm lấy sườn xám, lôi kéo Mạnh Nhất Tông đi lên lầu.

Mạnh Nhất Tông giống như trúng giải nhất cười lớn một tiếng, một cái đem người ôm ngang đến phòng thay áo.

“Anh muốn xem em thay đồ...” Nguyễn Tri Khiêm bị đẩy đến trước gương, không biết làm sao liếc mắt nhìn Mạnh Nhất Tông.

“Em cho anh xem thì anh mới xem, không cho anh sẽ không xem.” Mạnh Nhất Tông đứng ở phía sau nhẹ nhàng liếm vào gáy Nguyễn Tri Khiêm.

Nguyễn Tri Khiêm bị liếm đến không nhìn được run lên, đỏ mặt nói: “Tùy anh...”

Vì vậy Mạnh Nhất Tông lui về phía sau một bước, đứng ở phía sau nhìn Nguyễn Tri Khiêm chậm rãi cởi quần áo ra. Nguyễn Tri Khiêm cởi hết chỉ còn quần lót muốn lấy sườn xám mặc vào lại bị Mạnh Nhất Tông kéo quần lót xuống.

Nguyễn Tri Khiêm đem chân kẹp chặt không cho anh cởi nhưng bàn tay Mạnh Nhất Tông đã bắt đầu chậm rãi xoa tính khí của cậu kích thích làm âm thủy chảy ra, chân cậu muốn khép lại cũng không khỏi buông lỏng, để Mạnh Nhất Tông thực hiện được ý đồ.

Mạnh Nhất Tông ôm Nguyễn Tri Khiêm trần như nhộng cảm lên kiện sườn xám chậm rãi mặc vào cho cậu.

Sườn xám nói thế nào cũng là y phục của phụ nữ, Nguyễn Tri Khiêm mặc vào vẫn có chút khó khăn. Nhưng Nguyễn Tri Khiêm người gầy, xương cốt cũng không lớn, cuối cùng vẫn mặc vào được.

Bộ ngực của Nguyễn Tri Khiêm đã không còn lớn nhưng vẫn nhìn thấy hơi rõ ràng, mông lại trở nên đầy đặn, cũng tạo thành thân hình chữ S. Sườn xám bằng tơ lụa mềm mại trước ngực không có thêm gì cả nên khi Nguyễn Tri Khiêm hơi chuyển động, hai đầu vú ở dưới lớp áo hiện ra hai điểm nhỏ.

Tà áo xẻ cao đến eo, chỉ cần vừa đi đã lộ phong cảnh giữa hai chân Nguyễn Tri Khiêm liếc mắt một cái là rõ mồn một. Tính khí đã cương cứng đem sườn xám độn lên một cục, những họa tiết thủ công thêu thùa tinh mỹ ngọt ngào mà dần vật ma sát qua đỉnh quy đầu.

“Hay, hay kỳ quái...” Nguyễn Tri Khiêm mặt đỏ đến không dám nhìn mình trong gương, rõ ràng là quần áo phụ nữ lại nhìn thấu rõ ràng cái đặc thù của nam tính.

“Không có...” Hai tay của Mạnh Nhất Tông cách sườn xám vuốt ve từ eo xuống tới mông của Nguyễn Tri Khiêm, hôn lên cổ của cậu.

Nguyễn Tri Khiêm thấp giọng rên rỉ dần dần ngã oặt trong lòng ngực của Mạnh Nhất Tông, để Mạnh Nhất Tông một tắc một tắc vuốt ve thân thể của mình. Mắt Mạnh Nhất Tông vẫn nhìn vào gương, bộ dáng Nguyễn Tri Khiêm động tình phản chiếu rõ rõ ràng ràng trong gương, vẻ đẹp hỗn hợp nam tính và nữ tính khiến Mạnh Nhất Tông liếc mắt nhìn liền cứng đến không nhìn được.

Bỗng nhiên ngón tay lạnh băng của Mạnh Nhất Tông đưa vào trong hoa huyệt của Nguyễn Tri Khiêm, hai ngón tay tách ra, đem hai cánh hoa môi mềm mại mở ra thành một cái động nho nhỏ.

“Làm gì nha...” Nguyễn Tri Khiêm rên rỉ một tiếng, cảm giác được dâm thủy dính nị chảy ra từ trong hoa huyết của mình, cậu rên rỉ nói: “Khép lại không được...”

Ngón tay Mạnh Nhất Tông đánh động, sườn xám phía trước che kín động tác trên tay của anh nhưng Nguyễn Tri Khiêm hơi xoay eo hông đã nói rõ tất cả.

“A!” Mạnh Nhất Tông đột nhiên đem tà áo dài phía trước vén lên, lộ ra ngọc hành đang run lên và hoa huyết hồng nộn đang bị đùa bỡn.

Nguyễn Tri Khiêm mở to đôi mắt ướt nhẹp, Mạnh Nhất Tông ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng dụ dỗ, Nguyễn Tri Khiêm mê mê trờ trờ cũng nhìn về phía gương. Chỉ liếc mắt nhìn mà cậu mắc cỡ không chịu được, cái đùi trắng mịn run rẩy muốn đứng không vững, Mạnh Nhất Tông dùng một tay giữ bắp đùi của cậu không cho cậu cử động.

“Nguyễn Nguyễn, em vừa trắng vừa thơm lại vừa mềm mại, anh thực sự là tìm được bảo tàng..”

“Ừm... A, a... anh chỉ biết nói vậy...” Nguyễn Tri Khiêm cúi đầu cọ vào vai Mạnh Nhất Tông mà làm nũng.

Mạnh Nhất Tông không tiếp tục lấy ngón tay chơi đùa hoa huyết mà đổi thành bảo bối của mình vẫn đang thủ thế chờ đợi, ưỡn một cái dâm sâu đến cùng.

Nguyễn Tri Khiêm bị dâm đến hét lên một tiếng, bị đè trước gương ép nâng hạ thân lên chịu đựng va chạm ở phía sau lưng. Theo động tác của Mạnh Nhất Tông ngọc hành của Nguyễn Tri Khiêm cũng vung vung lắc lư làm không ít dâm thủy bắn vào trước gương. Hoa huyết bị lấp tràn đầy, không để lại một khe hở.

Trong phòng càng ngày càng nóng, tràn ngập tiếng thở dốc của hai người. Nguyễn Tri Khiêm không nhịn được muốn cởi nút buộc sườn xám, nhưng đầu óc cũng bị làm cho mơ mơ màng màng, một lúc lâu cũng không cởi được nút thắt.

Mạnh Nhất Tông có “Lòng tốt” giúp cậu mở ra, lại chỉ mở cho cậu một chút để lộ ra một bên đầu nhũ. Mạnh Nhất Tông khi thì lấy ngón tay lôi kéo điểm đỏ tươi này khi thì lấy tay bao hết toàn bộ bầu ngực mà vô loạn.

Nguyễn Tri Khiêm bị làm cho khổ không thể tả, trong gương mình lộ ra một bên vú bị chơi đùa, vạt áo ở hạ thân chỉ bị vén lên phô bày ở phía trước, những nơi khác đều kín đáo đem sườn xám đoan trang ưu nhã trở nên vô cùng dâm loạn.

“Mạnh Nhất Tông...” Nguyễn Tri Khiêm mắc cỡ không dám nhìn nữa, đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác: “Rất xấu hổ...”

Mạnh Nhất Tông cười nhẹ một tiếng, rút dương vật ra, mặt đối mặt ôm lấy cậu cởi bỏ ca-ra-vat cất vào trong hộp tủ, rồi một hơi cắm vào.

Nguyễn Tri Khiêm ôm lấy cổ của anh, hai chân vòng qua eo của Mạnh Nhất Tông, bi thương mà khóc nước mắt.

Mãi đến khi sườn xám màu trắng bị dâm thủy và tinh dịch làm dơ hết Mạnh Nhất Tông mới ngừng chiến. Một mỗi cả một buổi trưa Nguyễn Tri Khiêm chỉ có thể vùi ở trong lồng ngực của anh, tay chân xụi lơ mà tùy ý anh ôm đi tắm.

22. Chương 22: Phiên Ngoại 4: Chúng Tôi Đều Rất Tốt

Trẻ con lớn rất nhanh giống như người khi già thì cũng rất nhanh lão hóa. Bây giờ Mạnh Tử Song đã là một đứa bé 6 tháng có thể bò tới bò lui trên thảm.

Nguyễn Tri Khiêm nuôi con mới biết nuôi con còn khổ cực gấp trăm lần so với sinh con. Buổi tối cũng không thể ngủ, khiến cho một chút thịt không dễ dàng nuôi được nhanh chóng không còn.

Mạnh Nhất Tông nhìn đau lòng, nhưng không có thời gian dài ở bên cạnh giúp đỡ bà xã chăm con, dù sao anh còn phải kiếm tiền nuôi gia đình. Không thể làm gì khác hơn là thay đổi biện pháp làm thức ăn ngon đem người nuôi mập.

Liễu Dương và Lịch Dương lại âm thầm tự bề cong lén lút yêu nhau, làm cho khi Mạnh Nhất Tông về nhà càng bị thương tích đầy mình. Mạnh Nhất Tiệp cũng gia nhập hàng ngũ tức giận nói là bởi vì Mạnh Nhất Tông là cậu mà không làm tấm gương tốt để cho Lịch Dương noi theo.

Mạnh Nhất Tông vừa vui vẻ lại vừa bực mình, tên nhóc Lịch Dương này lá gan cũng lớn, mới vừa biết yêu lập tức come out! Cũng may Mạnh Nhất Tông da dày thịt béo bị chỉ trích cũng đã quen rồi, đối với sự công kích của Tần Trần và Mạnh Nhất Tiệp tự động miễn dịch.

Nguyễn Tri Khiêm thì lại cảm giác trong nhà mỗi ngày đều ảm ỉ so với lúc trước lại vui vẻ hơn gấp bao nhiêu lần.

Ngày quốc tế thiếu nhi, Nguyễn Tri Khiêm muốn mời mọi người trong nhà tập hợp ăn uống. Vừa vặn Liễu Dương là người Tứ Xuyên, rất là có tâm đắc với món *thịt nấu hai lần nên dứt khoát bắt đầu chuẩn bị làm món này.

Thịt lợn nấu 2 lần (Hui Guo Rou “ “)

Theo nghĩa đen được gọi là “thịt quay lại nồi”, món ăn được đặt tên như vậy vì những miếng thịt ba chỉ béo ngậy (người Trung Quốc coi thịt ba chỉ có hương vị ngon hơn thịt nạc) lần đầu tiên được luộc lên, sau đó đem chiên trong chảo với các loại gia vị và tỏi tây. Đây là một món ăn Tứ Xuyên ít cay và khiến cho thịt có hương vị ngon ngọt.

“Mợ! Song Song liếm mặt con làm mặt con toàn nước miếng!” Lịch Dương nằm trên đất ôm bảo bảo gio cao cao, rồi buông ra để cho nó bò lên lồng ngực của mình.

Nguyễn Tri Khiêm mặc tạp dề ở trong phòng bếp làm bánh bích quy, nghe vậy cười cười: “Được rồi, nhóc con lớn nên chơi cùng với nhóc con nhỏ đi! Con rõ ràng chơi cũng rất vui vẻ!”

Lịch Dương nựng nịu khuôn mặt mềm mại của bảo bảo, bĩu môi: “Nhóc con lớn chỉ để cho Dương Dương Lớn gọi thôi “

“Khụ!” Liễu Dương đột nhiên lớn tiếng ho khan đánh gãy lời nói của Lịch Dương:”Ở trước mặt Song Song nói lằng nhằng gì đấy!”

“Ngược lại Song Song nghe cũng không có hiểu ” Lịch Dương ôm lấy bảo bảo đến ngồi bên cạnh Liễu Dương hôn một cái vào lỗ tai của y cười hì hì nói: “Dương Dương Lớn, đôi ta có thể có con thì quá tốt rồi...”

“Trước mắt y học vẫn chưa có nghiên cứu thành công chuyện này, đừng có suy nghĩ tới!” Liễu Dương liếc mắt nhìn con sói con này một cái, quyết định đứng dậy giúp Nguyễn Tri Khiêm làm bánh bích quy.

“Được rồi được rồi, không cần cậu ” Nguyễn Tri Khiêm nhìn y đi tới, ghét bỏ vung vung tay.

“Tôi có thể học mà...” Liễu Dương vén tay áo lên, làm ra bộ dáng có thể sẵn sàng học hỏi, y nhìn Lịch Dương đang chơi đùa với bảo bảo, do dự một hồi đi đến gần Nguyễn Tri Khiêm lấp ba lấp bắp hỏi: “Nguyễn Nguyễn, chuyện kia... cậu, cậu và Mạnh Nhất Tông, anh ta... Khụ, có làm đau cậu hay không?”

Khuôn mặt của Nguyễn Tri Khiêm lập tức đỏ lên, cậu nói: “Sẽ không nha, chính là... Chỉ là hơi sưng một chút... Vừa mới bắt đầu phải làm công tác chuẩn bị tốt nếu không rất khó đi vào...”

Liễu Dương cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày y cùng với Nguyễn Tri Khiêm tán gẫu về vấn đề này vừa lúng túng lại thẹn thùng, nhưng vì hạnh phúc của mình không thể không hỏi, dù sao y không có kinh nghiệm, còn không bằng trực tiếp hỏi Nguyễn Tri Khiêm.

Lịch Dương một bên cùng Song Song chơi đùa một bên quay đầu nhìn xem hai người kia đang thì thầm to nhỏ, trong đầu không khỏi có suy nghĩ kỳ quái: vì sao làm bánh bích quy mà mặt của hai người có thể đỏ như vậy? Máy điều hòa bị hỏng sao?

Nó suy nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn cho Mạnh Nhất Tông: Cậu ơi, trong nhà bếp của cậu máy điều hòa bị hỏng rồi.

Mạnh Nhất Tông trả lời tin nhắn rất nhanh: Máy điều hòa ở nhà cậu đặt ở chính giữa phòng, con đúng là nhóc con ngốc.

Lịch Dương liền trả lời: Vậy thì vì sao mẹ và Dương Dương Lớn ở bên trong nói chuyện mà mặt đỏ như vậy?

Lúc này Mạnh Nhất Tông cũng không trả lời tin nhắn làm cho Lịch Dương không giải thích được.

Vương Chân Chân sau khi hết giờ làm việc cũng đến chỗ của Nguyễn Tri Khiêm, gương mặt cô lạnh lùng đùa với Song Song, Song Song đã lâu không gặp người phụ nữ duy nhất quen thuộc nên đeo dính cô cực kì, rất nhanh ở trong lòng ngực của Vương Chân Chân mà ngủ.

Mạnh Nhất Tông sau khi tan việc cũng cùng Phương Trần và Kiều Hạ Hạ về nhà mình, Nguyễn Tri Khiêm và Liễu Dương từ đầu giờ trưa đã bắt đầu làm thức ăn, người đã đông đủ thì đúng lúc có thể bắt đầu ăn cơm.

Khi Mạnh Nhất Tông vừa về nhà lập tức từ Vương Chân Chân ôm lấy con trai, hôn mấy cái mới đem bảo bảo ôm lên lầu. Trong chốc lát liền đưa cái đầu ra gọi Nguyễn Tri Khiêm đi lên.

Mọi người đều đã quen thân cũng không có khách nên không có cảm giác xa lạ, Nguyễn Tri Khiêm hỏi thăm một chút liền đi lên lầu.

“Làm sao vậy?” Nguyễn Tri Khiêm nhẹ giọng hỏi.

“Con trai phỏng chừng đã đói bụng, nhìn cái miệng nhỏ đòi ăn của nó kia...” Mạnh Nhất Tông có ý xấu đi bóp bóp cái miệng nhỏ của con trai.

“Vậy để em xuống pha sữa bột...”

“Ai, rất phiền phức” Mạnh Nhất Tông một cái kéo người ôm vào trong ngực: “Ngày hôm nay để bảo bảo nếm thử sữa mẹ...”

Nguyễn Tri Khiêm cảm giác được tay của Mạnh Nhất Tông đã bắt đầu sờ loạn, lắc mông tránh né, lại càng giống như chủ động lao vào trong lòng của Mạnh Nhất Tông.

“Bảo bảo đã cai sữa...” Nguyễn Tri Khiêm đỏ mặt nói: “Hơn nữa, hơn nữa bây giờ em cũng không có nhiều như vậy...”

Mạnh Nhất Tông đã đem áo của Nguyễn Tri Khiêm vén lên, hai tay mềm nhẹ xoa ngực của Nguyễn Tri Khiêm, trầm thấp ghé vào lỗ tai cậu nói: “Có, ngày hôm qua anh còn nếm qua ...”

Nguyễn Tri Khiêm bị anh làm cho hết cách, liền nhìn bảo bảo bằng bộ dáng đáng thương, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy bảo bảo ở trong lòng ngực của Mạnh Nhất Tông mà cho bảo bảo bú sữa. Cậu không khỏi nhớ tới có một lần lúc bảo bảo còn nhỏ Mạnh Nhất Tông cũng đang ở lúc cậu cho bảo bảo bú sữa mà

làm tình với cậu, nghĩ đi nghĩ lại càng thẹn...

Lúc hai người xuống lầu Nguyễn Tri Khiêm đã thay y phục, bên trong mặc thêm một cái áo may ô, có lẽ do đầu vú sưng to lên chỉ mặc áo đơn thì sẽ nhìn thấy hết sức rõ ràng, nên mặc thêm một cái áo che lấp một chút.

Dưới lầu mọi người chưa có ai nuôi con nhỏ chỉ nghĩ hai người đang chăm sóc bảo bảo trong lúc nhất thời cũng không ai hỏi, người đã đông đủ rồi thì bắt đầu ăn.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dần dần buông xuống đèn nê ông màu đỏ sặc sỡ bắt đầu sáng lên. Trong phòng mọi người hòa thuận vui vẻ thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Sau khi Lịch Dương về đến nhà rốt cục mới nhận được tin nhắn trả lời của cậu mình: Có phải tiểu huynh đệ của con không có sức sống, phải sâu sắc kiểm điểm. Đừng làm cho cậu mất mặt, không hiểu có thể tới hỏi cậu.

Lịch Dương là một học sinh hiếu học lập tức gọi điện thoại đi xin cậu của mình chỉ giáo. Sau khi hai cậu cháu trải qua một giờ giao lưu Lịch Dương quyết định đêm nay sâu sắc thực hiện tri thức lý luận, còn Mạnh Nhất Tông thì lại quyết định ôn tập kỹ xảo, bảo trì trình độ, thi đấu để bảo trì phong độ.

Hai cậu cháu từng người ôm bảo bối của mình ngủ thiếp đi.

Sau đó Lịch Dương lập một group chat kéo Mạnh Nhất Tông và Kiều Hạ Hạ vào.

Lịch Dương và Mạnh Nhất Tông hàn huyên một hồi lâu thì Kiều Hạ Hạ mới đến, hỏi vào đây để làm việc gì.

Hai người đều cùng nhấn một nội dung bảo hấn nhìn tên của group chat.

Kiều Hạ Hạ nhìn thì thấy có một chữ: Sống.

Xong.

Lời của tác giả: Group chat tất nhiên có tình tiết giao lưu kiến thức tình dục, có thể viết hoặc không viết cũng được thế nhưng sợ có cô nương bị trúng lời nên dừng ở đây đi.

Đây chỉ là một chương nói về cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, tất cả mọi người đều rất tốt.

Thiên văn này tới đây đã kết thúc, rất nhiều tình tiết chưa thỏa mãn cũng rất vội vàng, cảm tạ các bạn đã đọc đến đây.

Lời của editor: Mình bị trúng lời, mình bị hụt hẫng. Cảm giác tác giả này viết đầu voi đuôi chuột kết thúc quá nhanh, hơi sốc.

Lỗi của mình là không đọc hết truyện mới làm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-dung-bat-hoan-my>